2024/1619

19.6.2024

DIRECTIVA (UE) 2024/1619 A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 31 mai 2024

de modificare a Directivei 2013/36/UE în ceea ce privește competențele de supraveghere, sancțiunile, sucursalele din țări terțe și riscurile de mediu, sociale și de guvernanță

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 53 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ([1]),

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([2]),

întrucât:

(1) Scopul modificărilor aduse Directivei 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([3]) în ceea ce privește competențele de supraveghere, sancțiunile, sucursalele din țări terțe și riscurile de mediu, sociale și de guvernanță (ESG) este de a continua armonizarea cadrului de supraveghere bancară și, în ultimă instanță, de a aprofunda piața internă a serviciilor bancare. Autoritățile competente ar trebui să urmărească să se asigure că instituțiilor, astfel cum sunt definite în respectiva directivă, li se aplică cadrul de supraveghere în mod proporționat și, în special, ar trebui să urmărească reducerea, în măsura posibilului, a costurilor de raportare și de asigurare a conformității pentru instituțiile mici și cu un grad redus de complexitate, ținând seama în mod corespunzător de recomandările prevăzute în raportul intitulat „Studiu privind costurile de asigurare a conformității cu cerințelor de raportare în scopuri de supraveghere” publicat de Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) (ABE) instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ([4]) în 2021, care vizau o reducere medie a costurilor de raportare cu 10 % până la 20 %.

(2) Autoritățile competente, membrii personalului acestora și membrii organelor lor de guvernanță ar trebui să fie independenți și să nu fie supuși niciunei influențe politice și economice. Riscurile de conflicte de interese subminează integritatea sistemului financiar al Uniunii și prejudiciază obiectivul unei uniuni bancare și a pieței de capital integrate. Directiva 2013/36/UE ar trebui să prevadă dispoziții mai detaliate pentru statele membre pentru a se asigura faptul că autoritățile competente, inclusiv membrii personalului acestora și membrii organelor lor de guvernanță, acționează în mod independent și obiectiv. În acest context, pentru a preveni conflictele de interese și pentru a limita practica „ușilor turnante”, ar trebui stabilite cerințe minime care să prevadă, în special, perioade de incompatibilitate, interzicerea tranzacționării instrumentelor emise de entitățile supravegheate și o perioadă maximă de mandat pentru membrii relevanți ai organelor de guvernanță. ABE ar trebui să emită ghiduri adresate autorităților competente cu privire la prevenirea conflictelor de interese, care se bazează pe cele mai bune practici internaționale.

(3) Membrii personalului și membrii organului de guvernanță al autorității competente care sunt supuși unor perioade de incompatibilitate ar trebui să aibă dreptul la o compensație adecvată, al cărei scop ar trebui să fie acela de a-i compensa pentru incapacitatea de a ocupa un loc de muncă, pentru o anumită perioadă, în cadrul entităților în legătură cu care se aplică respectivele restricții privind starea de incompatibilitate. Compensația ar trebui să fie proporțională cu durata perioadei de incompatibilitate în cauză, iar forma acesteia ar trebui să fie stabilită de fiecare stat membru.

(4) Autoritățile de supraveghere ar trebui să acționeze cu cea mai mare integritate în exercitarea funcțiilor lor de supraveghere. Pentru a se spori transparența și a se asigura standarde etice înalte, este oportun ca membrii personalului și membrii organului de guvernanță al autorității competente să depună anual o declarație de interese.

([1]) JO C 248, 30.6.2022, p. 87.
([2]) Poziția Parlamentului European din 24 aprilie 2024 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 30 mai 2024.
([3]) Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).
([4]) Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

Prin declarația respectivă ar trebui să fie făcute publice informații privind deținerile de instrumente financiare de către membri pentru a reduce riscurile care decurg din conflictele de interese care ar putea rezulta din deținerile respective și pentru a permite autorităților competente să gestioneze în mod corespunzător astfel de riscuri. O declarație de interese nu ar trebui să aducă atingere niciunei cerințe de a depune o declarație de avere în temeiul normelor naționale aplicabile.

(5) Furnizarea serviciilor bancare de bază enumerate la punctele 1, 2 și 6 din anexa I la Directiva 2013/36/UE ar trebui să fie condiționată de o cerință de autorizare explicită și armonizată, prevăzută în dreptul Uniunii, care să specifice faptul că întreprinderile stabilite într-o țară terță care urmăresc să furnizeze astfel de servicii bancare de bază în Uniune ar trebui cel puțin să înființeze o sucursală într-un stat membru și că o astfel de sucursală ar trebui să fie autorizată în conformitate cu dreptul Uniunii, cu excepția cazului în care întreprinderea dorește să furnizeze servicii bancare în Uniune prin intermediul unei filiale.

(6) Consumul de servicii bancare în afara Uniunii, de exemplu în contextul Înțelegerii privind angajamentele referitoare la serviciile financiare, convenită în cadrul Organizației Mondiale a Comerțului, nu trebuie să fie afectat. Cerința de a înființa o sucursală în Uniune nu ar trebui să se aplice în cazurile de solicitare inversă, și anume atunci când un client sau o contraparte se adresează, din proprie inițiativă, unei întreprinderi stabilite într-o țară terță pentru furnizarea de servicii bancare, inclusiv continuarea furnizării acestora sau furnizarea de servicii bancare strâns legate de cele solicitate inițial. La transpunerea prezentei directive, statele membre ar trebui să poată lua măsuri pentru a proteja drepturile dobândite de clienți în temeiul contractelor existente. Astfel de măsuri ar trebui să se aplice exclusiv în scopul facilitării tranziției către punerea în aplicare a prezentei directive și ar trebui să fie strict delimitate pentru a se evita cazurile de eludare. Pentru a preveni eludarea normelor aplicabile furnizării transfrontaliere de servicii bancare de către întreprinderi din țări terțe, autoritățile competente ar trebui să poată monitoriza furnizarea acestor servicii. Cerința de a înființa o sucursală în Uniune nu ar trebui să se aplice nici tranzacțiilor interbancare și între dealeri. În plus, fără a aduce atingere regimului de autorizare prevăzut în Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([5]) și în Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ([6]), cerința de a înființa o sucursală nu ar trebui să se aplice în cazurile în care instituții de credit din țări terțe furnizează în Uniune serviciile și activitățile de investiții enumerate în secțiunea A din anexa I la Directiva 2014/65/UE și orice servicii auxiliare, cum ar fi atragerea de depozite conexe sau acordarea de credite sau împrumuturi al căror scop este de a furniza servicii în temeiul directivei respective, inclusiv furnizarea de servicii de tranzacționare de instrumente financiare sau de gestionare a patrimoniului privat. Totuși, o astfel de derogare ar trebui să țină seama de respectarea normelor privind combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului, astfel cum sunt prevăzute în Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului ([7]).

(7) Autoritățile competente ar trebui să aibă competența necesară de a retrage autorizația acordată unei instituții de credit în cazul în care s-a stabilit că instituția de credit în cauză este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, nu există perspective rezonabile care să indice că orice altă măsură a sectorului privat sau orice altă acțiune de supraveghere ar împiedica intrarea în dificultate a instituției de credit respective într-o perioadă rezonabilă și nu este necesară o măsură de rezoluție în interes public. Într-o astfel de situație, o instituție de credit ar trebui să fie lichidată conform procedurilor naționale de insolvență aplicabile sau conform altor tipuri de proceduri prevăzute pentru instituțiile respective în dreptul intern, care ar asigura retragerea sa ordonată de pe piață, și, prin urmare, ar trebui să înceteze să efectueze activitățile pentru care i-a fost acordată autorizația. Cu toate acestea, stabilirea faptului că o instituție este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate nu ar trebui să determine automat retragerea autorizației, cum se întâmplă în alte cazuri în care autoritatea competentă poate retrage autorizația. Autoritățile competente ar trebui să își exercite competențele într-un mod proporționat și care ține seama de caracteristicile procedurilor naționale de insolvență aplicabile, inclusiv de procedurile judiciare existente. Competența de a retrage autorizația nu ar trebui să fie utilizată pentru a împiedica deschiderea sau a forța încetarea procedurilor de insolvență, cum ar fi aplicarea unui moratoriu judiciar sau a altor măsuri care sunt condiționate de o licență activă.

(8) Societățile financiare holding și societățile financiare holding mixte care sunt întreprinderi-mamă ale grupurilor bancare ar trebui să facă în continuare obiectul mecanismului de identificare și aprobare introdus prin Directiva (UE) 2019/878 a Parlamentului European și a Consiliului ([8]). Mecanismul respectiv permite autorităților competente să

([5]) Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (JO L 173, 12.6.2014, p. 349).

([6]) Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții (JO L 201, 27.7.2012, p. 1).

([7]) Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO L 141, 5.6.2015, p. 73).

([8]) Directiva (UE) 2019/878 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019 de modificare a Directivei 2013/36/UE în ceea ce privește entitățile exceptate, societățile financiare holding, societățile financiare holding mixte, remunerarea, măsurile și competențele de supraveghere și măsurile de conservare a capitalului, (JO L 150, 7.6.2019, p. 253).

includă anumite societăți financiare holding și societăți financiare holding mixte în domeniul de aplicare direct al supravegherii lor și al competențelor lor de supraveghere în temeiul Directivei 2013/36/UE și al Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ([9]), pentru a asigura conformitatea pe bază consolidată. În anumite circumstanțe, autoritățile competente ar trebui să aibă libertatea de a excepta de la aprobare o societate financiară holding sau o societate financiară holding mixtă înființată cu scopul de a deține participații în întreprinderi. În plus, pentru a ține seama de particularitățile anumitor grupuri bancare, supraveghetorul consolidant ar trebui să poată permite societăților financiare holding sau societăților financiare holding mixte care sunt exceptate de la aprobare să fie excluse din perimetrul de consolidare a unui grup bancar. Cu toate acestea, competența de a exclude entitățile respective din perimetrul de consolidare a unui grup bancar ar trebui exercitată numai în circumstanțe excepționale, dacă sunt respectate toate condițiile prevăzute în legislația aplicabilă, și, în acest scop, grupul bancar în cauză ar trebui să demonstreze că entitatea holding care ar trebui exclusă nu este implicată în administrarea grupului bancar respectiv sau nu este relevantă pentru aceasta.

(9) Autoritățile de supraveghere a instituțiilor de credit ar trebui să dispună de toate competențele necesare care să le permită să își îndeplinească sarcinile și care să acopere diferitele operațiuni desfășurate de entitățile supravegheate. În acest scop și pentru a asigura condiții de concurență mai echitabile, autoritățile de supraveghere ar trebui să aibă la dispoziție toate competențele de supraveghere care să le permită să acopere operațiunile semnificative care pot fi efectuate de entitățile supravegheate. Prin urmare, autoritățile competente ar trebui notificate în cazul în care operațiunile semnificative efectuate de o entitate supravegheată, inclusiv achizițiile de către entitățile supravegheate de deținere semnificative în entități din sectorul financiar sau nefinanciar, transferurile semnificative de active și pasive de la sau către entități supravegheate, precum și fuziunile și divizările care implică entități supravegheate, suscită îngrijorări cu privire la profilul prudențial al entității respective sau la posibile activități de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului. În plus, autoritățile competente ar trebui să aibă competența de a interveni în cazuri de achiziții de deținere semnificative ori în cazuri de fuziuni sau divizări.

(10) Pentru a asigura proporționalitatea și a evita sarcinile administrative nejustificate, competențele suplimentare ale autorităților competente ar trebui să se aplice numai în cazul operațiunilor considerate semnificative. Numai operațiunile care constau în fuziuni sau divizări ar trebui tratate automat ca operațiuni semnificative, deoarece este de așteptat ca entitatea nou-creată să prezinte un profil prudențial care diferă în mod semnificativ de cel al entităților implicate inițial în fuziune sau divizare. De asemenea, entitățile implicate în fuziuni sau divizări nu ar trebui să realizeze aceste operațiuni înainte de a primi un aviz favorabil din partea autorităților competente. Atunci când sunt considerate semnificative, achizițiile de participații ar trebui să fie evaluate de autoritatea competentă în cauză, pe baza unei proceduri de aprobare tacită.

(11) Pentru a se asigura că autoritățile competente pot interveni înainte de efectuarea unei operațiuni semnificative, ele ar trebui notificate în prealabil. Notificarea respectivă ar trebui să fie însoțită de informațiile care le sunt necesare autorităților competente pentru a evalua operațiunea propusă dintr-o perspectivă prudențială și de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului. Evaluarea respectivă de către autoritățile competente ar trebui să înceapă la momentul primirii notificării care include toate informațiile solicitate. În cazul achiziționării unei deținere semnificative sau în cazul în care operațiunea propusă implică numai părți interesate financiare din cadrul aceluiași grup, evaluarea respectivă ar trebui să fie limitată în timp.

(12) În cazul achiziționării unei deținere semnificative, concluzia evaluării ar putea determina autoritatea competentă să decidă să se opună operațiunii. În absența unei opoziții din partea autorității competente într-un termen dat, operațiunea ar trebui considerată aprobată.

(13) Este necesar să se alinieze dispozițiile referitoare la achiziționarea unei deținere calificate într-o instituție de credit cu dispozițiile privind achiziționarea unei deținere semnificative de către o instituție, în cazul în care ambele evaluări trebuie efectuate pentru aceeași operațiune. În absența unei alinieri adecvate, dispozițiile respective ar putea duce la inconsecvențe în evaluarea efectuată de autoritățile competente și, în cele din urmă, în deciziile luate de acestea.

(14) În ceea ce privește fuziunile și divizările, Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului ([10]) stabilește norme și proceduri armonizate, în special pentru fuziunile și divizările transfrontaliere ale societăților comerciale pe acțiuni. Prin urmare, procedura de evaluare de către autoritățile competente prevăzută în prezenta directivă ar trebui să fie complementară procedurii prevăzute în Directiva (UE) 2017/1132 și nu ar trebui să contravină niciuneia dintre dispozițiile acesteia. În cazul fuziunilor și divizărilor transfrontaliere care intră în domeniul de aplicare al Directivei (UE) 2017/1132, avizul motivat emis de autoritatea competentă ar trebui să facă parte din evaluarea respectării tuturor condițiilor relevante și a îndeplinirii corespunzătoare a tuturor procedurilor și formalităților necesare pentru eliberarea certificatului prealabil fuziunii sau divizării. Avizul motivat ar trebui, prin

([9]) Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

([10]) Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2017 privind anumite aspecte ale dreptului societăților comerciale (JO L 169, 30.6.2017, p. 46).

urmare, să fie transmis autorității naționale desemnate responsabile cu eliberarea certificatului prealabil fuziunii sau divizării în temeiul Directivei (UE) 2017/1132.

(15) În unele situații, de exemplu atunci când sunt implicate entități stabilite în state membre diferite, ar putea fi nevoie ca operațiunile să facă obiectul unor notificări și evaluări multiple din partea unor autorități competente diferite, lucru care necesită o cooperare eficientă între autoritățile respective. Prin urmare, este necesar să se specifice obligațiile de cooperare, în special efectuarea de notificări transfrontaliere din timp, un schimb de informații care să se desfășoare fără impedimente, inclusiv cu autoritățile responsabile de combaterea spălării banilor sau a finanțării terorismului, precum și coordonarea în procesul de evaluare.

(16) ABE ar trebui să fie împuternicită să elaboreze proiecte de standarde tehnice de reglementare, proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare și ghiduri pentru a asigura un cadru adecvat pentru utilizarea competențelor de supraveghere suplimentare. Respectivele proiecte de standarde tehnice de reglementare și proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare ar trebui, în special, să precizeze informațiile care trebuie transmise autorităților competente, elementele care trebuie evaluate și cooperarea necesară în cazul în care sunt implicate mai multe autorități competente. Aceste diverse elemente sunt esențiale pentru a se asigura că o metodologie de supraveghere suficient de armonizată permite punerea în aplicare eficientă a dispozițiilor privind competențele suplimentare, cu o sarcină administrativă suplimentară cât mai mică posibil.

(17) Reglementarea sucursalelor înființate de întreprinderi dintr-o țară terță pentru a presta servicii bancare într-un stat membru face obiectul dreptului intern și este armonizată doar într-o măsură foarte limitată prin Directiva 2013/36/UE. Deși sucursalele din țări terțe au o prezență semnificativă și tot mai mare pe piețele bancare din Uniune, în prezent ele fac doar obiectul unor cerințe foarte generale în materie de informații, nu și al unor standarde prudențiale sau al unor mecanisme de cooperare în materie de supraveghere la nivelul Uniunii. Ca urmare a absenței totale a unui cadru prudențial comun, sucursalele din țări terțe fac obiectul unor cerințe naționale diferite, care au niveluri de prudență și sfere de aplicare variate. În plus, autoritățile competente nu dispun de informații exhaustive și de instrumentele de supraveghere necesare pentru a monitoriza în mod corespunzător riscurile specifice create de grupurile din țări terțe care își desfășoară activitatea într-unul sau mai multe state membre prin intermediul sucursalelor și filialelor. În prezent, nu există mecanisme de supraveghere integrate pentru acestea, iar autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea fiecărei sucursale a unui grup dintr-o țară terță nu este obligată să facă schimb de informații cu autoritățile competente care supraveghează celelalte sucursale și filiale ale aceluiași grup. Un astfel de mediu de reglementare fragmentat creează riscuri la adresa stabilității financiare și a integrității pieței la nivelul Uniunii, aspect care ar trebui abordat în mod corespunzător printr-un cadru de reglementare armonizat referitor la sucursalele din țări terțe. Un astfel de cadru ar trebui să prevadă cerințe comune minime privind autorizarea, standardele prudențiale, guvernanța internă, supravegherea și raportarea. Respectivul set de cerințe ar trebui să se bazeze pe cele pe care statele membre le aplică deja sucursalelor din țări terțe aflate pe teritoriul lor și ar trebui să țină seama de cerințele similare sau echivalente pe care țările terțe le aplică sucursalelor din străinătate, pentru a se asigura coerența între statele membre și pentru a alinia cadrul de reglementare al Uniunii privind sucursalele din țări terțe la practicile internaționale care predomină în acest domeniu.

(18) Atunci când autorizează și supraveghează sucursale din țări terțe, autoritățile competente ar trebui să fie în măsură să își exercite funcțiile de supraveghere în mod eficace. În acest scop, acestea trebuie să aibă acces la toate informațiile necesare privind întreprinderea principală a sucursalei dintr-o țară terță deținute de autoritățile de supraveghere din țara terță în cauză și să fie în măsură să își coordoneze în mod eficace activitățile de supraveghere cu cele ale autorităților de supraveghere din țara terță. Înainte ca o sucursală dintr-o țară terță să își înceapă activitatea într-un stat membru, autoritățile competente ar trebui să depună eforturi pentru a încheia cu autoritatea de supraveghere din țara terță în cauză un acord care să permită cooperarea și schimbul de informații. Un astfel de acord ar trebui să se bazeze pe modelele de acorduri administrative elaborate de ABE în conformitate cu articolul 33 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. Autoritățile competente ar trebui să transmită ABE informații cu privire la astfel de acorduri. În cazul în care nu este posibilă încheierea unui acord administrativ pe baza modelului elaborat de ABE, autoritățile competente ar trebui să poată utiliza alte acorduri, de exemplu un schimb de scrisori, pentru a se asigura că își pot exercita funcțiile de supraveghere.

(19) Din motive de proporționalitate, cerințele minime impuse sucursalelor din țări terțe ar trebui să fie stabilite în raport cu riscul pe care îl reprezintă acestea la adresa stabilității financiare și a integrității pieței la nivelul Uniunii și al statelor membre. Prin urmare, sucursalele din țări terțe ar trebui clasificate fie în clasa 1, în cazul în care sunt considerate mai riscante, fie, în caz contrar, în clasa 2, dacă se consideră că sunt mici și cu un grad redus de complexitate și nu reprezintă un risc semnificativ la adresa stabilității financiare, în conformitate cu definiția unei „instituții mici și cu un grad redus de complexitate” din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. În consecință, sucursalele din țări terțe ale căror active contabilizate într-un stat membru au o valoare egală sau mai mare de 5 miliarde EUR ar trebui să fie considerate ca reprezentând un risc sporit din cauza dimensiunii și a complexității lor mai mari, deoarece intrarea lor în dificultate ar putea duce la o perturbare semnificativă a pieței serviciilor bancare sau a sistemului bancar ale statului membru respectiv. Sucursalele din țări terțe autorizate să accepte depozite retail ar trebui considerate, în mod similar, ca fiind mai riscante, indiferent de dimensiunea lor, în cazul în care cuantumul unor astfel de depozite retail depășește un anumit prag, dat fiind că intrarea lor în dificultate ar putea afecta

deponenții extrem de vulnerabili și ar putea duce la o pierdere a încrederii în siguranța și soliditatea sistemului bancar al statului membru în cauză și în capacitatea acestuia de a proteja economiile cetățenilor. Prin urmare, ambele tipuri de sucursale din țări terțe ar trebui clasificate în clasa 1.

(20) Sucursalele din țări terțe ar trebui, de asemenea, clasificate în clasa 1 în cazul în care întreprinderea principală face obiectul unor reglementări și supravegherea și punerea în aplicare a respectivelor reglementări nu sunt considerate cel puțin echivalente cu cerințele Directivei 2013/36/UE și ale Regulamentului (UE) nr. 575/2013 sau în cazul în care țara terță în cauză este inclusă pe lista țărilor terțe cu risc ridicat care au deficiențe strategice în regimul lor de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului în conformitate cu Directiva (UE) 2015/849. Respectivele sucursale din țări terțe prezintă un risc semnificativ la adresa stabilității financiare la nivelul Uniunii și al statului membru de stabilire deoarece cadrele de reglementare sau de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului care se aplică întreprinderii lor principale nu reflectă în mod adecvat riscurile specifice care decurg din activitățile desfășurate de sucursală în statul membru sau nu permit o monitorizare adecvată a acestor riscuri sau a riscurilor pentru contrapărțile din statul membru generate de grupul dintr-o țară terță. Pentru a stabili echivalența standardelor prudențiale și de supraveghere bancare ale țării terțe în cauză cu standardele Uniunii, Comisia ar trebui să fie în măsură să solicite ABE să efectueze o evaluare și să emită un raport privind cadrul de reglementare bancară al țării terțe în cauză în conformitate cu articolul 33 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. ABE ar trebui să se asigure că evaluarea este efectuată în mod riguros și transparent și în conformitate cu o metodologie solidă. În plus, ABE ar trebui să se consulte și să coopereze îndeaproape cu autoritățile de supraveghere ale țării terțe și cu departamentele guvernamentale responsabile cu reglementarea bancară în respectiva țară terță și, după caz, cu părțile din sectorul privat, străduindu-se să trateze aceste părți în mod echitabil și să le ofere posibilitatea de a prezenta documente și de a transmite observații în termene rezonabile. În plus, ABE ar trebui să se asigure că raportul pe care îl emite este motivat în mod corespunzător, cuprinde o descriere detaliată a aspectelor evaluate și este transmis într-un interval de timp rezonabil. În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentei directive, Comisiei ar trebui să i se confere competențe de executare pentru a adopta decizii privind echivalența cadrelor de reglementare bancară ale sucursalelor din țări terțe. Respectivele competențe ar trebui să fie exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ([11]).

(21) Autoritățile competente ar trebui să aibă competența explicită de a impune, de la caz la caz, ca sucursalele din țări terțe să solicite o autorizație în conformitate cu titlul III capitolul 1 din Directiva 2013/36/UE, cel puțin în cazul în care sucursalele respective desfășoară activități cu clienți sau contrapărți din alte state membre cu încălcarea normelor pieței interne, în cazul în care acestea prezintă un risc semnificativ la adresa stabilității financiare a Uniunii sau a statului membru în care sunt stabilite sau în cazul în care valoarea agregată a activelor tuturor sucursalelor din țări terțe stabilite în Uniune care aparțin aceluiași grup dintr-o țară terță este cel puțin egală cu 40 de miliarde EUR sau valoarea activelor sucursalei dintr-o țară terță deținute în statul membru în care este stabilită este cel puțin egală cu 10 miliarde EUR. În plus, autoritățile competente ar trebui să aibă obligația de a evalua dacă sucursalele din țări terțe au o importanță sistemică atunci când valoarea agregată a activelor tuturor sucursalelor din țări terțe stabilite în Uniune care aparțin aceluiași grup dintr-o țară terță este cel puțin egală cu 40 de miliarde EUR. Toate sucursalele din țări terțe care aparțin aceluiași grup dintr-o țară terță care sunt stabilite într-un stat membru sau în întreaga Uniune ar trebui să facă obiectul unei astfel de evaluări efectuate de autoritățile lor competente. Evaluarea respectivă ar trebui să examineze, în conformitate cu anumite criterii, dacă sucursalele în cauză prezintă un nivel de risc la adresa stabilității financiare a Uniunii sau a statelor sale membre similar celui prezentat de instituțiile definite ca fiind „de importanță sistemică" în temeiul Directivei 2013/36/UE și al Regulamentului (UE) nr. 575/2013. În cazul în care autoritățile competente concluzionează că sucursalele din țări terțe sunt de importanță sistemică, ar trebui să le impună sucursalelor respective cerințe adecvate pentru atenuarea riscurilor la adresa stabilității financiare. În acest scop, autoritățile competente ar trebui să le poată impune sucursalelor din țări terțe să solicite autorizarea ca instituții-filiale în temeiul Directivei 2013/36/UE pentru a continua să desfășoare activități bancare în statul membru în cauză sau în întreaga Uniune. În plus, autoritățile competente ar trebui să poată impune și alte cerințe, în special obligația de restructurare a activelor sau activităților din Uniune ale sucursalelor din țări terțe, astfel încât sucursalele respective să înceteze să mai fie de importanță sistemică, sau să poată impune obligația de a se respecta cerințe suplimentare privind capitalul, lichiditatea, raportarea sau publicarea informațiilor, în cazul în care acest lucru ar fi suficient pentru a elimina riscurile la adresa stabilității financiare. Autoritățile competente ar trebui să aibă posibilitatea de a nu impune niciuna dintre aceste cerințe sucursalelor din țări terțe evaluate ca având o importanță sistemică, caz în care ar trebui să transmită o notificare motivată ABE și autorităților competente din statele membre în care grupul relevant dintr-o țară terță a înființat alte sucursale sau instituții-filiale. Pentru a lua în considerare implicațiile la nivelul Uniunii, autoritățile competente care decid să își exercite competența de a impune obligația autorizării ca instituție-filială ar trebui să consulte, în prealabil, ABE și autoritățile competente în cauză.

([11]) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

(22) Pentru a promova coerența deciziilor în materie de supraveghere referitoare la un grup dintr-o țară terță care are sucursale și filiale în întreaga Uniune, autoritățile competente ar trebui, atunci când efectuează evaluarea importanței sistemice, să consulte ABE și autoritățile competente ale statelor membre în care grupul dintr-o țară terță relevant a înființat alte sucursale sau instituții-filiale, pentru a evalua riscurile la adresa stabilității financiare pe care sucursala în cauză din țara terță le-ar putea prezenta pentru alte state membre decât cel în care este stabilită.

(23) Autoritățile competente ar trebui să efectueze evaluări periodice ale respectării de către sucursalele din țări terțe a cerințelor relevante în temeiul Directivei 2013/36/UE și să impună măsuri de supraveghere cu privire la sucursalele în cauză pentru a asigura sau a restabili respectarea cerințelor respective. Pentru a se facilita supravegherea eficace a respectării cerințelor respective de către sucursalele din țări terțe și pentru a se obține o imagine de ansamblu cuprinzătoare a activităților desfășurate în Uniune de grupurile din țări terțe, ar trebui să se pună la dispoziția autorităților competente rapoarte financiare și de supraveghere comune, redactate pe baza unor modele-standard. ABE ar trebui să fie împuternicită să elaboreze proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare care să stabilească modelele respective. În plus, pentru a se asigura că toate activitățile grupurilor din țări terțe care își desfășoară activitatea în Uniune prin intermediul unor sucursale din țări terțe fac obiectul unei supravegheri cuprinzătoare, pentru a se preveni eludarea cerințelor aplicabile acestor grupuri în temeiul dreptului Uniunii și pentru a se reduce la minimum riscurile potențiale la adresa stabilității financiare la nivelul Uniunii, este necesar să se implementeze mecanisme de cooperare adecvate între autoritățile competente. În special, sucursalele din țări terțe de clasa 1 ar trebui incluse în domeniul de competență al colegiilor de supraveghetori ai grupurilor din țări terțe din Uniune. În cazul în care nu există încă un astfel de colegiu, autoritățile competente ar trebui să înființeze un colegiu ad-hoc pentru toate sucursalele din țări terțe de clasa 1 ale aceluiași grup dacă grupul respectiv își desfășoară activitatea în mai mult de un stat membru.

(24) Cadrul Uniunii privind sucursalele din țări terțe ar trebui să se aplice fără a aduce atingere posibilității pe care o au în prezent statele membre de a impune, în general, ca întreprinderile din anumite țări terțe să desfășoare activități bancare pe teritoriul lor exclusiv prin intermediul unor instituții-filiale autorizate în conformitate cu titlul III capitolul 1 din Directiva 2013/36/UE. Această cerință se poate referi la țări terțe care aplică standarde prudențiale și de supraveghere bancare care nu sunt echivalente cu standardele prevăzute de dreptul intern al statului membru în cauză sau la țări terțe care au deficiențe strategice la nivelul regimului lor de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului.

(25) Fără a aduce atingere normelor privind secretul profesional aplicabile în prezent, schimbul de informații dintre autoritățile competente și autoritățile fiscale ar trebui îmbunătățit. Schimbul de informații ar trebui, în orice caz, să fie în conformitate cu dreptul intern și, atunci când informațiile provin dintr-un alt stat membru, autoritățile competente relevante ar trebui să ajungă la un acord privind divulgarea informațiilor.

(26) Este esențial ca instituțiile, societățile financiare holding și societățile financiare holding mixte să respecte cerințele prudențiale pentru a se asigura siguranța și soliditatea acestora și pentru a se menține stabilitatea sistemului financiar, atât la nivelul Uniunii, în ansamblul său, cât și în fiecare stat membru. Prin urmare, Banca Centrală Europeană (BCE) și autoritățile naționale competente ar trebui să aibă competența de a lua măsuri prompte și decisive în cazul în care respectivele instituții, societăți financiare holding și societăți financiare holding mixte și administratorii lor efectivi nu respectă cerințele prudențiale sau deciziile în materie de supraveghere.

(27) Pentru a asigura condiții de concurență echitabile în ceea ce privește competențele de sancționare, statele membre ar trebui să aibă obligația de a prevedea sancțiuni administrative, penalități cu titlu cominatoriu și alte măsuri administrative efective, proporționale și disuasive pentru încălcări ale dispozițiilor naționale de transpunere a Directivei 2013/36/UE și pentru încălcări ale Regulamentului (UE) nr. 575/2013 sau pentru încălcări ale deciziilor luate de o autoritate competentă pe baza dispozițiilor respective sau a regulamentului respectiv. Respectivele sancțiuni administrative, penalități cu titlu cominatoriu și alte măsuri administrative ar trebui să îndeplinească anumite cerințe minime, inclusiv în ceea ce privește competențele minime care ar trebui conferite autorităților competente pentru ca acestea să fie în măsură să le impună, criteriile pe care ar trebui să le ia în considerare autoritățile competente la aplicarea lor, cerințele de publicare sau nivelurile sancțiunilor administrative și ale penalităților cu titlu cominatoriu. ABE ar trebui să fie împuternicită să raporteze cu privire la cooperarea dintre autoritățile competente în contextul aplicării sancțiunilor administrative, a penalităților cu titlu cominatoriu și a altor măsuri administrative.

(28) Statele membre ar trebui să fie în măsură să impună sancțiuni administrative atunci când încălcarea relevantă face de asemenea obiectul dreptului penal național. Atunci când stabilesc tipul sancțiunilor administrative sau al altor măsuri administrative și nivelul sancțiunilor administrative pecuniare, autoritățile competente ar trebui să aibă în vedere orice sancțiuni penale aplicate anterior pentru aceeași încălcare persoanei fizice sau juridice responsabile de încălcarea respectivă. Acest lucru are scopul de a asigura că severitatea tuturor sancțiunilor administrative și a altor măsuri administrative impuse în scop punitiv în cazul cumulării procedurilor administrative și penale care rezultă din același comportament culpabil se limitează la ceea ce este necesar având în vedere gravitatea încălcării în cauză. În acest scop, statele membre ar trebui să instituie mecanisme adecvate pentru a se asigura că autoritățile competente și autoritățile judiciare sunt informate în mod corespunzător și în timp util cu privire la orice procedură administrativă sau penală inițiată împotriva aceleiași persoane fizice sau juridice.

(29) Sancțiunile administrative pecuniare ar trebui să aibă un efect disuasiv, pentru a împiedica persoana fizică sau juridică care încalcă dispozițiile naționale de transpunere a Directivei 2013/36/UE sau care încalcă Regulamentul (UE) nr. 575/2013 să aibă în viitor același comportament sau un comportament similar. Sancțiunile administrative pecuniare impuse persoanelor juridice ar trebui aplicate în mod consecvent, în special în ceea ce privește stabilirea cuantumului maxim al unor astfel de sancțiuni, care ar trebui să țină seama de valoarea totală anuală netă a cifrei de afaceri a întreprinderii în cauză. Cu toate acestea, cifra de afaceri totală anuală netă în sensul Directivei 2013/36/UE nu este în prezent nici exhaustivă, nici suficient de clară pentru a asigura condiții de concurență echitabile în ceea ce privește aplicarea sancțiunilor administrative pecuniare. Directiva 2013/36/UE ar trebui să prevadă o listă de elemente care să fie incluse în calculul cifrei de afaceri totale anuale nete, pentru a se asigura calcularea consecventă a acesteia în întreaga Uniune.

(30) Pe lângă sancțiunile administrative pecuniare, autoritățile competente ar trebui să aibă competența de a impune penalități cu titlu cominatoriu instituțiilor, societăților financiare holding, societăților financiare holding mixte și acelor membri ai organului de conducere în funcția sa de conducere, membrilor conducerii superioare, persoanelor care dețin funcții-cheie, altor persoane care își asumă riscuri substanțiale și oricăror alte persoane fizice care au fost identificate ca fiind responsabile, în conformitate cu dreptul intern, pentru încălcarea obligației de a respecta dispozițiile naționale de transpunere a Directivei 2013/36/UE ori a obligațiilor care le revin în temeiul Regulamentului (UE) nr. 575/2013 sau în temeiul unei decizii luate de o autoritate competentă pe baza dispozițiilor respective sau a regulamentului respectiv. Statele membre ar trebui să stabilească norme specifice și mecanisme eficace privind aplicarea penalităților cu titlu cominatoriu. Penalitățile cu titlu cominatoriu ar trebui să fie impuse în cazul în care o încălcare persistă. Fără a aduce atingere drepturilor procedurale ale persoanelor afectate în temeiul legislației aplicabile, inclusiv dreptului persoanelor respective de a fi audiate, autoritățile competente ar trebui să poată impune penalități cu titlu cominatoriu fără a fi nevoite să adreseze în prealabil părții care încalcă normele o cerere, un ordin sau un avertisment prin care să îi solicite să revină la respectarea obligațiilor. Întrucât scopul penalităților cu titlu cominatoriu este de a constrânge persoanele fizice sau juridice să înceteze o încălcare în curs a normelor, aplicarea penalităților cu titlu cominatoriu nu ar trebui să împiedice autoritățile competente să impună sancțiuni administrative ulterioare pentru aceeași încălcare. Ar trebui să fie posibil ca penalitățile cu titlu cominatoriu să fie impuse la o anumită dată și să înceapă să se aplice la o dată ulterioară. Cu excepția cazului în care statele membre prevăd altfel, penalitățile cu titlu cominatoriu ar trebui calculate zilnic.

(31) Pentru a asigura o marjă de acțiune cât mai mare în urma unei încălcări și pentru a contribui la prevenirea altor încălcări, statele membre ar trebui să poată prevedea sancțiuni administrative suplimentare și un nivel mai ridicat pentru sancțiunile administrative pecuniare și penalitățile cu titlu cominatoriu, indiferent dacă încălcările respective atrag aplicarea de sancțiuni administrative sau de alte măsuri administrative în temeiul dreptului intern.

(32) Atunci când impune penalități cu titlu cominatoriu, o autoritate competentă ar trebui să țină seama de impactul potențial al penalității cu titlu cominatoriu asupra situației financiare a persoanei fizice sau juridice care încalcă normele și să încerce să evite situația în care sancțiunile ar cauza insolvența persoanei fizice sau juridice care încalcă normele sau ar conduce la dificultăți financiare grave ori ar reprezenta un procentaj disproporționat de mare din venitul anual al persoanei fizice sau din cifra de afaceri anuală totală a persoanei juridice. Autoritățile competente ar trebui să se asigure, de asemenea, că penalitățile cu titlu cominatoriu se aplică membrilor organului de conducere, membrilor conducerii superioare, persoanelor care dețin funcții-cheie, altor persoane care își asumă riscuri substanțiale, precum și oricăror alte persoane fizice identificate ca fiind direct responsabile de încălcare, fie în mod individual, fie în mod colectiv.

(33) În circumstanțe excepționale, atunci când sistemul juridic al unui stat membru nu permite impunerea sancțiunilor administrative prevăzute în prezenta directivă, ar trebui să fie posibil ca normele privind sancțiunile administrative să fie aplicate în mod excepțional de așa manieră încât sancțiunea să fie inițiată de autoritatea competentă și impusă de o autoritate judiciară. Cu toate acestea, este necesar ca statele membre respective să se asigure că aplicarea unor astfel de norme și sancțiuni are un efect echivalent cu sancțiunile administrative impuse de autoritățile competente. Sancțiunile prevăzute ar trebui așadar să fie efective, proporționale și disuasive.

(34) Pentru a se prevedea sancțiuni adecvate pentru încălcarea dispozițiilor naționale de transpunere a Directivei 2013/36/UE și pentru încălcarea Regulamentului (UE) nr. 575/2013, ar trebui completată lista încălcărilor care fac obiectul sancțiunilor administrative, al penalităților cu titlu cominatoriu și al altor măsuri administrative. Prin urmare, lista încălcărilor prevăzute în Directiva 2013/36/UE ar trebui modificată.

(35) În urma introducerii Standardului Internațional de Raportare Financiară 9 – Instrumente financiare (IFRS 9) la 1 ianuarie 2018, rezultatul calculării pierderilor de credit așteptate, care se bazează pe abordări de modelare, afectează în mod direct cuantumul fondurilor proprii și ratele de reglementare ale instituțiilor. Aceleași abordări de modelare reprezintă, de asemenea, baza de calcul a pierderilor de credit așteptate în cazul în care instituțiile utilizează cadre contabile naționale. Prin urmare, este important ca autoritățile competente și ABE să aibă o imagine clară a impactului pe care aceste calcule îl au asupra intervalului de valori ale activelor ponderate la risc și ale cerințelor de fonduri proprii aferente expunerilor similare. În acest scop, exercițiul de analiză comparativă ar trebui să acopere și aceste abordări de modelare. Având în vedere că instituțiile care calculează cerințele de fonduri proprii în conformitate cu abordarea standardizată pentru riscul de credit pot utiliza și modele pentru calcularea pierderilor

de credit așteptate în cadrul standardului IFRS 9, instituțiile respective ar trebui, de asemenea, să fie incluse în exercițiul de analiză comparativă, ținând seama de principiul proporționalității.

(36) Regulamentul (UE) 2019/876 al Parlamentului European și al Consiliului ([12]) a modificat Regulamentul (UE) nr. 575/2013 prin introducerea unui cadru revizuit privind riscul de piață elaborat de Comitetul de la Basel pentru supraveghere bancară. Abordarea standardizată alternativă care face parte din noul cadru le permite instituțiilor să modeleze anumiți parametri utilizați la calcularea activelor ponderate la risc și a cerințelor de fonduri proprii pentru riscul de piață. Prin urmare, este important ca autoritățile competente și ABE să aibă o imagine clară a intervalului de valori ale activelor ponderate la risc și ale cerințelor de fonduri proprii aferente expunerilor similare nu numai în cadrul abordării bazate pe modele interne alternative, ci și în cadrul abordării standardizate alternative. Prin urmare, exercițiul de analiză comparativă a riscului de piață ar trebui să acopere atât abordarea standardizată revizuită, cât și abordarea bazată pe modele interne revizuită, ținând seama de principiul proporționalității.

(37) Tranziția globală către o economie durabilă, în forma consacrată în Acordul de la Paris ([13]), adoptat la 12 decembrie 2015 în temeiul Convenției-cadru a Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice („Acordul de la Paris"), și în Agenda 2030 pentru dezvoltare durabilă a Organizației Națiunilor Unite va necesita o transformare socioeconomică profundă și va depinde de mobilizarea unor resurse financiare semnificative din sectorul public și din cel privat. Prin Pactul verde european, introdus de Comisie în comunicarea sa din 11 decembrie 2019, Uniunea se angajează să devină neutră din punct de vedere climatic până în 2050. Sistemul financiar joacă un rol relevant în susținerea acestei tranziții, care vizează nu numai valorificarea și sprijinirea oportunităților ce vor apărea, ci și gestionarea adecvată a riscurilor pe care le poate implica. Întrucât aceste riscuri pot avea implicații atât pentru stabilitatea instituțiilor la nivel individual, cât și pentru stabilitatea sistemului financiar în ansamblu, este necesar un cadru prudențial de reglementare consolidat, care să integreze mai bine riscurile aferente.

(38) Amploarea fără precedent a tranziției către o economie durabilă, neutră din punct de vedere climatic și circulară va avea un impact considerabil asupra sistemului financiar. În 2018, Rețeaua băncilor centrale și a autorităților de supraveghere pentru înverzirea sistemului financiar a recunoscut că riscurile legate de climă reprezintă o sursă de risc financiar. Comunicarea Comisiei din 6 iulie 2021 intitulată „Strategia pentru finanțarea tranziției către o economie durabilă" („Strategia reînnoită privind finanțarea durabilă") subliniază faptul că riscurile ESG și riscurile care decurg din impactul fizic al schimbărilor climatice, al pierderii biodiversității și al degradării mai ample a mediului, în particular a ecosistemelor, reprezintă o provocare fără precedent pentru economia Uniunii și pentru stabilitatea sistemului financiar. Aceste riscuri prezintă particularități precum natura lor prospectivă și efectele lor diferite pe termen scurt, mediu și lung. Specificitatea riscurilor legate de climă și a altor riscuri de mediu, de exemplu a riscurilor care decurg din degradarea mediului și pierderea biodiversității, atât riscurile în ceea ce privește tranziția, cât și riscurile fizice, impune, în special, gestionarea acestor riscuri într-un orizont de timp lung de cel puțin 10 ani.

(39) Faptul că tranziția către o economie durabilă, neutră din punct de vedere climatic și circulară reprezintă un demers pe termen lung, precum și caracterul profund al acestei tranziții vor duce la schimbări semnificative ale modelelor de afaceri ale instituțiilor. Este necesară ajustarea adecvată a sectorului financiar și, în special, a instituțiilor de credit pentru a se atinge obiectivul de zero emisii nete de gaze cu efect de seră în economia Uniunii până în 2050, ținând, în același timp, sub control riscurile inerente. Prin urmare, autoritățile competente ar trebui să fie în măsură să evalueze acest proces de ajustare și să intervină în cazurile în care instituțiile gestionează riscurile climatice, precum și riscurile care decurg din degradarea mediului și pierderea biodiversității într-un mod care pune în pericol stabilitatea instituțiilor la nivel individual sau stabilitatea financiară în general. Autoritățile competente ar trebui, de asemenea, să exercite o funcție de monitorizare și să aibă competența de a acționa atunci când există riscuri care decurg din tendințele tranziției în contextul obiectivelor de reglementare relevante ale Uniunii și ale statelor membre în legătură cu factorii ESG, de exemplu astfel cum se prevede în Regulamentul (UE) 2021/1119 al Parlamentului European și al Consiliului ([14]), în Comunicarea Comisiei din 14 iulie 2021 intitulată „«Pregătiți pentru 55»: îndeplinirea obiectivului climatic al UE pentru 2030 pe calea spre atingerea obiectivului de neutralitate climatică" (pachetul legislativ „Pregătiți pentru 55") și în Cadrul mondial pentru biodiversitate de la Kunming-Montreal, adoptat la 19 decembrie 2022 de Conferința părților la Convenția privind diversitatea biologică a Națiunilor Unite, precum și, atunci când este relevant pentru instituțiile active pe plan internațional, în contextul obiectivelor juridice și de

([12]) Regulamentul (UE) 2019/876 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2019 de modificare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 în ceea ce privește indicatorul efectului de levier, indicatorul de finanțare stabilă netă, cerințele privind fondurile proprii și pasivele eligibile, riscul de credit al contrapărții, riscul de piață, expunerile față de contrapărți centrale, expunerile față de organisme de plasament colectiv, expunerile mari și cerințele referitoare la raportare și la publicarea informațiilor, și a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 150, 7.6.2019, p. 1).

([13]) JO L 282, 19.10.2016, p. 4.

([14]) Regulamentul (UE) 2021/1119 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 iunie 2021 de instituire a cadrului pentru realizarea neutralității climatice și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 401/2009 și (UE) 2018/1999 („Legea europeană a climei") (JO L 243, 9.7.2021, p. 1).

reglementare ale țărilor terțe care generează riscuri la adresa modelelor lor de afaceri și a strategiilor lor sau a stabilității financiare. De asemenea, autoritățile competente ar trebui să fie împuternicite să consolideze obiectivele, măsurile și acțiunile din cadrul planurilor prudențiale ale instituțiilor în cazul în care acestea sunt considerate insuficiente pentru a aborda riscurile ESG pe termen scurt, mediu și lung și ar putea, în acest sens, să genereze riscuri semnificative pentru solvabilitatea instituțiilor respective. Riscurile climatice și, în sens mai larg, riscurile de mediu ar trebui luate în considerare împreună cu riscurile sociale și de guvernanță în cadrul unei singure categorii de riscuri, pentru a permite o integrare cuprinzătoare și coordonată a acestor factori, dat fiind că sunt adesea interconectați. Riscurile ESG sunt strâns legate de conceptul de durabilitate, deoarece factorii ESG reprezintă principalii trei piloni ai durabilității.

(40) Pentru a menține o reziliență adecvată la efectele negative ale factorilor ESG, instituțiile stabilite în Uniune trebuie să fie în măsură să identifice, să măsoare și să gestioneze în mod sistematic riscurile ESG, iar autoritățile lor de supraveghere ar trebui să aibă obligația de a evalua riscurile la nivelul fiecărei instituții, precum și la nivel sistemic, acordând prioritate factorilor de mediu și avansând către alți factori de durabilitate, pe măsură ce metodologiile și instrumentele de evaluare evoluează. Instituțiile ar trebui să aibă obligația de a evalua alinierea propriilor portofolii la ambiția Uniunii de a deveni neutră din punct de vedere climatic până în 2050, precum și de a împiedica degradarea mediului și pierderea biodiversității. Instituțiile ar trebui să aibă obligația de a stabili planuri specifice pentru abordarea riscurilor financiare care decurg, pe termen scurt, mediu și lung, din factorii ESG, inclusiv din tendințele tranziției în contextul obiectivelor de reglementare relevante ale Uniunii și ale statelor membre, de exemplu astfel cum se prevede în Acordul de la Paris, în Regulamentul (UE) 2021/1119, în pachetul legislativ „Pregătiți pentru 55” și în Cadrul mondial pentru biodiversitate de la Kunming-Montreal, precum și, atunci când este relevant pentru instituțiile active pe plan internațional, în contextul obiectivelor juridice și de reglementare ale țărilor terțe. Instituțiilor ar trebui să li se impună obligația de a avea un cadru de administrare a activității și procese interne solide pentru gestionarea riscurilor ESG, precum și strategii aprobate de organele lor de conducere care să țină seama nu numai de impactul actual, ci și de cel prospectiv al factorilor ESG. Cunoașterea și conștientizarea colective ale factorilor ESG de către organele de conducere ale instituțiilor și alocarea de capital intern pentru abordarea riscurilor ESG vor fi de asemenea esențiale pentru consolidarea rezilienței la efectele negative ale acestor riscuri. Date fiind particularitățile riscurilor ESG, interpretarea, măsurarea și practicile de gestionare pot să difere în mod semnificativ de la o instituție la alta. Pentru a asigura convergența în întreaga Uniune și o interpretare uniformă a riscurilor ESG, ar trebui să se prevadă, într-un cadru de reglementare prudențială, definiții adecvate și standarde minime pentru evaluarea acestor riscuri. Pentru a se atinge acest obiectiv, ar trebui introduse definiții în Directiva 2013/36/UE, iar ABE ar trebui să fie împuternicită să specifice un set minim de metodologii de referință pentru evaluarea impactului riscurilor ESG asupra stabilității financiare a instituțiilor, acordând prioritate impactului factorilor de mediu. Dată fiind natura prospectivă a riscurilor ESG, analiza scenariilor și simulările de criză, împreună cu planurile de abordare a acestor riscuri, sunt instrumente de evaluare cu ridicat caracter informativ, astfel că ABE ar trebui, de asemenea, să fie împuternicită să elaboreze criterii uniforme pentru conținutul planurilor de abordare a riscurilor respective și pentru elaborarea scenariilor și aplicarea metodelor de simulare a crizelor. ABE ar trebui să își bazeze scenariile pe dovezile științifice disponibile, valorificând activitatea Rețelei băncilor centrale și a autorităților de supraveghere pentru înverzirea sistemului financiar și eforturile Comisiei de a consolida cooperarea dintre toate autoritățile publice relevante în vederea dezvoltării unei baze metodologice comune, astfel cum se subliniază în Strategia reînnoită privind finanțarea durabilă. Riscurile legate de mediu, inclusiv riscurile legate de climă și riscurile care decurg din degradarea mediului și pierderea biodiversității, ar trebui să aibă prioritate având în vedere caracterul urgent al acestora și relevanța deosebită a analizei scenariilor și a simulărilor de criză pentru evaluarea lor.

(41) În calitate de furnizori majori de finanțare pentru întreprinderile și gospodăriile din Uniune, instituțiile joacă un rol important în promovarea dezvoltării durabile în întreaga Uniune. Pentru ca Uniunea să își îndeplinească obiectivul general de realizare a neutralității climatice până în 2050, astfel cum se prevede în Regulamentul (UE) 2021/1119, instituțiile trebuie să integreze în politicile și activitățile lor rolul de promovare a dezvoltării durabile. Pentru a ține seama de acest proces de integrare, strategiile și modelele de afaceri ale instituțiilor trebuie testate în raport cu obiectivele de reglementare relevante ale Uniunii pentru o economie durabilă, inclusiv, de exemplu, în raport cu măsurile prevăzute de Consiliul științific consultativ european privind schimbările climatice, pentru a identifica riscurile ESG care decurg din nealinieri. În cazul în care instituțiile își fac publice obiectivele și angajamentele în materie de durabilitate asumate în temeiul altor cadre de durabilitate obligatorii sau voluntare, cum ar fi în temeiul Directivei 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([15]), obiectivele și angajamentele respective ar trebui să fie în concordanță cu planurile specifice de abordare a riscurilor ESG cu care se confruntă pe termen scurt, mediu și lung. Autoritățile competente ar trebui să evalueze, prin intermediul activităților lor de supraveghere relevante, măsura în care instituțiile se confruntă cu riscuri ESG și au instituit politici de gestionare și acțiuni operaționale aferente care se reflectă în țintele și obiectivele intermediare stabilite în planurile lor prudențiale și care sunt în

([15]) Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19).

concordanță cu angajamentele lor publicate în materie de durabilitate în contextul procesului de ajustare în vederea realizării neutralității climatice până în 2050. Pentru a promova o supraveghere solidă și eficace a riscurilor, precum și un comportament managerial aliniat la strategia lor pe termen lung privind durabilitatea, apetitul pentru risc al instituțiilor în ceea ce privește riscurile ESG ar trebui să facă parte integrantă din politicile și practicile lor de remunerare.

(42) Riscurile ESG pot avea implicații ample atât pentru stabilitatea instituțiilor la nivel individual, cât și pentru stabilitatea sistemului financiar în ansamblul său. Prin urmare, autoritățile competente ar trebui să țină seama în mod consecvent de aceste riscuri în activitățile lor de supraveghere relevante, inclusiv în procesul de supraveghere și evaluare și în simulările de criză aferente riscurilor respective. Comisia, prin intermediul Instrumentului de sprijin tehnic instituit prin Regulamentul (UE) 2021/240 al Parlamentului European și al Consiliului ([16]), oferă sprijin autorităților naționale competente în elaborarea și punerea în aplicare a metodologiilor de simulare a crizelor și va continua să ofere sprijin tehnic în acest sens. Cu toate acestea, până în prezent, metodologiile de simulare a crizelor pentru riscurile ESG au fost aplicate în principal în mod exploratoriu. Pentru a integra în mod ferm și consecvent în procesul de supraveghere simulările de criză aferente riscurilor ESG, ABE, Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea Europeană de Asigurări și Pensii Ocupaționale – EIOPA) instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ([17]) și Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe – ESMA) instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ([18]) ar trebui să elaboreze în comun ghiduri pentru a asigura considerații coerente și metodologii comune pentru simulările de criză aferente riscurilor ESG. Simulările de criză aferente acestor riscuri ar trebui să înceapă cu factorii legați de climă și mediu, iar pe măsură ce mai multe date și metodologii privind riscurile ESG vor deveni disponibile în vederea dezvoltării unor instrumente suplimentare de evaluare a impactului lor cantitativ asupra riscurilor financiare, autoritățile competente ar trebui să evalueze din ce în ce mai mult impactul acestor riscuri în evaluările lor privind adecvarea instituțiilor. Pentru a asigura convergența practicilor de supraveghere, ABE ar trebui să emită ghiduri privind includerea uniformă a riscurilor ESG în procesul de supraveghere și evaluare.

(43) Dispozițiile privind cadrul amortizorului de risc sistemic din Directiva 2013/36/UE pot fi utilizate deja pentru a aborda diferite tipuri de riscuri sistemice, inclusiv riscurile sistemice legate de schimbările climatice. În măsura în care autoritățile competente sau autoritățile desemnate ale instituției consideră că riscurile legate de schimbările climatice pot avea consecințe negative grave pentru sistemul financiar și economia reală din statele membre, acestea ar trebui să introducă o rată a amortizorului de risc sistemic care ar putea fi aplicată, de asemenea, anumitor seturi sau subseturi de expuneri, de exemplu celor care sunt supuse unor riscuri fizice și de tranziție legate de schimbările climatice, în cazul în care consideră că introducerea unei astfel de rate este o soluție eficace și proporțională pentru atenuarea riscurilor respective.

(44) Piețele criptoactivelor au crescut rapid în ultimii ani. Pentru a aborda riscurile potențiale pentru instituții cauzate de expunerile lor la criptoactive care nu sunt acoperite suficient de cadrul prudențial existent, Comitetul de la Basel pentru supraveghere bancară a elaborat un standard pentru tratamentul prudențial al expunerilor la criptoactive. O parte din acest standard se referă la administrarea riscurilor de către instituții și la aplicarea procesului de supraveghere și evaluare în cazul instituțiilor. Instituțiile cu expuneri directe sau indirecte la criptoactive sau instituțiile care furnizează servicii conexe pentru orice formă de criptoactive ar trebui să aibă obligația de a institui politici, procese și practici de administrare a riscurilor pentru a gestiona în mod corespunzător riscurile cauzate de expunerile lor la criptoactive. În special, în activitățile lor de administrare a riscurilor, instituțiile ar trebui să ia în considerare riscurile legate de tehnologia criptoactivelor, riscurile generale legate de tehnologia informației și comunicațiilor (TIC) și riscurile cibernetice, riscurile juridice, riscurile de spălare a banilor și de finanțare a terorismului și riscurile de evaluare. Autoritățile competente ar trebui să poată lua măsurile de supraveghere necesare în cazul în care practicile de administrare a riscurilor ale instituțiilor sunt considerate insuficiente.

(45) Evaluarea adecvării membrilor organelor de conducere are scopul de a asigura faptul că membrii respectivi sunt calificați să își îndeplinească rolul și au o bună reputație. Existența unui cadru solid în materie de evaluare a adecvării pentru membrii organului de conducere și persoanele care dețin funcții-cheie este un factor esențial pentru asigurarea faptului că instituțiile sunt administrate în mod adecvat și că riscurile lor sunt gestionate în mod corespunzător. Normele existente nu garantează că instituția care face numirea efectuează în timp util o evaluare a adecvării membrilor organului de conducere. În plus, în prezent nu există norme pentru evaluarea adecvării

([16]) Regulamentul (UE) 2021/240 al Parlamentului European și al Consiliului din 10 februarie 2021 de instituire a unui Instrument de sprijin tehnic (JO L 57, 18.2.2021, p. 1).

([17]) Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană de asigurări și pensii ocupaționale), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/79/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 48).

([18]) Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/77/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 84).

persoanelor care dețin funcții-cheie. De asemenea, instituțiile transfrontaliere trebuie să navigheze printr-o mare diversitate de norme și procese naționale, ceea ce reduce eficacitatea cadrului actual. Existența la nivelul Uniunii a unor cerințe foarte diferite în ceea ce privește evaluarea adecvării este o problemă deosebit de relevantă în contextul uniunii bancare. Prin urmare, este important să se prevadă un set de norme la nivelul Uniunii pentru a institui un cadru mai coerent și mai previzibil în materie de evaluare a adecvării. Acest lucru va favoriza convergența în materie de supraveghere, va permite instaurarea unui climat de mai mare încredere între autoritățile competente și va oferi instituțiilor mai multă securitate juridică. Evaluările privind adecvarea reprezintă un element important în ceea ce privește supravegherea, alături de alte mecanisme, cum ar fi procesul de supraveghere și evaluare și normele de remunerare, care, împreună, asigură buna administrare a instituțiilor.

(46) Pentru a asigura buna administrare, pentru a încuraja opiniile independente și provocările critice și pentru a oferi o varietate de opinii și experiențe, organele de conducere ar trebui să fie suficient de diverse în ceea ce privește vârsta, genul, proveniența geografică, educația și experiența profesională. Echilibrul de gen este deosebit de important pentru a asigura o reprezentare adecvată a populației și ar trebui promovat.

(47) Întrucât lor le revine responsabilitatea principală de a evalua adecvarea fiecărui membru al organului de conducere, instituțiile și societățile financiare holding și societățile financiare holding mixte ar trebui să efectueze evaluarea inițială a adecvării înainte ca un membru nou să își preia funcția, sub rezerva anumitor excepții, urmată de o verificare realizată de către autoritățile competente. Entitățile respective ar trebui să se asigure că informațiile privind adecvarea membrilor organului de conducere sunt actualizate. Entitățile respective ar trebui să comunice aceste informații autorității competente. De îndată ce sunt cunoscute orice fapte noi sau alte aspecte care ar putea afecta adecvarea membrilor organului de conducere, entitățile respective ar trebui să informeze autoritățile competente în acest sens, fără întârzieri nejustificate. Entitățile respective ar trebui să ia măsurile necesare în cazul în care ajung la concluzia că un membru sau un membru potențial al organului de conducere nu îndeplinește cerințele privind adecvarea. Aceleași cerințe ar trebui să se aplice și persoanelor care dețin funcții-cheie.

(48) Pentru a asigura securitatea juridică și previzibilitatea pentru entități, este necesar să se instituie norme procedurale pentru verificarea de către autoritățile competente a adecvării membrilor organului de conducere și a persoanelor care dețin funcții-cheie în cadrul instituțiilor mari. Normele procedurale respective ar trebui să permită autorităților competente să solicite orice informații suplimentare, atunci când este necesar, inclusiv prin documente, interviuri și audieri. Informațiile și documentele necesare pentru evaluarea adecvării de către autoritățile competente, inclusiv în contextul cererii privind adecvarea pe care instituțiile mari trebuie să o furnizeze pentru membrii organului de conducere în funcția sa de conducere sau pentru președintele organului de conducere în funcția sa de supraveghere înainte ca un membru potențial să preia o funcție („cererea privind adecvarea *ex ante*”), ar trebui puse la dispoziția autorităților competente prin mijloacele stabilite de autoritățile competente. Autoritățile competente ar trebui să reevalueze adecvarea unui membru în cazul în care informațiile relevante privind adecvarea membrului respectiv s-au modificat. Autoritățile competente nu ar trebui să aibă obligația de a reevalua adecvarea membrilor organului de conducere cu ocazia reînnoirii mandatului lor, cu excepția cazului în care s-au modificat anumite informații relevante care sunt cunoscute de autoritățile competente și această modificare poate afecta adecvarea membrului în cauză. Autoritățile competente ar trebui să aibă competența de a lua măsurile necesare în cazul în care ajung la concluzia că cerințele privind adecvarea nu sunt îndeplinite. Autoritățile competente ar trebui să poată solicita autorității responsabile cu supravegherea combaterii spălării banilor sau a finanțării terorismului în conformitate cu Directiva (UE) 2015/849 să consulte, în funcție de riscuri, informațiile relevante referitoare la membrii organului de conducere și să aibă acces la baza de date centrală privind combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului.

(49) Având în vedere riscurile prezentate de instituțiile mari, care rezultă în special din potențialele efecte de contagiune, autoritățile competente din statele membre în care autoritățile de supraveghere efectuează evaluarea adecvării după ce membrul a preluat funcția în cadrul organului de conducere, în conformitate cu dreptul intern, ar trebui să fie notificate fără întârzieri nejustificate de îndată ce există intenția clară de a numi un membru al organului de conducere în funcția sa de conducere sau președintele organului de conducere în funcția sa de supraveghere. Instituțiile mari ar trebui, în orice caz, să se asigure că autoritățile competente primesc o cerere privind adecvarea *ex ante* cu cel puțin 30 de zile lucrătoare înainte ca membrul potențial să preia funcția. Cererea privind adecvarea *ex ante* ar trebui să fie însoțită de toate documentele și informațiile relevante care sunt necesare pentru evaluare, indiferent dacă evaluarea adecvării de către autoritățile competente este finalizată înainte sau după preluarea funcției de către persoana în cauză. În cazul în care cazierul judiciar sau alte documente necesare în temeiul dreptului intern sau enumerate de autoritățile competente devin disponibile într-o etapă ulterioară, autoritățile competente ar trebui să primească și documentele sau informațiile respective fără întârzieri nejustificate. Cererea privind adecvarea *ex ante* ar trebui să permită autorităților competente să își înceapă analiza și să întreprindă acțiuni în contextul evaluării. Astfel de acțiuni pot include împiedicarea membrului potențial să preia funcția atât timp cât autoritatea competentă nu primește suficiente informații sau angajarea într-un dialog aprofundat în cazul în care autoritatea competentă are îndoieli cu privire la adecvarea membrului potențial, pentru a se asigura faptul că membrul potențial este sau devine adecvat în momentul preluării funcției. ABE ar trebui să emită ghiduri privind modalitățile de desfășurare a dialogului focalizat și aprofundat dintre autoritatea competentă și instituția mare, în vederea eliminării oricăror obstacole în ceea ce privește adecvarea membrului potențial, într-un spirit de cooperare. Cererea privind adecvarea *ex*

ante ar trebui să permită autorităților competente să se angajeze într-un dialog timpuriu cu instituțiile mari cu privire la adecvarea membrilor organului de conducere în funcția sa de conducere sau a președintelui organului de conducere în funcția sa de supraveghere, înainte ca aceștia să își preia funcția. Cu toate acestea, cererea privind adecvarea *ex ante* nu ar trebui să aducă atingere prerogativelor și responsabilității instituției mari în ceea ce privește asigurarea adecvării membrilor organului de conducere și nici oricărei evaluări *ex post* efectuate de autoritățile competente, în cazul în care acest lucru este permis în conformitate cu dreptul intern.

(50) În plus, în ceea ce privește instituțiile mari, autoritățile competente ar trebui să ia în considerare în mod corespunzător stabilirea unei perioade maxime pentru finalizarea evaluării adecvării, cel puțin în ceea ce privește numirea membrilor organului de conducere și numirea coordonatorului funcțiilor de control intern și a directorului financiar, pentru o funcție în cadrul unor astfel de instituții. O astfel de perioadă maximă ar trebui să poate fi prelungită, după caz.

(51) Evaluarea adecvării membrilor organului de conducere nu ar trebui să aducă atingere dispozițiilor de drept intern privind numirea reprezentanților angajaților în organul de conducere și privind numirea membrilor organului de conducere în funcția sa de supraveghere de către organele regionale sau locale alese. În aceste cazuri, ar trebui să se instituie garanții adecvate pentru a asigura adecvarea acestor membri ai organului de conducere.

(52) Până la 31 decembrie 2029, ABE, în strânsă cooperare cu BCE, ar trebui să revizuiască aplicarea și eficacitatea cadrului în materie de evaluare a adecvării și să prezinte un raport în acest sens, ținând seama și de principiul proporționalității, în special în ceea ce privește instituțiile mici și cu un grad redus de complexitate.

(53) ABE ar trebui să elaboreze ghiduri privind criteriile care permit să se stabilească dacă există motive întemeiate de a suspecta că se săvârșește sau s-a săvârșit o faptă ori o tentativă de spălare de bani sau de finanțare a terorismului sau dacă există un risc crescut în acest sens în legătură cu o entitate. Atunci când elaborează ghidurile respective, ABE ar trebui să coopereze cu ESMA și cu Autoritatea pentru Combaterea Spălării Banilor și a Finanțării Terorismului instituită prin Regulamentul (UE) 2024/1620 al Parlamentului European și al Consiliului ([19]) (denumită în continuare „Autoritatea pentru Combaterea Spălării Banilor și a Finanțării Terorismului"). În cazul în care Autoritatea pentru Combaterea Spălării Banilor și a Finanțării Terorismului nu este operațională în momentul pregătirii ghidurilor respective, ABE ar trebui să adopte ghidurile fără a avea obligația de a coopera cu autoritatea respectivă.

(54) Având în vedere rolul pe care evaluarea adecvării îl are în administrarea prudentă și corectă a instituțiilor, este necesar ca autoritățile competente să dispună de noi instrumente pentru a evalua adecvarea membrilor organelor de conducere, a conducerii superioare și a persoanelor care dețin funcții-cheie, cum ar fi declarații privind responsabilitățile și un document privind atribuțiile conferite. Aceste noi instrumente ar trebui să sprijine activitatea autorităților competente atunci când examinează cadrul de administrare a activității al instituțiilor ca parte a procesului de supraveghere și evaluare. În pofida responsabilității colective generale a organului de conducere, instituțiile ar trebui să aibă obligația de a întocmi declarații individuale în care sunt prezentate rolurile și atribuțiile tuturor membrilor organului de conducere în funcția sa de conducere, ale conducerii superioare și ale persoanelor care dețin funcții-cheie, precum și un document privind atribuțiile conferite, incluzând detalii privind liniile de raportare, liniile de responsabilitate și persoanele care fac parte din cadrul de administrare a activității al instituției și atribuțiile acestora. Atribuțiile și responsabilitățile individuale ale acestora nu sunt întotdeauna definite în mod clar sau consecvent și ar putea exista situații în care două sau mai multe roluri se suprapun sau în care unele elemente din cadrul atribuțiilor și al responsabilităților sunt trecute cu vederea deoarece nu intră în mod clar în sfera de competență a unei singure persoane. Sfera atribuțiilor și a responsabilităților fiecărei persoane ar trebui să fie bine definită și nicio sarcină nu ar trebui lăsată neatribuită. Aceste instrumente ar trebui să asigure un grad mai mare de răspundere din partea membrilor organului de conducere în funcția sa de conducere, a conducerii superioare, precum și a persoanelor care dețin funcții-cheie. În plus, în cazurile în care consideră că este necesar, statele membre ar trebui să poată adopta sau menține cerințe mai stricte pentru astfel de instrumente.

(55) Cerința de fonduri proprii suplimentare stabilită de autoritatea competentă a unei instituții în conformitate cu Directiva 2013/36/UE pentru a aborda alte riscuri decât riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier nu ar trebui să fie sporită ca urmare a faptului că instituția intră sub incidența obligației de a respecta pragul privind cerințele de capital, prevăzută în Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în contextul în care toți ceilalți factori rămân neschimbați. În plus, atunci când instituția intră sub incidența obligației de a respecta pragul privind cerințele de capital, autoritatea competentă ar trebui să revizuiască cerința de fonduri proprii suplimentare a instituției respective și să evalueze, în special, dacă și în ce măsură astfel de cerințe sunt deja acoperite integral de faptul că instituția este obligată să respecte pragul privind cerințele de capital. Atunci când se întâmplă acest lucru, ar trebui să se considere că cerința de fonduri proprii suplimentare a instituției se suprapune cu riscurile reflectate de pragul privind cerințele

([19]) Regulamentul (UE) 2024/1620 al Parlamentului European și al Consiliului din 31 mai 2024 de instituire a Autorității pentru Combaterea Spălării Banilor și a Finanțării Terorismului și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010, (UE) nr. 1094/2010 și (UE) nr. 1095/2010 (JO L, 2024/1620, 19.6.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1620/oj).

de capital în cerința de fonduri proprii a instituției și, în consecință, autoritatea competentă ar trebui să reducă cerința respectivă atât cât este necesar pentru a elimina orice astfel de suprapunere, atât timp cât instituția rămâne obligată să respecte pragul privind cerințele de capital.

(56) În mod similar, în momentul în care o instituție intră sub incidența obligației de a respecta pragul privind cerințele de capital, valoarea nominală a fondurilor proprii de nivel 1 de bază pe care trebuie să le dețină instituția în conformitate cu amortizorul de risc sistemic și cu amortizorul O-SII ar putea să crească chiar dacă riscurile macroprudențiale sau sistemice aferente instituției nu au crescut în mod corespunzător. În astfel de cazuri, autoritatea competentă sau autoritatea desemnată a instituției ar trebui să reexamineze calibrarea ratelor amortizorului de risc sistemic pentru a se asigura că acestea rămân adecvate și nu iau în considerare de două ori riscurile care sunt deja acoperite de faptul că instituția este obligată să respecte pragul privind cerințele de capital. O astfel de reexaminare ar trebui să aibă loc cu aceeași frecvență ca reexaminarea amortizoarelor, care se efectuează anual pentru amortizorul O-SII și o dată la doi ani pentru amortizorul de risc sistemic. Cu toate acestea, autoritatea competentă a instituției sau autoritatea desemnată a instituției ar trebui să poată ajusta mai frecvent calibrarea amortizoarelor.

(57) Pentru a permite activarea rapidă și eficace a amortizorului de risc sistemic, este necesar să se clarifice aplicarea dispozițiilor relevante și să se simplifice și alinieze procedurile aplicabile. Stabilirea unui amortizor de risc sistemic ar trebui să fie posibilă pentru autoritățile desemnate din toate statele membre astfel încât să se asigure că autoritățile sunt împuternicite să abordeze riscurile sistemice în timp util și în mod proporțional și eficace și să se permită recunoașterea ratelor amortizorului de risc sistemic stabilite de autoritățile din alte state membre. Recunoașterea unei rate a amortizorului de risc sistemic stabilită de un alt stat membru ar trebui să necesite doar o notificare din partea autorității care recunoaște rata. Pentru a evita procedurile de autorizare nejustificate în cazul în care decizia de a stabili o rată a amortizorului duce la o scădere sau nu modifică în niciun fel vreuna dintre ratele stabilite anterior, procedura prevăzută la articolul 131 alineatul (15) din Directiva 2013/36/UE trebuie aliniată la procedura prevăzută la articolul 133 alineatul (9) din directiva respectivă. Procedurile prevăzute la articolul 133 alineatele (11) și (12) din directiva menționată ar trebui să fie clarificate și să devină mai coerente cu procedurile aplicabile altor rate ale amortizorului de risc sistemic, în cazurile relevante.

(58) Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte standardele tehnice de reglementare elaborate de ABE în ceea ce privește exceptarea de la autorizare a firmelor de investiții ca instituții de credit, lista informațiilor minime care trebuie furnizate pentru evaluarea operațiunilor semnificative, procesul de evaluare a operațiunilor semnificative, modalitățile de contabilizare pentru sucursalele din țări terțe, mecanismul de cooperare și funcționarea colegiilor de supraveghetori, conceptul de expuneri față de riscul de nerambursare care sunt semnificative în termeni absoluți și pragurile pentru numerele mari de contrapărți semnificative și poziții pe instrumente de datorie sau de capital tranzacționate ale unor emitenți diferiți, precum și conținutul minim al chestionarului privind adecvarea, al *curricula vitae* și al evaluării interne a adecvării. Comisia ar trebui să adopte respectivele standarde tehnice de reglementare prin intermediul unor acte delegate în temeiul articolului 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) și în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(59) Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte standardele tehnice de punere în aplicare elaborate de ABE în ceea ce privește formatele și definițiile uniforme pentru raportarea de către întreprinderea-mamă intermediară; procesul de consultare dintre autoritățile competente în legătură cu achiziționarea unei deținere calificate; procesul de consultare dintre autoritățile competente în legătură cu o fuziune sau o divizare; informațiile financiare și de reglementare privind sucursalele din țări terțe și privind întreprinderile principale. Comisia ar trebui să adopte respectivele standarde tehnice de punere în aplicare prin intermediul unor acte de punere în aplicare în temeiul articolului 291 din TFUE și în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(60) Atunci când elaborează standarde tehnice și ghiduri și atunci când răspunde la întrebări legate de implementarea sau aplicarea lor practică, ABE ar trebui să acorde atenția cuvenită principiului proporționalității și să se asigure că respectivele standarde și ghiduri pot fi aplicate și de instituțiile mici și cu un grad redus de complexitate, fără eforturi nejustificate.

(61) Întrucât obiectivele prezentei directive nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vederea amploarea și efectele sale, acestea pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor respective.

(62) Prin urmare, Directiva 2013/36/UE ar trebui să fie modificată în consecință,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Modificarea Directivei 2013/36/UE

Directiva 2013/36/UE se modifică după cum urmează:

1. Articolul 2 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (5) se modifică după cum urmează:

(i) punctele 4 și 5 se înlocuiesc cu următorul text:

„4. în Danemarca, «Danmarks Eksport- og Investeringsfond», «Danmarks Skibskredit A/S» și «KommuneKredit»;

4a. în Cehia, «Národní rozvojová banka a.s.»;

5. în Germania, «Kreditanstalt für Wiederaufbau», «Landwirtschaftliche Rentenbank», «Bremer Aufbau-Bank GmbH», «Hamburgische Investitions- und Förderbank», «Investitionsbank Berlin», «Investitionsbank des Landes Brandenburg», «Investitionsbank Sachsen–Anhalt», «Investitionsbank Schleswig-Holstein», «Investitions- und Förderbank Niedersachsen – NBank», «Investitions- und Strukturbank Rheinland-Pfalz», «Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank», «LfA Förderbank Bayern», «NRW.BANK», «Saarländische Investitionskreditbank AG», «Sächsische Aufbaubank – Förderbank», «Thüringer Aufbaubank», întreprinderi care, în sensul «Wohnungsgemeinnützigkeitsgesetz», sunt recunoscute ca organisme ale politicii naționale în domeniul locuințelor și care nu sunt angajate în principal în tranzacții bancare, precum și întreprinderi care, în sensul legii respective, sunt recunoscute ca organisme fără scop lucrativ în domeniul locuințelor;";

(ii) punctul 18 se înlocuiește cu următorul text:

„18. în Austria, întreprinderile recunoscute ca asociații de interes public în domeniul locuințelor și «Österreichische Kontrollbank AG» și «Oesterreichische Entwicklungsbank – OeEB»;";

(iii) se introduce următorul punct:

„20a . în România, «Banca de Investiții și Dezvoltare – S.A.»;";

(iv) punctul 24 se elimină;

(b) alineatul (6) se înlocuiește cu următorul text:

„(6) Entitățile menționate la alineatul (5) punctele 3-23 din prezentul articol sunt tratate ca instituții financiare în sensul articolului 34 și al titlului VII capitolul 3."

2. La articolul 3, alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(a) se introduce următorul punct:

„8a. «organ de conducere în funcția sa de conducere» înseamnă organul de conducere care acționează în rolul său de conducere a unei instituții și include persoanele care conduc efectiv activitatea instituției;";

(b) punctul 9 se înlocuiește cu următorul text:

„9. «conducere superioară» înseamnă persoanele fizice care exercită funcții de conducere în cadrul unei instituții și care răspund direct în fața organului de conducere, dar nu sunt membri ai organului respectiv, și care sunt responsabile cu gestionarea curentă a instituției sub conducerea organului de conducere;";

(c) se introduc următoarele puncte:

„9a. «persoane care dețin funcții-cheie» înseamnă persoanele care au o influență semnificativă asupra orientării unei instituții, dar nu sunt membri ai organului de conducere, fiind incluși aici și coordonatorii funcțiilor de control intern și directorul financiar, în cazul în care respectivii coordonatori sau directorul financiar în cauză nu sunt membri ai organului de conducere;

9b. «funcții de control intern» înseamnă funcțiile de administrare a riscurilor, de conformitate și de audit intern;

9c. «coordonatori ai funcțiilor de control intern» înseamnă persoanele de la cel mai înalt nivel ierarhic responsabile cu gestionarea efectivă a desfășurării curente a funcțiilor de control intern ale unei instituții;";

9d. «director financiar» înseamnă persoana care deține responsabilitatea generală pentru gestionarea resurselor financiare, planificarea financiară și raportarea financiară în cadrul unei instituții;";

(d) punctul 11 se înlocuiește cu următorul text:

„11. «riscul de model» înseamnă riscul de model astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 52b din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;";

(e) se introduce următorul punct:

„29a. «instituție de sine stătătoare din Uniune» înseamnă o instituție care nu face obiectul consolidării prudențiale în Uniune în temeiul părții întâi titlul II capitolul 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și care nu are nicio întreprindere-mamă în UE care face obiectul unei astfel de consolidări prudențiale;";

(f) se introduce următorul punct:

„47a. «capital eligibil» înseamnă capitalul eligibil astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 71 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;";

(g) punctul 59 se înlocuiește cu următorul text:

„59. «abordări interne» înseamnă abordarea bazată pe modele interne de rating menționată la articolul 143 alineatul (1), abordarea bazată pe modele interne menționată la articolul 221, metoda modelului intern menționată le articolul 283, abordarea bazată pe modele interne alternativă menționată la articolul 325az și abordarea bazată pe evaluări interne menționată la articolul 265 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;";

(h) se adaugă următoarele puncte:

„66. «instituție mare» înseamnă o instituție mare astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 146 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

67. «penalitate cu titlu cominatoriu» înseamnă o măsură de executare pecuniară periodică care are scopul de a pune capăt încălcărilor în curs ale dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive, încălcărilor Regulamentului (UE) nr. 575/2013 sau încălcărilor deciziilor luate de o autoritate competentă pe baza dispozițiilor respective sau a regulamentului respectiv și de a obliga persoanele fizice sau juridice să revină la respectarea dispozițiilor sau a deciziilor încălcate;

68. «risc de mediu, social și de guvernanță» sau «risc ESG» înseamnă riscul de mediu, social și de guvernanță astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 52d din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

69. «neutralitate climatică» înseamnă obiectivul general de realizare a neutralității climatice până în 2050, astfel cum se prevede la articolul 2 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2021/1119 al Parlamentului European și al Consiliului (*);

70. «criptoactiv» înseamnă un criptoactiv astfel cum este definit la articolul 3 alineatul (1) punctul 5 din Regulamentul (UE) 2023/1114 al Parlamentului European și al Consiliului (**) și care nu este o monedă digitală emisă de o bancă centrală.

(*) Regulamentul (UE) 2021/1119 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 iunie 2021 de instituire a cadrului pentru realizarea neutralității climatice și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 401/2009 și (UE) 2018/1999 («Legea europeană a climei») (JO L 243, 9.7.2021, p. 1).

(**) Regulamentul (UE) 2023/1114 al Parlamentului European și al Consiliului din 31 mai 2023 privind piețele criptoactivelor și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 1095/2010 și a Directivelor 2013/36/UE și (UE) 2019/1937 (JO L 150, 9.6.2023, p. 40)."

3. La articolul 4, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Statele membre se asigură că autoritățile competente dispun de cunoștințele de specialitate, resursele, capacitatea operațională, competențele și independența necesare pentru îndeplinirea unor funcții legate de supravegherea prudențială și de investigații, precum și de competențele necesare pentru a impune penalitățile cu titlu cominatoriu și sancțiunile prevăzute în prezenta directivă și în Regulamentul (UE) nr. 575/2013."

4. Se introduce următorul articol:

„Articolul 4a

Independența în materie de supraveghere a autorităților competente

(1) În sensul prezentului articol, «membri ai organului de guvernanță al autorității competente» înseamnă persoanele fizice care fac parte din organul decizional colectiv de cel mai înalt nivel al autorității competente și care sunt învestite cu competența de a exercita funcții executive în ceea ce privește gestionarea curentă a funcției de supraveghere a autorității competente, cu excepția guvernatorilor băncilor centrale naționale.

(2) În scopul menținerii independenței autorităților competente în exercitarea competențelor lor, statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că autoritățile competente, inclusiv membrii personalului acestora și membrii organelor lor de guvernanță, își pot exercita competențele de supraveghere independent și obiectiv, fără a solicita sau a primi instrucțiuni din partea instituțiilor supravegheate, din partea oricărui organ al Uniunii sau a oricărui guvern al unui stat membru sau din partea oricărui alt organism public sau privat. Statele membre se asigură că organele de guvernanță ale autorităților competente sunt independente din punct de vedere funcțional față de alte organisme publice și private. Măsurile respective nu aduc atingere dispozițiilor de drept intern în temeiul cărora autoritățile competente sunt supuse principiului responsabilității publice și democratice.

Statele membre se asigură că niciun membru al organului de guvernanță al unei autorități competente care este numit după 11 ianuarie 2026 nu rămâne în funcție pentru mai mult de 14 ani. Statele membre se asigură că membrii organului de guvernanță al unei autorități competente sunt numiți pe baza unor criterii publicate care sunt obiective și transparente și că membrii respectivi pot fi destituiți dacă nu mai îndeplinesc criteriile de numire sau dacă au fost condamnați pentru o infracțiune gravă. Motivele destituirii sunt făcute publice, cu excepția cazului în care membrul organului de guvernanță al autorității competente în cauză se opune publicării.

Statele membre se asigură că autoritățile competente își publică obiectivele, răspund de îndeplinirea atribuțiilor care le revin în legătură cu obiectivele respective și sunt supuse controlului financiar într-un mod care nu le afectează independența.

Prezentul alineat nu aduce atingere drepturilor și obligațiilor autorităților competente în temeiul sistemelor internaționale sau europene de supraveghere financiară, în special al Sistemului european de supraveghere financiară instituit în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (*), al mecanismului unic de supraveghere instituit în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului (**) și al Regulamentului (UE) nr. 468/2014 al Băncii Centrale Europene (***) și al mecanismului unic de rezoluție instituit în temeiul Regulamentului (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului (****).

(3) Statele membre se asigură, în special, că autoritățile competente au instituit toate măsurile necesare pentru a preveni conflictele de interese ale membrilor personalului lor și ale membrilor organelor lor de guvernanță. În acest scop, statele membre stabilesc norme care sunt proporționale cu rolul și responsabilitățile membrilor personalului și ale membrilor organelor de guvernanță și care le interzic acestora cel puțin:

(a) să tranzacționeze instrumente financiare emise de sau raportate la instituțiile supravegheate de autoritățile competente și întreprinderile-mamă directe sau indirecte, filialele ori entitățile afiliate ale instituțiilor respective, cu excepția:

(i) instrumentelor gestionate de terți, cu condiția ca proprietarii instrumentelor respective să nu poată interveni în administrarea portofoliului;

(ii) investițiilor în organisme de plasament colectiv;

(b) să fie angajați de oricare dintre instituțiile sau entitățile următoare sau să accepte din partea acestora orice tip de contract de prestare de servicii profesionale pe parcursul unei anumite perioade («perioada de incompatibilitate»):

(i) instituțiile în care membrul personalului sau membrul organului de guvernanță al autorității competente a fost implicat în mod direct în supravegherea sau în adoptarea deciziilor, inclusiv întreprinderile-mamă, filialele sau entitățile afiliate, directe sau indirecte, ale instituțiilor respective;

(ii) entitățile care prestează servicii oricăreia dintre entitățile menționate la punctul (i), cu excepția cazului în care membrului personalului sau membrului organului de guvernanță al autorității competente îi este strict interzis să participe la prestarea serviciilor respective pe parcursul perioadei de incompatibilitate;

(iii) entitățile care desfășoară activități de lobby și activități de susținere și promovare pe lângă autoritatea competentă cu privire la chestiuni pentru care membrul personalului sau membrul organului de guvernanță al autorității competente era responsabil pe durata contractului său de muncă sau a mandatului său.

Excepțiile prevăzute la litera (a) punctele (i) și (ii) de la primul paragraf se aplică numai în cazul în care terții și organismele de plasament colectiv nu investesc predominant în instrumente emise de entitățile menționate la litera (a) sau raportate la acestea.

(4) Perioada de incompatibilitate începe la data la care a încetat implicarea directă în supravegherea entităților menționate la alineatul (3) litera (b) punctul (i). Autoritățile competente se asigură că membrii personalului lor și membrii organelor lor de guvernanță nu au acces la informații confidențiale sau sensibile referitoare la entitățile respective pe parcursul perioadei de incompatibilitate. În cazul angajării de către entitățile menționate la alineatul (3) litera (b) punctele (i) și (ii), durata perioadei de incompatibilitate este de cel puțin șase luni pentru membrii personalului direct implicați în supravegherea entităților menționate la alineatul (3) litera (b) punctul (i) și de cel puțin 12 luni pentru membrii organului de guvernanță al autorității competente. În cazul angajării de către entitățile menționate la alineatul (3) litera (b) punctul (iii), durata perioadei de incompatibilitate este de cel puțin trei luni atât pentru membrii personalului, cât și pentru membrii organului de guvernanță al autorității competente.

Statele membre pot permite autorităților competente să impună membrilor personalului lor și membrilor organelor lor de guvernanță cărora li se aplică alineatul (3) litera (b) punctul (i) o perioadă de incompatibilitate în cazul în care aceștia sunt angajați de concurenți direcți ai uneia dintre entitățile menționate la punctul respectiv. În acest scop, durata perioadei de incompatibilitate este de cel puțin trei luni pentru membrii personalului direct implicați în supravegherea entităților respective și de cel puțin șase luni pentru membrii organului de guvernanță al autorității competente.

(5) Prin derogare de la alineatul (4), statele membre pot permite autorităților competente să impună perioade de incompatibilitate mai scurte, de cel puțin trei luni, membrilor personalului direct implicați în supravegherea instituțiilor numai în cazul în care o perioadă de incompatibilitate mai lungă:

(a) ar restricționa în mod nejustificat capacitatea autorității competente de a angaja noi membri ai personalului care să aibă competențele adecvate sau necesare pentru exercitarea funcțiilor sale de supraveghere, ținând seama în special de dimensiunea redusă a pieței naționale a muncii; sau

(b) ar constitui o încălcare a oricărui drept fundamental relevant recunoscut în constituția statului membru în cauză ori în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene sau a oricăror drepturi relevante ale lucrătorilor, astfel cum sunt prevăzute în legislația națională în domeniul muncii.

(6) Membrii personalului și membrii organului de guvernanță al unei autorități competente care fac obiectul interdicției prevăzute la alineatul (3) litera (b) au dreptul la o compensație adecvată pentru interdicția respectivă. Statele membre decid cu privire la forma adecvată a unei astfel de compensații.

(7) Statele membre se asigură că membrii personalului și membrii organului de guvernanță al unei autorități competente au obligația de a prezenta o declarație de interese. Declarația respectivă include informații privind participațiile membrilor sub formă de acțiuni, titluri de capital, obligațiuni, fonduri mutuale, fonduri de investiții, fonduri de tip mixt, fonduri de hedging și fonduri tranzacționate la bursă care pot genera îngrijorări legate de conflicte de interese. Persoanele în cauză prezintă declarația de interese înainte de numirea lor și, ulterior, o dată pe an.

Declarația de interese nu aduce atingere niciunei cerințe de a depune o declarație de avere în temeiul normelor naționale aplicabile.

(8) În cazul în care un membru al personalului sau un membru al organului de guvernanță al autorității competente deține, în momentul angajării sau al numirii sau în orice moment ulterior, instrumente financiare care pot da naștere unor conflicte de interese, autoritatea competentă are competența de a solicita, de la caz la caz, ca instrumentele respective să fie vândute sau cedate într-un termen rezonabil. Autoritățile competente au de asemenea competența de a permite, de la caz la caz, membrilor respectivi să vândă sau să cedeze instrumentele financiare pe care le dețineau în momentul angajării sau al numirii.

(9) Pentru a asigura o aplicare proporționată a prezentului articol, ABE emite, până la 10 iulie 2026, ghiduri adresate autorităților competente, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, cu privire la prevenirea conflictelor de interese în cadrul autorităților competente și la independența acestora, ținând seama de cele mai bune practici internaționale.

(*) Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

(**) Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit (JO L 287, 29.10.2013, p. 63).

(***) Regulamentul (UE) nr. 468/2014 al Băncii Centrale Europene din 16 aprilie 2014 de instituire a cadrului de cooperare la nivelul Mecanismului unic de supraveghere între Banca Centrală Europeană și autoritățile naționale competente și cu autoritățile naționale desemnate (Regulamentul-cadru privind MUS) (BCE/2014/17) (JO L 141, 14.5.2014, p. 1).

(****) Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO L 225, 30.7.2014, p. 1)."

5. Articolul 8a se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) media activelor totale lunare, calculată pe o perioadă de 12 luni consecutive, este mai mică de 30 de miliarde EUR, iar întreprinderea face parte dintr-un grup în cadrul căruia valoarea totală a activelor consolidate ale tuturor întreprinderilor din grup stabilite în Uniune, incluzând oricare din sucursalele și filialele lor stabilite într-o țară terță, care în mod individual au active a căror valoare totală este mai mică de 30 de miliarde EUR și care desfășoară oricare dintre activitățile menționate în secțiunea A punctele 3 și 6 din anexa I la Directiva 2014/65/UE, este mai mare sau egală cu 30 de miliarde EUR, ambele cuantumuri fiind calculate ca medie pe o perioadă de 12 luni consecutive.";

(b) se introduce următorul alineat:

„(3a) Prin derogare de la alineatul (1) de la prezentul articol, pe baza solicitării primite în conformitate cu alineatul respectiv și a informațiilor primite în conformitate cu articolul 95a din Directiva 2014/65/UE, autoritatea competentă poate, după primirea unei cereri din partea unei întreprinderi menționate la alineatul (1) de la prezentul articol, să acorde o derogare întreprinderii respective de la cerința de a obține o autorizație ca instituție de credit în conformitate cu articolul 8 din prezenta directivă.

Atunci când primește o cerere de derogare, autoritatea competentă informează ABE în acest sens. ABE emite un aviz cu privire la respectiva cerere de derogare în termen de o lună de la notificarea din partea autorității competente. Autoritatea competentă ia o decizie cu privire la cererea de derogare, ținând seama de avizul ABE și cel puțin de următoarele elemente:

(a) în cazul în care întreprinderea face parte dintr-un grup, structura organizatorică a grupului, practicile de contabilizare predominante în cadrul grupului și alocarea activelor între entitățile din grup;

(b) natura, amploarea și complexitatea activităților desfășurate de întreprindere în statul membru în care este stabilită și în Uniune în general;

(c) importanța și riscul sistemic pe care îl prezintă activitățile desfășurate de întreprindere în statul membru în care este stabilită și în Uniune în ansamblu.

În cazul în care decizia autorității competente se abate de la avizul furnizat de ABE, autoritatea competentă precizează în decizia sa motivele abaterii.

Autoritatea competentă notifică decizia sa întreprinderii în cauză și ABE. ABE publică pe site-ul său web decizia respectivă, însoțită de avizul său.

Autoritatea competentă își reevaluează decizia o dată la trei ani.";

(c) se adaugă următoarele alineate:

„(7) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza mai detaliat elementele care trebuie luate în considerare de către autoritatea competentă atunci când decide dacă să acorde o derogare în conformitate cu alineatul (3a), ținând seama, în special, de importanța riscului de credit al contrapărții la care este expusă o întreprindere.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 10 ianuarie 2026.

Comisiei îi este delegată competența de a completa prezenta directivă prin adoptarea standardelor tehnice de reglementare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(8) Până la 31 decembrie 2028, ABE înaintează Comisiei un raport privind utilizarea derogării menționate la alineatul (3a) de la prezentul articol, precum și privind aplicarea articolului 4 alineatul (1) punctul 1 litera (b) subpunctul (iii) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013."

6. La articolul 18 se adaugă următoarea literă:

„(g) îndeplinește toate condițiile următoare:

(i) s-a stabilit că este în curs de a intra în dificultate sau că este susceptibilă de a intra în dificultate în conformitate cu articolul 32 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2014/59/UE sau în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 806/2014;

(ii) autoritatea de rezoluție consideră că este îndeplinită condiția prevăzută la articolul 32 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2014/59/UE sau la articolul 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 806/2014 în ceea ce privește instituția de credit respectivă;

(iii) autoritatea de rezoluție consideră că nu este îndeplinită condiția prevăzută la articolul 32 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2014/59/UE sau la articolul 18 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 806/2014 în ceea ce privește instituția de credit respectivă."

7. Articolul 21a se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Societățile financiare holding mamă dintr-un stat membru, societățile financiare holding mixte mamă dintr-un stat membru, societățile financiare holding mamă din UE și societățile financiare holding mixte mamă din UE solicită aprobarea în conformitate cu prezentul articol. Alte societăți financiare holding sau societăți financiare holding mixte solicită aprobarea în conformitate cu prezentul articol atunci când au obligația să respecte prezenta directivă sau Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pe bază subconsolidată sau atunci când sunt desemnate ca fiind responsabile cu asigurarea respectării de către grup a cerințelor prudențiale pe bază consolidată, astfel cum se menționează la alineatul (4) litera (c) de la prezentul articol.

Periodic și, în orice caz, cel puțin anual, autoritățile competente examinează întreprinderile-mamă ale unei instituții pentru a verifica dacă instituția respectivă, sau entitatea care solicită o autorizație în temeiul articolului 8 sau entitatea desemnată ca fiind responsabilă cu asigurarea respectării de către grup a cerințelor prudențiale pe bază consolidată («entitatea desemnată») a identificat în mod corect orice întreprindere care respectă criteriile pentru a fi considerată societate financiară holding mamă dintr-un stat membru, societate financiară holding mixtă mamă dintr-un stat membru, societate financiară holding mamă din UE sau societate financiară holding mixtă mamă din UE.

În sensul celui de al doilea paragraf de la prezentul alineat, în cazul în care întreprinderile-mamă sunt situate în alte state membre decât statul membru în care este stabilită instituția, entitatea care solicită o autorizație în temeiul articolului 8 sau entitatea desemnată, autoritățile competente ale statelor membre respective cooperează îndeaproape pentru a efectua examinarea.

Autoritățile competente publică pe site-urile lor web și actualizează anual o listă a societăților financiare holding și a societăților financiare holding mixte cărora li s-a acordat aprobarea sau care au fost exceptate de la aprobare în statul membru în conformitate cu prezentul articol. În cazul în care s-a acordat o exceptare de la aprobare, lista indică, de asemenea, entitatea desemnată.";

(b) alineatul (2) se modifică după cum urmează:

(i) la primul paragraf, litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) informații privind numirea a cel puțin două persoane care conduc efectiv societatea financiară holding sau societatea financiară holding mixtă și privind respectarea criteriilor și cerințelor prevăzute la articolul 91 alineatul (1);";

(ii) al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul în care aprobarea sau exceptarea de la aprobare a unei societăți financiare holding sau a unei societăți financiare holding mixte menționate la alineatele (3) și (4) de la prezentul articol are loc în același timp cu evaluarea efectuată în temeiul articolului 8, 22 sau 27a, autoritatea competentă în sensul articolelor respective se coordonează, după caz, cu supraveghetorul consolidant și, în cazul în care este vorba despre o autoritate diferită, cu autoritatea competentă din statul membru în care este stabilită societatea financiară holding sau societatea financiară holding mixtă. Termenul de evaluare menționat la articolul 22 alineatul (2) al doilea paragraf sau la articolul 27a alineatul (6) se suspendă până la încheierea procedurii prevăzute la prezentul articol.";

(c) la alineatul (3), litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) sunt respectate criteriile privind acționarii și asociații instituțiilor de credit prevăzute la articolul 14 și cerințele prevăzute la articolul 121.”;

(d) la alineatul (4), primul paragraf se modifică după cum urmează:

(i) partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„Societatea financiară holding sau societatea financiară holding mixtă poate solicita o exceptare de la aprobare în temeiul prezentului articol, care se acordă în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:”;

(ii) litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) o instituție de credit filială, o societate financiară holding filială sau o societate financiară holding mixtă filială căreia i s-a acordat aprobarea în conformitate cu prezentul articol este desemnată ca fiind responsabilă cu asigurarea respectării de către grup a cerințelor prudențiale pe bază consolidată și i se pun la dispoziție toate mijloacele necesare și autoritatea legală pentru a îndeplini obligațiile respective în mod eficace;”;

(e) se introduce următorul alineat:

„(4a) Fără a aduce atingere alineatului (4), supraveghetorul consolidant poate permite, de la caz la caz, excluderea din perimetrul de consolidare a societăților financiare holding sau a societăților financiare holding mixte exceptate de la aprobare, însă doar dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) excluderea nu afectează eficacitatea supravegherii instituției de credit filială sau a grupului;

(b) societatea financiară holding sau societatea financiară holding mixtă nu are alte expuneri din titluri de capital, cu excepția expunerii din titluri de capital în instituția de credit filială sau din societatea financiară holding mamă intermediară ori din societatea financiară holding mixtă mamă intermediară care controlează instituția de credit filială;

(c) societatea financiară holding sau societatea financiară holding mixtă nu recurge în mod substanțial la efectul de levier și nu are expuneri care nu au legătură cu participația sa în instituția de credit filială sau în societatea financiară holding mamă intermediară ori în societatea financiară holding mixtă mamă intermediară care controlează instituția de credit filială.”;

(f) alineatul (8) se modifică după cum urmează:

(i) primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul în care supraveghetorul consolidant este diferit de autoritatea competentă din statul membru în care este stabilită societatea financiară holding sau societatea financiară holding mixtă, cele două autorități colaborează în consultare deplină în scopul luării deciziilor cu privire la aprobare, la exceptarea de la aprobare și la excluderea din perimetrul de consolidare menționate la alineatele (3), (4) și (4a), precum și cu privire la măsurile de supraveghere menționate la alineatele (6) și (7). Supraveghetorul consolidant pregătește o evaluare a aspectelor menționate la alineatele (3), (4), (4a), (6) și (7), după caz, și înaintează respectiva evaluare autorității competente din statul membru în care este stabilită societatea financiară holding sau societatea financiară holding mixtă. Cele două autorități fac tot ce este posibil în limita competențelor lor pentru a ajunge la o decizie comună în termen de două luni de la data primirii evaluării respective.”;

(ii) după primul paragraf se introduce următorul paragraf:

„În cazul în care se ajunge la o decizie comună, dacă supraveghetorul consolidant este diferit de autoritatea competentă din statul membru în care este stabilită societatea financiară holding sau societatea financiară holding mixtă, decizia comună este, de asemenea, pusă în aplicare sau, dacă dreptul intern permite acest lucru, se aplică direct în statul membru în care este stabilită societatea financiară holding sau societatea financiară holding mixtă.”;

(g) la alineatul (10), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul în care unei societăți financiare holding sau unei societăți financiare holding mixte i se refuză aprobarea sau exceptarea de la aprobare în temeiul prezentului articol, supraveghetorul consolidant notifică solicitantului decizia respectivă și motivele acesteia în termen de patru luni de la primirea solicitării sau, în cazul în care solicitarea este incompletă, în termen de patru luni de la primirea tuturor informațiilor necesare pentru adoptarea deciziei.”

8. La articolul 21b se introduce următorul alineat:

„(6a) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica formatele uniforme și definițiile și dezvoltă soluțiile informatice care trebuie aplicate în Uniune, în scopul raportării informațiilor menționate la alineatul (6).

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 10 ianuarie 2026.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la al doilea paragraf de la prezentul alineat, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010."

9. Se introduce următorul articol:

„*Articolul 21c*

Cerința de a înființa o sucursală pentru furnizarea de servicii bancare de către întreprinderi din țări terțe

(1) Statele membre impun întreprinderilor stabilite într-o țară terță, astfel cum sunt menționate la articolul 47, obligația de a înființa o sucursală pe teritoriul lor și de a solicita autorizarea în conformitate cu titlul VI pentru a începe sau a continua să desfășoare în statul membru relevant activitățile menționate la articolul 47 alineatul (1).

(2) Obligația prevăzută la alineatul (1) de la prezentul articol nu se aplică în cazul în care întreprinderea stabilită într-o țară terță furnizează un serviciu sau o activitate unui client sau unei contrapărți stabilite sau situate în Uniune care este:

(a) un client de retail, o contraparte eligibilă sau un client profesional în sensul secțiunilor I și II din anexa II la Directiva 2014/65/UE stabilit sau situat în Uniune, dacă clientul respectiv sau contrapartea respectivă se adresează, din proprie inițiativă, unei întreprinderi stabilite într-o țară terță solicitându-i furnizarea oricărui serviciu sau a oricărei activități menționate la articolul 47 alineatul (1) din prezenta directivă;

(b) o instituție de credit;

(c) o întreprindere din același grup din care face parte și întreprinderea stabilită într-o țară terță.

Fără a aduce atingere literei (c) de la primul paragraf, situația în care o întreprindere dintr-o țară terță contactează un client sau o contraparte ori un potențial client sau o potențială contraparte, menționat(ă) la litera (a) de la paragraful respectiv, prin intermediul unei entități care acționează în nume propriu sau care are legături strânse cu respectiva întreprindere dintr-o țară terță ori prin intermediul oricărei alte persoane care acționează în numele întreprinderii, nu se consideră a fi un serviciu furnizat la inițiativa exclusivă a clientului sau a contrapărții ori a potențialului client sau a potențialei contrapărți.

Statele membre se asigură că autoritățile competente au competența de a le impune instituțiilor de credit și sucursalelor stabilite pe teritoriul lor obligația de a le furniza informațiile de care au nevoie pentru a monitoriza serviciile furnizate la inițiativa exclusivă a clientului sau a contrapărții stabilite sau situate pe teritoriul lor, în cazul în care astfel de servicii sunt furnizate de întreprinderi stabilite în țări terțe care fac parte din același grup.

(3) Inițiativa unui client sau a unei contrapărți, astfel cum este menționată la alineatul (2), nu îi conferă întreprinderii dintr-o țară terță dreptul să comercializeze alte categorii de produse, activități sau servicii decât cele solicitate de client sau de contraparte, altfel decât prin intermediul unei sucursale dintr-o țară terță stabilite într-un stat membru. Cu toate acestea, înființarea unei sucursale dintr-o țară terță nu este obligatorie pentru niciun fel de serviciu, activitate sau produs necesar pentru furnizarea serviciilor, a produselor sau a activităților solicitate inițial de client sau de contraparte sau strâns legate de acestea, inclusiv în cazul în care astfel de servicii, activități sau produse strâns legate sunt furnizate ulterior celor solicitate inițial.

(4) Obligația prevăzută la alineatul (1) de la prezentul articol nu se aplică în cazul serviciilor sau al activităților enumerate în secțiunea A din anexa I la Directiva 2014/65/UE și nici serviciilor auxiliare, cum ar fi atragerea de depozite conexe sau acordarea de credite ori împrumuturi al căror scop este de a furniza servicii în temeiul directivei respective.

(5) Pentru a menține drepturile dobândite de clienți în temeiul unor contracte existente, obligația prevăzută la alineatul (1) nu aduce atingere contractelor existente care au fost încheiate înainte de 11 iulie 2026.

(6) Până la 10 iulie 2025, ABE, după consultarea EIOPA și a ESMA, analizează dacă vreo entitate din sectorul financiar, în plus față de instituțiile de credit, ar trebui să fie exceptată de la obligația de a înființa o sucursală pentru furnizarea de servicii bancare de către întreprinderi din țări terțe în conformitate cu prezentul articol. ABE prezintă un raport în acest sens Parlamentului European, Consiliului și Comisiei. Raportul ține seama de preocupările legate de stabilitatea financiară și de impactul asupra competitivității Uniunii.

Pe baza raportului respectiv, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului o propunere legislativă, dacă este cazul."

10. La articolul 22 alineatul (2), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Autoritățile competente confirmă în scris primirea notificării prevăzute la alineatul (1) sau a informațiilor suplimentare prevăzute la alineatul (3), cu promptitudine și, în orice caz, în termen de 10 zile lucrătoare de la primirea notificării sau a informațiilor."

11. Articolul 23 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(i) litera (e) se înlocuiește cu următorul text:

„(e) existența unor motive rezonabile de a suspecta că, în legătură cu proiectul de achiziție, a fost sau este săvârșită o faptă sau o tentativă de spălare de bani sau de finanțare a unor acte de terorism în sensul articolului 1 din Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului (*) sau că proiectul de achiziție ar putea face să crească un astfel de risc.

(*) Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO L 141, 5.6.2015, p. 73).";

(ii) se adaugă următoarele paragrafe:

„În scopul evaluării criteriului prevăzut la primul paragraf litera (e) de la prezentul alineat, autoritățile competente consultă, în contextul verificărilor lor, autoritățile responsabile cu supravegherea instituțiilor de credit în conformitate cu Directiva (UE) 2015/849.

Autoritățile competente pot formula obiecții privind proiectul de achiziție în cazul în care potențialul achizitor este situat într-o țară terță inclusă pe lista țărilor terțe cu grad înalt de risc care au deficiențe strategice în regimurile lor privind combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului, în conformitate cu articolul 9 din Directiva (UE) 2015/849, sau într-o țară terță care face obiectul unor măsuri restrictive ale Uniunii, iar autoritățile competente consideră că acest lucru afectează capacitatea potențialului achizitor de a dispune de practicile și procesele necesare pentru a respecta cerințele regimului privind combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului.";

(b) la alineatul (2) se adaugă următorul paragraf:

„În scopul prezentului alineat și în ceea ce privește criteriul prevăzut la alineatul (1) litera (e) de la prezentul articol, un aviz negativ emis de autoritățile responsabile cu supravegherea instituțiilor de credit în conformitate cu Directiva (UE) 2015/849, primit de autoritățile competente în termen de 30 de zile lucrătoare de la cererea inițială, este luat în considerare în mod corespunzător de către autoritățile competente atunci când evaluează proiectul de achiziție și poate constitui un motiv rezonabil de opoziție.";

(c) se adaugă următorul alineat:

„(6) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a specifica lista informațiilor minime care trebuie furnizate autorității competente de către potențialul achizitor în momentul notificării menționate la articolul 22 alineatul (1).

În scopul primului paragraf, ABE ia în considerare titlul II din Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului (*).

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 10 ianuarie 2026.

Comisiei îi este delegată competența de a completa prezenta directivă prin adoptarea standardelor tehnice de reglementare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(*) Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2017 privind anumite aspecte ale dreptului societăților comerciale (JO L 169, 30.6.2017, p. 46)."

12. La titlul III se adaugă următoarele capitole:

„CAPITOLUL 3

ACHIZIȚIONAREA SAU CESIONAREA UNEI DEȚINERI SEMNIFICATIVE

Articolul 27a

Notificarea și evaluarea achizițiilor

(1) Statele membre impun instituțiilor, precum și societăților financiare holding și societăților financiare holding mixte care intră sub incidența articolului 21a alineatul (1) («potențialul achizitor») obligația de a notifica în scris în prealabil autoritatea lor competentă în cazul în care intenționează să achiziționeze, direct sau indirect, o deținere semnificativă («proiectul de achiziție»). În notificare se indică dimensiunea proiectului de achiziție și informațiile relevante, astfel cum sunt menționate la articolul 27b alineatul (5).

(2) În sensul alineatului (1), o participație este considerată semnificativă dacă reprezintă 15 % sau mai mult din capitalul eligibil al potențialului achizitor.

(3) În sensul alineatului (1), în cazul în care potențialul achizitor este o instituție, pragul menționat la alineatul (2) se aplică atât pe bază individuală, cât și pe baza situației consolidate a grupului. În cazul în care pragul menționat la alineatul (2) este depășit numai pe bază individuală, potențialul achizitor notifică autoritatea competentă din statul membru în care este stabilit. Autoritatea competentă respectivă evaluează proiectul de achiziție. În cazul în care pragul respectiv este depășit pe bază individuală și pe baza situației consolidate a grupului, potențialul achizitor notifică, de asemenea, supraveghetorul consolidant. Supraveghetorul consolidant evaluează, de asemenea, proiectul de achiziție.

(4) În cazul în care potențialul achizitor este o societate financiară holding sau o societate financiară holding mixtă care intră sub incidența articolul 21a alineatul (1), pragul menționat la alineatul (2) de la prezentul articol se aplică pe baza situației consolidate, iar supraveghetorul consolidant este autoritatea competentă în sensul alineatului (1) de la prezentul articol.

(5) Autoritatea competentă confirmă în scris primirea notificării menționate la alineatul (1) sau a oricăror informații suplimentare în conformitate cu alineatul (9), cu promptitudine și, în orice caz, în termen de 10 zile lucrătoare de la primirea notificării sau a informațiilor suplimentare.

(6) Autoritatea competentă are la dispoziție 60 de zile lucrătoare de la data confirmării scrise de primire a notificării și de la primirea tuturor documentelor, inclusiv a celor solicitate de statul membru ca anexă la notificare în conformitate cu articolul 27b alineatul (5) («termenul de evaluare»), pentru a efectua evaluarea prevăzută la articolul 27b alineatul (1).

În cazul în care proiectul de achiziție vizează achiziționarea unei deținere calificate într-o instituție de credit, astfel cum se menționează la articolul 22 alineatul (1), potențialul achizitor este supus și obligației de notificare și evaluării prevăzute la articolul respectiv. În acest caz, termenul în care autoritatea competentă trebuie să efectueze atât evaluarea prevăzută la articolul 27b alineatul (1), cât și evaluarea menționată la articolul 22 alineatul (2) expiră numai la expirarea ultimului dintre cele două termene de evaluare relevante.

(7) În cazul în care proiectul de achiziție a unei deținere semnificative se desfășoară între entități din același grup, astfel cum se menționează la articolul 113 alineatul (6) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, sau între entități din cadrul aceluiași sistem instituțional de protecție, astfel cum se menționează la articolul 113 alineatul (7) din regulamentul respectiv, autoritatea competentă nu este obligată să efectueze evaluarea prevăzută la articolul 27b alineatul (1) din prezenta directivă.

(8) În momentul transmiterii confirmării de primire menționate la alineatul (5), autoritatea competentă comunică potențialului achizitor data de expirare a termenului de evaluare.

(9) Dacă este necesar, în cursul termenului de evaluare și, în orice caz, cel târziu în cea de a cincizecea zi lucrătoare a termenului de evaluare, autoritatea competentă poate să solicite informații suplimentare care sunt necesare pentru finalizarea evaluării prevăzute la articolul 27b alineatul (1). O astfel de solicitare se face în scris, precizându-se informațiile suplimentare necesare.

(10) Termenul de evaluare se suspendă pe perioada cuprinsă între data solicitării de informații suplimentare de către autoritatea competentă și data primirii de la potențialul achizitor a răspunsului la această solicitare, prin care se oferă toate informațiile cerute. Suspendarea respectivă nu depășește 20 de zile lucrătoare. Orice solicitări suplimentare formulate de autoritatea competentă în vederea completării sau clarificării informațiilor furnizate sunt la discreția autorității competente, dar nu conduc la suspendarea termenului de evaluare.

(11) Autoritatea competentă poate prelungi suspendarea menționată la alineatul (10) cu maximum 30 de zile lucrătoare în următoarele situații:

(a) în cazul în care entitatea achiziționată este situată într-o țară terță sau este supusă cadrului de reglementare al acesteia;

(b) în cazul în care, pentru efectuarea evaluării prevăzute la articolul 27b alineatul (1) din prezenta directivă, este necesar un schimb de informații cu autoritățile responsabile cu supravegherea potențialului achizitor în conformitate cu Directiva (UE) 2015/849.

(12) În cazul în care aprobarea unei societăți financiare holding sau a unei societăți financiare holding mixte care intră sub incidența articolului 21a alineatul (1) are loc în același timp cu evaluarea prevăzută la articolul 27b alineatul (1), autoritatea competentă în sensul articolului 21a alineatul (1) se coordonează, după caz, cu supraveghetorul consolidant și, în cazul în care este vorba despre o autoritate diferită, cu autoritatea competentă din statul membru în care este stabilită societatea financiară holding sau societatea financiară holding mixtă. În acest caz, termenul de evaluare se suspendă până la încheierea procedurii prevăzute la articolul 21a.

(13) În cazul în care autoritatea competentă decide să se opună proiectului de achiziție, aceasta informează în scris potențialul achizitor în termen de două zile lucrătoare de la finalizarea evaluării prevăzute la articolul 27b alineatul (1) și înainte de expirarea termenului de evaluare, indicând motivele pentru care se opune.

(14) În cazul în care autoritatea competentă nu se opune în scris proiectului de achiziție până la expirarea termenului de evaluare, achiziția se consideră aprobată.

(15) Autoritatea competentă poate stabili un termen maxim pentru finalizarea proiectului de achiziție și îl poate prelungi, atunci când este necesar.

Articolul 27b

Criterii de evaluare

(1) Atunci când evaluează notificarea proiectului de achiziție prevăzută la articolul 27a alineatul (1) și a informațiilor menționate la articolul 27a alineatul (9), autoritatea competentă evaluează perspectiva unei administrări sănătoase și prudente de către potențialul achizitor și, în special, riscurile la care acesta este sau ar putea fi expus după achiziție, în conformitate cu următoarele criterii:

(a) dacă potențialul achizitor va putea respecta și va putea continua să respecte cerințele prudențiale prevăzute în prezenta directivă și în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și, după caz, în alte acte juridice ale Uniunii;

(b) dacă există motive rezonabile de a se suspecta că, în legătură cu proiectul de achiziție, a fost sau este săvârșită o faptă sau o tentativă de spălare de bani sau de finanțare a unor acte de terorism în sensul articolului 1 din Directiva (UE) 2015/849 sau că proiectul de achiziție ar putea face să crească un astfel de risc.

(2) În scopul evaluării criteriului prevăzut la alineatul (1) litera (b) de la prezentul articol, autoritatea competentă consultă, în contextul verificărilor sale, autoritățile responsabile cu supravegherea potențialului achizitor în conformitate cu Directiva (UE) 2015/849.

(3) Autoritatea competentă se poate opune proiectului de achiziție numai în cazul în care există motive rezonabile în acest sens, pe baza criteriilor prevăzute la alineatul (1) de la prezentul articol, sau în cazul în care informațiile furnizate de potențialul achizitor sunt incomplete în ciuda unei solicitări efectuate în conformitate cu articolul 27a alineatul (9).

În scopul prezentului alineat și în ceea ce privește criteriul prevăzut la alineatul (1) litera (b) de la prezentul articol, un aviz negativ emis de autoritățile responsabile cu supravegherea potențialului achizitor în conformitate cu Directiva (UE) 2015/849, primit de autoritățile competente în termen de 30 de zile lucrătoare de la cererea inițială, este luat în considerare în mod corespunzător de către autoritățile competente atunci când evaluează proiectul de achiziție și poate constitui un motiv rezonabil de opoziție.

(4) Statele membre nu impun condiții prealabile în ceea ce privește nivelul proiectului de achiziție și nici nu permit autorității competente să examineze proiectul de achiziție din punctul de vedere al necesităților economice ale pieței.

(5) Statele membre publică o listă a informațiilor necesare pentru efectuarea evaluării. Potențialul achizitor furnizează informațiile respective autorității competente în momentul notificării menționate la articolul 27a alineatul (1). Informațiile solicitate sunt proporționale și adecvate naturii proiectului de achiziție. Statele membre nu solicită informații care nu prezintă relevanță pentru evaluarea prudențială în temeiul prezentului articol.

(6) Fără a aduce atingere articolului 27a alineatele (5)-(11), în cazul în care primește notificări în legătură cu două sau mai multe proiecte de achiziție de dețineri semnificative în aceeași entitate, autoritatea competentă tratează potențialii achizitori în mod nediscriminatoriu.

(7) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza:

(a) lista informațiilor minime care trebuie furnizate de potențialul achizitor autorității competente în momentul notificării menționate la articolul 27a alineatul (1), articolul 27f alineatul (1) și articolul 27i alineatul (1);

(b) o metodologie comună de evaluare a criteriilor prevăzute la prezentul articol și la articolul 27j;

(c) procesul aplicabil notificării și evaluării prudențiale impuse în temeiul articolelor 27a și 27i.

În scopul primului paragraf, ABE ia în considerare titlul II din Directiva (UE) 2017/1132.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 10 iulie 2026.

Comisiei îi este delegată competența de a completa prezenta directivă prin adoptarea standardelor tehnice de reglementare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 27c

Cooperarea dintre autoritățile competente

(1) Autoritatea competentă consultă autoritățile care au îndatorirea publică de a supraveghea alte entități în cauză din sectorul financiar atunci când efectuează evaluarea prevăzută la articolul 27b alineatul (1) în cazul în care proiectul de achiziție vizează una dintre următoarele:

(a) o instituție de credit, o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare, o firmă de investiții sau o societate de administrare a activelor autorizată într-un alt stat membru sau într-un alt sector decât cel al potențialului achizitor;

(b) o întreprindere-mamă a unei instituții de credit, a unei întreprinderi de asigurare, a unei întreprinderi de reasigurare, a unei firme de investiții sau a unei societăți de administrare a activelor autorizată într-un alt stat membru sau într-un alt sector decât cel al potențialului achizitor;

(c) o persoană juridică ce controlează o instituție de credit, o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare, o firmă de investiții sau o societate de administrare a activelor autorizată într-un alt stat membru sau într-un alt sector decât cel vizat de proiectul de achiziție.

(2) În cazul în care potențialul achizitor este o instituție, iar pragul menționat la articolul 27a alineatul (2) este depășit doar pe bază individuală, autoritatea competentă care evaluează proiectul de achiziție notifică supraveghetorul consolidant cu privire la proiectul de achiziție în termen de 10 zile lucrătoare de la primirea notificării de către potențialul achizitor, în cazul în care acesta face parte dintr-un grup, iar autoritatea competentă este diferită de supraveghetorul consolidant. Autoritatea competentă transmite evaluarea sa și supraveghetorului consolidant.

În cazul în care potențialul achizitor este o societate financiară holding sau o societate financiară holding mixtă care intră sub incidența articolului 21a alineatul (1), supraveghetorul consolidant care evaluează proiectul de achiziție notifică autoritatea competentă din statul membru în care este stabilit potențialul achizitor cu privire la acest proiect în termen de 10 zile lucrătoare de la primirea notificării de către potențialul achizitor, în cazul în care autoritatea competentă respectivă este diferită de supraveghetorul consolidant. Supraveghetorul consolidant transmite de asemenea evaluarea sa autorității competente respective.

În cazul în care potențialul achizitor este o instituție, iar pragul menționat la articolul 27a alineatul (2) este depășit atât pe bază individuală, cât și pe baza situației consolidate a grupului, autoritatea competentă și supraveghetorul consolidant care evaluează proiectul de achiziție încearcă să își coordoneze evaluările, în special în ceea ce privește consultarea de către aceștia a autorităților relevante menționate la alineatul (1) de la prezentul articol.

(3) În cazul în care evaluarea proiectului de achiziție trebuie efectuată de supraveghetorul consolidant menționat la articolul 27a alineatul (3), iar supraveghetorul consolidant este diferit de autoritatea competentă din statul membru în care este stabilit potențialul achizitor, cele două autorități colaborează în deplină consultare. Supraveghetorul consolidant pregătește o evaluare a proiectului de achiziție și transmite evaluarea respectivă autorității competente din statul membru în care este stabilit potențialul achizitor. Cele două autorități fac tot ce este posibil în limita competențelor lor pentru a ajunge la o decizie comună în termen de două luni de la data primirii evaluării respective. Decizia comună este documentată și justificată în mod corespunzător. Supraveghetorul consolidant comunică potențialului achizitor decizia comună respectivă.

În cazul în care nu se ia o decizie comună în termen de două luni de la primirea evaluării, supraveghetorul consolidant sau autoritatea competentă din statul membru în care este stabilit potențialul achizitor se abține de la luarea unei decizii și sesizează ABE în această privință în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. ABE ia o decizie în termen de o lună de la primirea sesizării. Autoritățile în cauză adoptă o decizie comună în conformitate cu decizia ABE.

(4) Autoritățile competente își furnizează reciproc, fără întârziere, informații esențiale sau relevante pentru evaluare. În această privință, autoritățile competente își comunică, la cerere sau din proprie inițiativă, orice informație relevantă pentru evaluare.

Autoritățile competente urmăresc să își coordoneze evaluările și să asigure coerența deciziilor lor. În acest sens, decizia autorității competente responsabile cu evaluarea indică orice opinii sau rezerve formulate de alte autorități competente relevante.

(5) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare în scopul stabilirii unor proceduri și formulare comune, precum și modele pentru procesul de consultare dintre autoritățile competente relevante, astfel cum se menționează la prezentul articol.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 10 iulie 2026.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 27d

Notificarea cesionării

Statele membre impun instituțiilor, precum și societăților financiare holding și societăților financiare holding mixte care intră sub incidența articolului 21a alineatul (1) obligația de a trimite o notificare autorității competente în cazul în care intenționează să cedeze, direct sau indirect, o deținere semnificativă, astfel cum este stabilită în conformitate cu articolul 27a alineatul (2). Notificarea respectivă se face în scris și înainte de cesionare, indicând dimensiunea participației în cauză.

Articolul 27e

Obligații de informare și sancțiuni

În cazul în care potențialul achizitor nu notifică în prealabil proiectul de achiziție în conformitate cu articolul 27a alineatul (1) sau a achiziționat o deținere semnificativă, astfel cum se menționează la articolul respectiv, în pofida opoziției din partea autorității competente, statele membre impun autorității competente obligația de a lua măsurile corespunzătoare. În cazul în care se achiziționează o deținere semnificativă în pofida opoziției autorității competente, statele membre, fără a aduce atingere potențialelor sancțiuni, dispun fie suspendarea exercitării drepturilor de vot aferente, fie declararea voturilor exprimate ca fiind nule.

CAPITOLUL 4

TRANSFERURI SEMNIFICATIVE DE ACTIVE ȘI PASIVE

Articolul 27f

Notificarea transferurilor semnificative de active și pasive

(1) Statele membre impun instituțiilor, precum și societăților financiare holding și societăților financiare holding mixte care intră sub incidența articolului 21a alineatul (1) obligația de a notifica în scris în prealabil autoritatea lor competentă cu privire la orice transfer semnificativ de active sau pasive pe care îl execută fie printr-o vânzare, fie prin orice alt tip de operațiune («operațiunea propusă»).

În cazul în care în operațiunea propusă sunt implicate numai entități din cadrul aceluiași grup, entitățile respective intră, de asemenea, sub incidența primului paragraf.

În sensul primului și al celui de al doilea paragraf, fiecare dintre entitățile implicate în aceeași operațiune propusă este supusă individual obligației de notificare prevăzute la paragrafele respective.

(2) În scopul alineatului (1), se consideră că operațiunea propusă este semnificativă pentru o entitate atunci când este egală cu cel puțin 10 % din activele sau pasivele totale ale acesteia, cu excepția situației în care operațiunea propusă se execută între entități din cadrul aceluiași grup, caz în care se consideră că operațiunea propusă este semnificativă pentru o entitate atunci când este egală cu cel puțin 15 % din activele sau pasivele totale ale acesteia.

În scopul primului paragraf de la prezentul alineat, pentru societățile financiare holding mamă și societățile financiare holding mixte mamă menționate la alineatul (1), procentele se aplică pe baza situației lor consolidate.

La calcularea procentelor menționate la primul paragraf de la prezentul alineat nu se iau în considerare următoarele:

(a) transferurile de active neperformante;

(b) transferurile de active în scopul includerii într-un portofoliu de acoperire, astfel cum este definit la articolul 3 punctul 3 din Directiva (UE) 2019/2162 a Parlamentului European și a Consiliului (*);

(c) transferurile de active care urmează să fie securitizate;

(d) transferurile de active sau de pasive în contextul utilizării instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție prevăzute în titlul IV din Directiva 2014/59/UE.

(3) Autoritatea competentă confirmă în scris primirea notificării prevăzute la alineatul (1) cu promptitudine și, în orice caz, în termen de 10 zile lucrătoare de la primirea notificării.

Articolul 27g

Obligații de informare și sancțiuni

În cazul în care entitățile nu notifică în prealabil operațiunea propusă în conformitate cu articolul 27f alineatul (1), statele membre impun autorităților competente obligația de a lua măsuri corespunzătoare.

CAPITOLUL 5

FUZIUNI ȘI DIVIZĂRI

Articolul 27h

Domeniu de aplicare și definiții

Prezentul capitol nu aduce atingere aplicării Regulamentului (CE) nr. 139/2004 al Consiliului (**) și nici Directivei (UE) 2017/1132.

Fuziunile și divizările care rezultă din aplicarea Directivei 2014/59/UE nu fac obiectul obligațiilor prevăzute în prezentul capitol.

În sensul prezentului capitol se aplică următoarele definiții:

1. «fuziune» înseamnă oricare dintre următoarele operațiuni prin care:

(a) una sau multe societăți comerciale își transferă, ca urmare a dizolvării fără a intra în lichidare, toate activele și pasivele sau părți ale acestora unei alte societăți comerciale existente (societatea comercială absorbantă) în schimbul emiterii către propriii asociați a unor titluri de valoare sau acțiuni reprezentând capitalul societății comerciale absorbante în cauză și, după caz, în schimbul unei plăți în numerar care nu depășește 10 % din valoarea nominală, cu excepția cazului în care dreptul intern aplicabil prevede altfel, sau, în absența unei valori nominale, din valoarea contabilă nominală a titlurilor de valoare sau acțiunilor respective;

(b) una sau mai multe societăți comerciale își transferă, ca urmare a dizolvării fără a intra în lichidare, toate activele și pasivele sau părți ale acestora unei alte societăți comerciale existente (societatea comercială absorbantă), fără emiterea de noi titluri de valoare sau acțiuni de către societatea comercială absorbantă, cu condiția ca o persoană să dețină direct sau indirect totalitatea titlurilor de valoare sau a acțiunilor societăților comerciale care fuzionează sau cu condiția ca asociații societăților comerciale care fuzionează să dețină în aceeași proporție titluri de valoare și acțiuni în toate societățile comerciale care fuzionează;

(c) două sau multe societăți comerciale își transferă, ca urmare a dizolvării fără a intra în lichidare, toate activele și pasivele sau părți ale acestora unei societăți comerciale pe care o constituie (societate comercială nouă), în schimbul emiterii către propriii asociați a unor titluri de valoare sau acțiuni reprezentând capitalul noii societăți comerciale respective și, după caz, în schimbul unei plăți în numerar care nu depășește 10 % din valoarea nominală, cu excepția cazului în care dreptul intern aplicabil prevede altfel, sau, în absența unei valori nominale, din valoarea contabilă nominală a titlurilor de valoare sau acțiunilor respective;

(d) o societate comercială își transferă, ca urmare a dizolvării fără intrare în lichidare, toate activele și pasivele sau părți ale acestora către societatea comercială care deține toate titlurile de valoare sau acțiunile reprezentând capitalul său;

2. «divizare» înseamnă oricare dintre următoarele:

(a) o operațiune prin care, după dizolvarea fără a intra în lichidare, o societate comercială își transferă toate activele și pasivele mai multor societăți comerciale, în schimbul alocării, către acționarii societății comerciale care face obiectul divizării, de titluri de valoare sau acțiuni la societățile comerciale care primesc contribuții ca urmare a divizării și, după caz, în schimbul unei plăți în numerar care nu depășește 10 % din valoarea nominală, cu excepția cazului în care dreptul intern aplicabil prevede altfel, sau, în absența unei valori nominale, din valoarea contabilă nominală a titlurilor de valoare sau acțiunilor respective;

(b) o operațiune prin care, după dizolvarea fără a intra în lichidare, o societate comercială își transferă toate activele și pasivele mai multor societăți comerciale nou-create, în schimbul alocării, către acționarii societății comerciale care face obiectul divizării, de titluri de valoare sau acțiuni la societățile comerciale beneficiare și, după caz, în schimbul unei plăți în numerar care nu depășește 10 % din valoarea nominală, cu excepția cazului în care dreptul intern aplicabil prevede altfel, sau, în absența unei valori nominale, din valoarea contabilă nominală a titlurilor de valoare sau acțiunilor respective;

(c) o operațiune care constă într-o combinație de operațiuni descrise la literele (a) și (b);

(d) o operațiune prin care o societate comercială care face obiectul divizării își transferă o parte din active și pasive uneia sau mai multor societăți comerciale beneficiare în schimbul emiterii, către asociații societății comerciale care face obiectul divizării, de titluri de valoare sau acțiuni la societățile comerciale beneficiare, la societatea comercială care face obiectul divizării ori atât la societățile comerciale beneficiare, cât și la societatea comercială care face obiectul divizării și, după caz, în schimbul unei plăți în numerar care nu depășește 10 % din valoarea nominală, cu excepția cazului în care dreptul intern aplicabil prevede altfel, sau, în absența unei valori nominale, din valoarea contabilă nominală a titlurilor de valoare sau acțiunilor respective;

(e) o operațiune prin care o societate comercială care face obiectul divizării își transferă o parte din active și pasive uneia sau mai multor societăți comerciale beneficiare în schimbul emiterii, către societatea comercială care face obiectul divizării, de titluri de valoare sau acțiuni la societățile comerciale beneficiare.

Articolul 27i

Notificarea și evaluarea fuziunii sau divizării

(1) Statele membre impun instituțiilor, precum și societăților financiare holding și societăților financiare holding mixte care intră sub incidența articolului 21a alineatul (1) («părțile interesate financiare») care efectuează o fuziune sau o divizare («operațiunea propusă») obligația de a trimite o notificare, după adoptarea proiectului operațiunii propuse și înainte de finalizarea operațiunii propuse, autorității competente care va fi responsabilă cu supravegherea entităților rezultate din operațiunea propusă, indicând informațiile relevante, specificate în conformitate cu articolul 27j alineatul (5).

În scopul primului paragraf de la prezentul alineat, în cazul în care operațiunea propusă constă într-o divizare, autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea entității care efectuează operațiunea propusă este autoritatea competentă care trebuie notificată și care răspunde de evaluarea prevăzută la articolul 27j alineatul (1).

(2) Prin derogare de la alineatul (1) de la prezentul articol, în cazul în care operațiunea propusă este o fuziune în care sunt implicate numai părți interesate financiare din cadrul aceluiași grup, inclusiv un grup de instituții de credit care sunt afiliate în mod permanent unui organism central și care sunt supravegheate ca grup, autoritatea competentă nu este obligată să efectueze evaluarea prevăzută la articolul 27j alineatul (1).

(3) Evaluarea prevăzută la articolul 27j alineatul (1) nu se efectuează în cazul în care operațiunea propusă necesită o autorizație în conformitate cu articolul 8 sau o aprobare în conformitate cu articolul 21a.

(4) Autoritatea competentă confirmă în scris primirea notificării menționate la alineatul (1) sau a informațiilor suplimentare prezentate în conformitate cu alineatul (5), cu promptitudine și, în orice caz, în termen de 10 zile lucrătoare de la primirea notificării sau a informațiilor suplimentare.

În cazul în care în operațiunea propusă sunt implicate numai părți interesate financiare din cadrul aceluiași grup, autoritatea competentă are la dispoziție un termen de 60 de zile lucrătoare de la data confirmării scrise de primire a notificării și de la primirea tuturor documentelor solicitate de statul membru ca anexă la notificare în conformitate cu articolul 27j alineatul (5) («termenul de evaluare») pentru a efectua evaluarea prevăzută la articolul 27j alineatul (1).

În momentul transmiterii confirmării de primire, autoritatea competentă comunică părților interesate financiare data de expirare a termenului de evaluare.

(5) Autoritatea competentă poate solicita informații suplimentare care sunt necesare pentru finalizarea evaluării prevăzute la articolul 27j alineatul (1). O astfel de solicitare se face în scris, precizându-se informațiile suplimentare necesare.

În cazul în care în operațiunea propusă sunt implicate numai părți interesate financiare din cadrul aceluiași grup, autoritatea competentă poate solicita informații suplimentare până cel târziu în a cincizecea zi lucrătoare a termenului de evaluare.

Termenul de evaluare se suspendă pe perioada cuprinsă între data solicitării de informații suplimentare de către autoritatea competentă și data primirii de la părțile interesate financiare a răspunsului la această solicitare, prin care se oferă toate informațiile cerute. Suspendarea respectivă nu depășește 20 de zile lucrătoare. Orice solicitări suplimentare formulate de autoritatea competentă în vederea completării sau clarificării informațiilor furnizate sunt la discreția autorității competente, dar nu conduc la suspendarea termenului de evaluare.

(6) Autoritatea competentă poate prelungi suspendarea menționată la alineatul (5) al treilea paragraf cu maximum 30 de zile lucrătoare în următoarele situații:

(a) în cazul în care cel puțin una dintre părțile interesate financiare este situată într-o țară terță sau este supusă cadrului de reglementare al unei țări terțe;

(b) în cazul în care, pentru efectuarea evaluării prevăzute la articolul 27j alineatul (1) din prezenta directivă, este necesar un schimb de informații cu autoritățile responsabile cu supravegherea părților interesate financiare în conformitate cu Directiva (UE) 2015/849.

(7) Operațiunea propusă nu se finalizează înainte ca autoritatea competentă să fi emis un aviz pozitiv.

(8) În termen de două zile lucrătoare de la finalizarea evaluării sale, autoritatea competentă emite în scris un aviz pozitiv sau negativ motivat adresat părților interesate financiare. Părțile interesate financiare transmit avizul motivat autorităților responsabile, în temeiul dreptului intern, cu examinarea operațiunii propuse.

(9) Atunci când în operațiunea propusă sunt implicate numai părți interesate financiare din cadrul aceluiași grup, iar autoritatea competentă nu se opune în scris operațiunii propuse în cursul termenului de evaluare, se consideră că avizul este pozitiv.

(10) Avizul pozitiv motivat emis de autoritatea competentă poate prevedea un termen limitat în care operațiunea propusă trebuie să fie efectuată.

Articolul 27j

Criterii de evaluare

(1) Atunci când evaluează notificarea operațiunii propuse prevăzută la articolul 27i alineatul (1) și informațiile menționate la articolul 27i alineatul (5), pentru a asigura soliditatea profilului prudențial al părților interesate financiare după finalizarea operațiunii propuse și, în special, pentru a aborda riscurile la care părțile interesate financiare sunt sau ar putea fi expuse în cursul operațiunii propuse și riscurile la care ar putea fi expusă entitatea rezultată din operațiunea propusă, autoritatea competentă evaluează operațiunea propusă în conformitate cu următoarele criterii:

(a) reputația părților interesate financiare implicate în operațiunea propusă;

(b) soliditatea financiară a părților interesate financiare implicate în operațiunea propusă, în special în ceea ce privește tipul de activitate desfășurată și prevăzută a se desfășura pentru entitatea rezultată din operațiunea propusă;

(c) dacă entitatea rezultată din operațiunea propusă va putea respecta și continua să respecte cerințele prudențiale prevăzute în prezenta directivă și în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și, după caz, în alte acte juridice ale Uniunii, în special Directivele 2002/87/CE și 2009/110/CE;

(d) dacă planul de punere în aplicare al operațiunii propuse este realist și solid din punct de vedere prudențial;

(e) dacă există motive rezonabile de a suspecta că, în legătură cu operațiunea propusă, a fost sau este săvârșită o faptă sau o tentativă de spălare de bani ori de finanțare a unor acte de terorism în sensul articolului 1 din Directiva (UE) 2015/849 sau că operațiunea propusă ar putea face să crească un astfel de risc.

Planul de punere în aplicare menționat la primul paragraf litera (d) este monitorizat în mod corespunzător de autoritatea competentă până la finalizarea operațiunii propuse.

(2) În scopul evaluării criteriului prevăzut la alineatul (1) litera (e) de la prezentul articol, autoritatea competentă consultă, în contextul verificărilor sale, autoritățile responsabile cu supravegherea părților interesate financiare în conformitate cu Directiva (UE) 2015/849.

(3) Autoritatea competentă poate emite un aviz negativ referitor la operațiunea propusă numai în cazul în care nu sunt întrunite criteriile prevăzute la alineatul (1) de la prezentul articol sau în cazul în care informațiile furnizate de partea interesată financiară sunt incomplete în pofida unei cereri formulate în conformitate cu articolul 27i alineatul (5).

În ceea ce privește criteriul prevăzut la alineatul (1) litera (e) de la prezentul articol, un aviz negativ emis de autoritățile responsabile cu supravegherea părților interesate financiare în conformitate cu Directiva (UE) 2015/849, primit de autoritatea competentă în termen de 30 de zile lucrătoare de la cererea inițială, este luat în considerare în mod corespunzător de către autoritatea competentă atunci când evaluează operațiunea propusă și poate constitui un motiv rezonabil pentru emiterea unui aviz negativ, astfel cum este menționat la primul paragraf de la prezentul alineat.

(4) Statele membre nu permit autorităților competente să examineze operațiunea propusă din perspectiva necesităților economice ale pieței.

(5) Statele membre publică o listă a informațiilor necesare pentru efectuarea evaluării prevăzute la alineatul (1) de la prezentul articol. Părțile interesate financiare furnizează informațiile respective autorităților competente la momentul notificării menționate la articolul 27i alineatul (1). Informațiile solicitate sunt proporționale și adecvate naturii operațiunii propuse. Statele membre nu solicită informații care nu prezintă relevanță pentru o evaluare prudențială în temeiul prezentului articol.

Articolul 27k

Cooperarea dintre autoritățile competente

(1) Autoritatea competentă consultă autoritățile care au îndatorirea publică de a supraveghea alte entități în cauză din sectorul financiar atunci când efectuează evaluarea prevăzută la articolul 27j alineatul (1) în cazul în care, pe lângă părțile interesate financiare, în operațiunea propusă sunt implicate entități care sunt oricare dintre următoarele:

(a) o instituție de credit, o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare, o firmă de investiții sau o societate de administrare a activelor autorizată într-un alt stat membru sau într-un alt sector decât cel în care este efectuată operațiunea propusă;

(b) o întreprindere-mamă a unei instituții de credit, a unei întreprinderi de asigurare, a unei întreprinderi de reasigurare, a unei firme de investiții sau a unei societăți de administrare a activelor autorizată într-un alt stat membru sau într-un alt sector decât cel în care este efectuată operațiunea propusă;

(c) o persoană juridică ce controlează o instituție de credit, o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare, o firmă de investiții sau o societate de administrare a activelor autorizată într-un alt stat membru sau într-un alt sector decât cel în care este efectuată operațiunea propusă.

(2) Autoritățile competente își furnizează reciproc, fără întârziere, orice informații care sunt esențiale sau relevante pentru evaluare. În acest sens, autoritățile competente își comunică, la cerere sau din proprie inițiativă, orice informație relevantă pentru evaluare. În avizul emis de autoritatea competentă a unei părți interesate financiare se indică orice opinii sau rezerve exprimate de autoritatea competentă care supraveghează una sau mai multe dintre entitățile enumerate la alineatul (1).

Autoritățile competente urmăresc să își coordoneze evaluările și să asigure coerența avizelor lor.

(3) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare în scopul stabilirii unor proceduri și formulare comune, precum și modele pentru procesul de consultare dintre autoritățile competente relevante, astfel cum se menționează la prezentul articol.

În scopul primului paragraf, ABE ia în considerare titlul II din Directiva (UE) 2017/1132.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 10 ianuarie 2027.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 27l

Obligații de informare și sancțiuni

În cazul în care părțile interesate financiare nu notifică în prealabil operațiunea propusă în conformitate cu articolul 27i alineatul (1) sau au efectuat operațiunea propusă astfel cum se menționează la articolul respectiv în lipsa unui aviz pozitiv prealabil emis de autoritățile competente, statele membre impun autorităților competente obligația de a lua măsuri corespunzătoare.

(*) Directiva (UE) 2019/2162 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind emisiunea de obligațiuni garantate și supravegherea publică a obligațiunilor garantate și de modificare a Directivelor 2009/65/CE și 2014/59/UE (JO L 328, 18.12.2019, p. 29).

(**) Regulamentul (CE) nr. 139/2004 al Consiliului din 20 ianuarie 2004 privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi [Regulamentul (CE) privind concentrările economice] (JO L 24, 29.1.2004, p. 1).”

13. Titlul VI se înlocuiește cu următorul text:

„TITLUL VI

SUPRAVEGHEREA PRUDENȚIALĂ A SUCURSALELOR DIN ȚĂRI TERȚE ȘI RELAȚIILE CU ȚĂRILE TERȚE

CAPITOLUL 1

SUPRAVEGHEREA PRUDENȚIALĂ A SUCURSALELOR DIN ȚĂRI TERȚE

SECȚIUNEA I

Dispoziții generale

Articolul 47

Domeniu de aplicare și definiții

(1) Prezentul capitol stabilește cerințele minime privind desfășurarea într-un stat membru a următoarelor activități de către o sucursală dintr-o țară terță:

(a) oricare dintre activitățile menționate la punctele 2 și 6 din anexa I la prezenta directivă desfășurate de o întreprindere stabilită într-o țară terță care s-ar califica drept instituție de credit sau care ar îndeplini criteriile prevăzute la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, dacă ar fi stabilită în Uniune;

(b) activitatea menționată la punctul 1 din anexa I la prezenta directivă desfășurată de o întreprindere stabilită într-o țară terță.

(2) În cazul în care o întreprindere stabilită într-o țară terță desfășoară activități și prestează servicii enumerate în secțiunea A din anexa I la Directiva 2014/65/UE și servicii auxiliare, cum ar fi atragerea de depozite conexe sau acordarea de credite ori împrumuturi al căror scop este de a furniza servicii în temeiul directivei respective, întreprinderea respectivă nu este inclusă în domeniul de aplicare al alineatului (1) de la prezentul articol.

(3) În sensul prezentului titlu se aplică următoarele definiții:

1. «sucursală dintr-o țară terță» înseamnă o sucursală înființată într-un stat membru:

   (a) fie de o întreprindere care își are sediul central într-o țară terță, în scopul desfășurării oricăreia dintre activitățile menționate la alineatul (1);

   (b) fie de o instituție de credit care își are sediul central într-o țară terță;

2. «întreprindere principală» înseamnă o întreprindere care își are sediul central într-o țară terță și care a înființat o sucursală în statul membru, precum și întreprinderile-mamă intermediare sau de cel mai înalt rang ale întreprinderii respective, după caz.

Articolul 48

Interzicerea discriminării

Statele membre nu aplică în cazul sucursalelor din țări terțe, atunci când sucursalele respective își încep sau își continuă activitatea, dispoziții care au ca rezultat un tratament mai favorabil decât cel acordat sucursalelor instituțiilor care își au sediul central într-un alt stat membru.

Articolul 48a

Clasificarea sucursalelor din țări terțe

(1) Statele membre clasifică sucursalele din țări terțe în clasa 1 în cazul în care sucursalele respective îndeplinesc oricare dintre următoarele condiții:

(a) valoarea totală a activelor contabilizate sau inițiate în statul membru de sucursala dintr-o țară terță este cel puțin egală cu 5 miliarde EUR, astfel cum a fost raportată pentru perioada de raportare anuală imediat precedentă în conformitate cu secțiunea II subsecțiunea 4;

(b) activitățile autorizate ale sucursalei dintr-o țară terță includ atragerea de depozite sau de alte fonduri rambursabile de la clienții de retail, cu condiția ca cuantumul acestor depozite și al altor fonduri rambursabile să fie cel puțin egal cu 5 % din totalul pasivelor sucursalei din țara terță sau ca cuantumul acestor depozite și al altor fonduri rambursabile să depășească 50 de milioane EUR;

(c) sucursala dintr-o țară terță nu este o sucursală calificată dintr-o țară terță în sensul articolului 48b.

(2) Statele membre clasifică sucursalele din țări terțe care nu îndeplinesc niciuna dintre condițiile prevăzute la alineatul (1) în clasa 2.

(3) Autoritățile competente actualizează clasificarea sucursalelor din țări terțe după cum urmează:

(a) în cazul în care o sucursală dintr-o țară terță din clasa 1 nu mai îndeplinește condițiile prevăzute la alineatul (1), sucursala respectivă este considerată imediat ca fiind în clasa 2;

(b) în cazul în care o sucursală dintr-o țară terță din clasa 2 începe să îndeplinească una dintre condițiile prevăzute la alineatul (1), sucursala respectivă este considerată ca aparținând clasei 1 numai după o perioadă de patru luni de la data la care a început să îndeplinească condițiile respective.

(4) Statele membre pot aplica sucursalelor din țări terțe autorizate pe teritoriul lor sau anumitor categorii ale acestora aceleași cerințe care se aplică instituțiilor de credit autorizate în temeiul prezentei directive, în locul cerințelor prevăzute în prezentul titlu. În cazul în care tratamentul prevăzut la prezentul alineat se aplică numai anumitor categorii de sucursale din țări terțe, statele membre stabilesc criteriile de clasificare relevante în scopul tratamentului respectiv. Alineatele (1), (2) și (3) de la prezentul articol nu se aplică respectivelor sucursale din țări terțe, cu excepția cazurilor prevăzute la articolul 48p.

Articolul 48b

Condiții pentru sucursalele calificate din țări terțe

(1) În cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții în legătură cu o sucursală dintr-o țară terță, sucursala respectivă este considerată sucursală calificată dintr-o țară terță în sensul prezentului titlu:

(a) întreprinderea principală este stabilită într-o țară care aplică standarde prudențiale și un regim de supraveghere în conformitate cu cadrul de reglementare bancară al țării terțe care sunt cel puțin echivalente cu prezenta directivă și cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(b) autoritățile responsabile cu supravegherea întreprinderii principale fac obiectul unor cerințe de confidențialitate care sunt cel puțin echivalente cu cerințele prevăzute în titlul VII capitolul 1 secțiunea II din prezenta directivă;

(c) întreprinderea principală este stabilită într-o țară care nu este considerată țară terță cu grad înalt de risc care are deficiențe strategice în regimul său privind combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului, în conformitate cu articolul 9 din Directiva (UE) 2015/849.

(2) Comisia poate adopta, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, decizii prin care să stabilească dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (1) literele (a) și (b) de la prezentul articol în ceea ce privește cadrul de reglementare bancară al unei țări terțe. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 147 alineatul (2).

(3) Înainte de adoptarea deciziei menționate la alineatul (2) de la prezentul articol, Comisia poate solicita asistența ABE în conformitate cu articolul 33 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 pentru a efectua o evaluare a cadrului de reglementare bancară și a cerințelor de confidențialitate ale țării terțe relevante și pentru a emite un raport privind conformitatea cadrului respectiv și a cerințelor respective cu condițiile prevăzute la alineatul (1) literele (a) și (b) de la prezentul articol. ABE publică rezultatele evaluării sale pe site-ul său web.

(4) ABE ține un registru public al țărilor terțe și al autorităților din țările terțe care îndeplinesc condițiile prevăzute la alineatul (1).

(5) Atunci când primește o cerere de autorizare în conformitate cu articolul 48c, autoritatea competentă evaluează condițiile prevăzute la alineatul (1) de la prezentul articol și la articolul 48a pentru a clasifica sucursala dintr-o țară terță în clasa 1 sau în clasa 2. În cazul în care țara terță relevantă nu este înscrisă în registrul public menționat la alineatul (4) de la prezentul articol, autoritatea competentă solicită Comisiei să evalueze cadrul de reglementare bancară și cerințele de confidențialitate ale țării terțe în sensul alineatului (2) de la prezentul articol, sub rezerva îndeplinirii condiției menționate la alineatul (1) litera (c) de la prezentul articol. Autoritatea competentă clasifică sucursala dintr-o țară terță în clasa 1 în așteptarea adoptării de către Comisie a unei decizii în conformitate cu alineatul (2) de la prezentul articol.

SECȚIUNEA II

Cerințe de autorizare și de reglementare

Subsecțiunea 1

Cerințe de autorizare

Articolul 48c

Condiții minime pentru autorizarea sucursalelor din țări terțe

(1) Statele membre impun obligația, în conformitate cu articolul 21c, ca întreprinderile din țări terțe să înființeze o sucursală pe teritoriul lor înainte de a începe sau a continua activitățile menționate la articolul 47 alineatul (1). Înființarea unei sucursale dintr-o țară terță face obiectul unei autorizări prealabile în conformitate cu prezentul capitol.

(2) Autoritățile competente depun eforturi pentru a încheia acorduri administrative sau alte acorduri cu autoritățile competente din țara terță relevantă înainte ca o sucursală dintr-o țară terță să își înceapă activitatea în statul membru în cauză. Astfel de acorduri se bazează pe modelele de acorduri administrative elaborate de ABE în conformitate cu articolul 33 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. Această cerință nu se aplică în cazul în care sucursalele din țări terțe fac obiectul unor cerințe naționale mai stricte. Autoritățile competente transmit fără întârziere ABE informații cu privire la orice acorduri administrative sau alte acorduri încheiate cu autoritățile competente din țările terțe.

(3) Statele membre impun obligația ca cererile de autorizare a sucursalelor din țări terțe să fie însoțite de un program de activitate care să descrie activitățile prevăzute, activitățile care urmează să fie desfășurate dintre cele menționate la articolul 47 alineatul (1), precum și structura organizatorică și gestionarea riscurilor aferente sucursalei în statul membru relevant, în conformitate cu articolul 48g.

(4) Sucursalele din țări terțe sunt autorizate numai în cazul în care, ca cerință minimă, sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) sucursala dintr-o țară terță îndeplinește cerințele minime de reglementare prevăzute în subsecțiunea 2;

(b) activitățile pentru care întreprinderea principală solicită autorizarea în statul membru intră în sfera autorizației pe care o deține respectiva întreprindere principală în țara terță în care este stabilită și sunt supuse supravegherii în țara terță respectivă;

(c) autoritatea de supraveghere a întreprinderii principale din țara terță a fost notificată cu privire la cererea de înființare a unei sucursale în statul membru și la documentele însoțitoare menționate la alineatul (3) și a primit cererea și documentele respective;

(d) autorizația prevede că sucursala dintr-o țară terță poate desfășura activitățile autorizate numai în statul membru în care este stabilită și interzice în mod expres sucursalei din țara terță să ofere sau să desfășoare activitățile respective în alte state membre, la nivel transfrontalier, cu excepția operațiunilor de finanțare din interiorul grupului încheiate cu alte sucursale ale aceleiași întreprinderi principale dintr-o țară terță și a operațiunilor efectuate pe bază de solicitare inversă a serviciilor în conformitate cu articolul 21c;

(e) în scopul exercitării funcțiilor sale de supraveghere, autoritatea competentă poate să acceseze toate informațiile necesare privind întreprinderea principală de la autoritățile de supraveghere ale întreprinderii principale respective și să își coordoneze în mod eficace activitățile de supraveghere cu cele ale autorităților de supraveghere din țara terță, în special în perioade de criză sau de dificultăți financiare care afectează întreprinderea principală, grupul acesteia sau sistemul financiar al țării terțe;

(f) nu există motive rezonabile pentru a suspecta că sucursala dintr-o țară terță ar fi utilizată pentru a săvârși sau a facilita săvârșirea de fapte de spălare de bani sau de finanțare a terorismului în sensul articolului 1 din Directiva (UE) 2015/849.

(5) Pentru a evalua dacă este îndeplinită condiția prevăzută la alineatul (4) litera (f) de la prezentul articol, autoritatea competentă consultă autoritatea responsabilă cu supravegherea combaterii spălării banilor sau a combaterii finanțării terorismului din statul membru în conformitate cu Directiva (UE) 2015/849 și obține confirmarea scrisă a îndeplinirii condiției înainte de a acorda autorizarea sucursalei dintr-o țară terță.

(6) Autoritățile competente pot decide că autorizațiile sucursalelor din țări terțe acordate până la 10 ianuarie 2027 rămân valabile, cu condiția ca sucursalele din țări terțe cărora li s-au acordat autorizațiile respective să respecte cerințele minime prevăzute în prezentul titlu.

(7) ABE monitorizează operațiunile dintre sucursalele din țări terțe ale aceleiași întreprinderi principale autorizate în state membre diferite și înaintează Comisiei, până la 10 iulie 2028, un raport în care își prezintă constatările.

(8) Până la 10 iulie 2026, ABE emite ghiduri, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, pentru a preciza mai detaliat:

(a) informațiile care trebuie furnizate autorităților competente în momentul depunerii cererii de autorizare a unei sucursale dintr-o țară terță, inclusiv programul de activitate și structura organizatorică și administrarea riscurilor menționate la alineatul (3);

(b) procedura de autorizare a sucursalei dintr-o țară terță, precum și formularele și modelele standard pentru furnizarea informațiilor menționate la litera (a) de la prezentul alineat;

(c) condițiile de autorizare menționate la alineatul (4);

(d) condițiile în care autoritățile competente se pot baza pe informații care au fost deja furnizate într-un eventual proces de autorizare prealabilă a sucursalei dintr-o țară terță.

Articolul 48d

Condiții pentru refuzarea sau retragerea autorizației unei sucursale dintr-o țară terță

(1) Statele membre prevăd cel puțin următoarele condiții pentru refuzarea sau retragerea autorizației unei sucursale dintr-o țară terță:

(a) sucursala dintr-o țară terță nu îndeplinește cerințele de autorizare prevăzute la articolul 48c sau în dreptul intern;

(b) întreprinderea principală sau grupul din care face parte aceasta nu îndeplinește cerințele prudențiale care i se aplică în temeiul legislației țării terțe sau există motive întemeiate pentru a suspecta că nu îndeplinește sau că va încălca cerințele respective în următoarele 12 luni.

În sensul primului paragraf litera (b), sucursalele din țări terțe transmit cu promptitudine o notificare autorităților lor competente în cazul în care apar circumstanțele menționate la litera respectivă.

(2) Autoritățile competente pot, de asemenea, să retragă autorizația acordată unei sucursale dintr-o țară terță în cazul în care este îndeplinită oricare dintre următoarele condiții:

(a) sucursala dintr-o țară terță nu utilizează autorizația în termen de 12 luni, renunță în mod expres la aceasta sau nu a mai avut activitate timp de mai mult de șase luni, cu excepția cazului în care statul membru respectiv prevede că în astfel de situații autorizația expiră;

(b) sucursala dintr-o țară terță a obținut autorizația pe baza unor informații false sau prin orice alt mijloc ilegal;

(c) sucursala dintr-o țară terță nu mai îndeplinește una sau mai multe dintre condițiile sau cerințele suplimentare care au stat la baza acordării autorizației;

(d) sucursala dintr-o țară terță nu mai prezintă garanții că își va putea onora obligațiile față de creditori și, în special, nu mai garantează securitatea activelor încredințate ei de către deponenții săi;

(e) sucursala dintr-o țară terță se încadrează în una dintre celelalte situații în care dreptul intern prevede retragerea autorizației;

(f) sucursala dintr-o țară terță comite una dintre încălcările menționate la articolul 67 alineatul (1);

(g) există motive rezonabile de a suspecta că se săvârșește sau s-a săvârșit o faptă sau o tentativă de spălare de bani ori de finanțare a terorismului în sensul articolului 1 din Directiva (UE) 2015/849 în legătură cu sucursala dintr-o țară terță, cu întreprinderea sa principală sau cu grupul din care face parte aceasta sau că există un risc crescut de săvârșire a faptei sau a tentativei de spălare a banilor ori de finanțare a terorismului în legătură cu sucursala dintr-o țară terță, cu întreprinderea sa principală sau cu grupul din care face parte aceasta.

(3) Pentru a evalua dacă este îndeplinită condiția prevăzută la alineatul (2) litera (g) de la prezentul articol, autoritatea competentă consultă autoritatea responsabilă cu supravegherea combaterii spălării banilor sau a finanțării terorismului din statul membru în conformitate cu Directiva (UE) 2015/849.

(4) Statele membre prevăd proceduri clare pentru refuzul sau retragerea autorizației unei sucursale dintr-o țară terță în conformitate cu alineatele (1), (2) și (3).

Subsecțiunea 2

Cerințe minime de reglementare

Articolul 48e

Cerința privind capitalul de dotare

(1) Fără a aduce atingere altor cerințe de capital aplicabile în conformitate cu dreptul intern, statele membre prevăd obligația ca sucursalele din țări terțe să mențină în permanență un capital minim de dotare care să fie cel puțin egal cu:

(a) 2,5 % din datoriile medii ale sucursalei pentru cele trei perioade anuale de raportare imediat precedente sau, pentru sucursalele din țări terțe nou autorizate, din datoriile sucursalei la momentul autorizării, astfel cum au fost raportate în conformitate cu subsecțiunea 4, sub rezerva a minimum 10 milioane EUR, în cazul sucursalelor din țări terțe din clasa 1;

(b) 0,5 % din datoriile medii ale sucursalei pentru cele trei perioade anuale de raportare imediat precedente sau, pentru sucursalele din țări terțe nou autorizate, din datoriile sucursalei la momentul autorizării, astfel cum au fost raportate în conformitate cu subsecțiunea 4, sub rezerva a minimum 5 milioane EUR, în cazul sucursalelor din țări terțe din clasa 2.

(2) Sucursalele din țări terțe întrunesc cerința privind capitalul minim de dotare menționată la alineatul (1) cu active sub forma oricărora dintre următoarele:

(a) numerar sau instrumente asimilate numerarului, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 60 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(b) titluri de natura datoriei emise de administrații centrale sau bănci centrale ale statelor membre; sau

(c) orice alt instrument care este la dispoziția sucursalei dintr-o țară terță pentru o utilizare nerestricționată și imediată cu scopul de a acoperi riscurile sau pierderile de îndată ce apar.

(3) Statele membre prevăd obligația ca sucursalele din țări terțe să depoziteze instrumentele de capital de dotare menționate la alineatul (2) de la prezentul articol într-un cont escrow deținut în statul membru în care este autorizată sucursala, deschis la o instituție de credit care nu face parte din grupul întreprinderii sale principale sau, în cazul în care dreptul intern permite acest lucru, la banca centrală a statului membru. Instrumentele de capital de dotare depozitate în contul escrow sunt disponibile pentru a fi utilizate în sensul articolului 96 din Directiva 2014/59/UE în cazul rezoluției sucursalei dintr-o țară terță și în scopul lichidării sucursalei dintr-o țară terță în conformitate cu dreptul intern.

(4) Până la 10 iulie 2026, ABE emite ghiduri în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 pentru a preciza cerința prevăzută la alineatul (2) litera (c) de la prezentul articol în ceea ce privește instrumentele care sunt disponibile pentru o utilizare nerestricționată și imediată cu scopul de a acoperi riscurile sau pierderile de îndată ce apar.

Articolul 48f

Cerințe de lichiditate

(1) Fără a aduce atingere altor cerințe de lichiditate aplicabile în conformitate cu dreptul intern, statele membre impun cel puțin obligația ca sucursalele din țări terțe să mențină în permanență un volum de active negrevate de sarcini și lichide suficient pentru a acoperi ieșirile de lichidități pe o perioadă de cel puțin 30 de zile.

(2) În sensul alineatului (1) de la prezentul articol, statele membre impun obligația ca sucursalele din țări terțe din clasa 1 să respecte cerința de acoperire a necesarului de lichiditate prevăzută în partea a șasea titlul I din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în Regulamentul delegat (UE) 2015/61 al Comisiei (*).

(3) Statele membre prevăd obligația ca sucursalele din țări terțe să depoziteze activele lichide deținute în vederea respectării prezentului articol într-un cont deținut în statul membru în care este autorizată sucursala, deschis la o instituție de credit care nu face parte din grupul întreprinderii sale principale sau, în cazul în care dreptul intern permite acest lucru, la banca centrală a statului membru. În cazul în care în cont rămân active lichide după ce acestea au fost aplicate pentru a acoperi ieșirile de lichidități în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol, activele lichide respective sunt disponibile pentru a fi utilizate în sensul articolului 96 din Directiva 2014/59/UE în cazul rezoluției sucursalei dintr-o țară terță și în scopul lichidării sucursalei dintr-o țară terță în conformitate cu dreptul intern.

(4) Autoritățile competente pot acorda o derogare de la cerința de lichiditate prevăzută la prezentul articol pentru sucursalele calificate din țări terțe.

Articolul 48g

Guvernanța internă și gestionarea riscurilor

(1) Statele membre prevăd obligația ca sucursalele din țări terțe să aibă cel puțin două persoane în statul membru relevant care să conducă efectiv activitatea, sub rezerva aprobării prealabile de către autoritățile competente. Persoanele respective trebuie să aibă o bună reputație, posedă suficiente cunoștințe, competențe și experiență și dedică suficient timp pentru îndeplinirea sarcinilor lor.

(2) Statele membre prevăd obligația ca sucursalele din țări terțe din clasa 1 să respecte articolele 74 și 75, articolul 76 alineatele (5) și (6) și articolele 92, 94 și 95. Autoritățile competente pot solicita sucursalelor din țări terțe să înființeze la nivel local un comitet de conducere care să asigure o guvernanță adecvată a sucursalei.

(3) Statele membre prevăd obligația ca sucursalele din țări terțe din clasa 2 să respecte articolele 74, 75, 92, 94 și 95 și să aibă funcții de control intern, astfel cum se prevede la articolul 76 alineatul (5) și la articolul 76 alineatul (6) primul, al doilea și al patrulea paragraf.

În funcție de dimensiunea lor, de organizarea internă și de natura, sfera și complexitatea activităților lor, autoritățile competente pot prevedea obligația ca sucursalele din țări terțe din clasa 2 să numească coordonatori ai funcțiilor de control intern, astfel cum se prevede la articolul 76 alineatul (6) al treilea și al cincilea paragraf.

(4) Statele membre impun sucursalelor din țări terțe obligația de a institui linii de raportare către organul de conducere al întreprinderii principale care să acopere toate riscurile semnificative, politicile de administrare a riscurilor și modificările acestora și de a dispune de sisteme și controale de tehnologie a informației și a comunicațiilor (TIC) adecvate care să asigure respectarea în mod corespunzător a politicilor.

(5) Statele membre impun sucursalelor din țări terțe obligația de a monitoriza și gestiona acordurile de externalizare și de a se asigura că autoritățile lor competente au acces deplin la toate informațiile de care au nevoie pentru a-și exercita funcția de supraveghere.

(6) Statele membre impun sucursalelor din țări terțe care efectuează operațiuni back-to-back sau intragrup obligația de a dispune de resurse adecvate pentru a identifica și a gestiona în mod corespunzător propriul risc de credit al contrapărții în cazul în care riscurile semnificative asociate activelor contabilizate de sucursala dintr-o țară terță sunt transferate contrapărții.

(7) În cazul în care funcțiile critice sau importante ale sucursalei dintr-o țară terță sunt îndeplinite de întreprinderea sa principală, respectivele funcții se exercită în conformitate cu acordurile interne sau cu acordurile intragrup. Autoritățile competente responsabile cu supravegherea sucursalelor din țări terțe au acces la toate informațiile de care au nevoie pentru a-și exercita funcția de supraveghere.

(8) Autoritățile competente prevăd obligația ca un terț independent să evalueze periodic punerea în aplicare și respectarea continuă de către sucursala dintr-o țară terță a cerințelor prevăzute la prezentul articol și să transmită autorității competente un raport care să includă constatările și concluziile sale.

(9) Până la 10 ianuarie 2027, ABE emite ghiduri, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, cu privire la aplicarea, în cazul sucursalelor din țări terțe, a cadrului, proceselor și mecanismelor menționate la articolul 74 alineatul (1) din prezenta directivă, ținând seama de articolul 74 alineatul (2), și cu privire la aplicarea, în cazul sucursalelor din țări terțe, a articolului 75 și a articolului 76 alineatele (5) și (6) din prezenta directivă.

Articolul 48h

Cerințe de contabilizare

(1) Statele membre prevăd obligația ca sucursalele din țări terțe să țină un registru care să le permită sucursalelor respective din țări terțe să urmărească și să țină o evidență cuprinzătoare și precisă a tuturor activelor și pasivelor contabilizate sau inițiate de sucursala dintr-o țară terță în statul membru în cauză și să gestioneze activele și pasivele respective în mod autonom în cadrul sucursalei dintr-o țară terță. Registrul furnizează toate informațiile necesare și suficiente cu privire la riscurile generate de sucursala dintr-o țară terță și cu privire la modul în care acestea sunt gestionate.

(2) Statele membre prevăd obligația ca sucursalele din țări terțe să elaboreze, precum și să revizuiască și să actualizeze periodic o politică privind modalitățile de contabilizare pentru gestionarea registrului menționat la alineatul (1). O astfel de politică este documentată și aprobată de organismul de conducere relevant al întreprinderii principale. Politica oferă o justificare clară a modalităților de contabilizare și stabilește în ce fel se aliniază modalitățile respective la strategia de afaceri a sucursalei dintr-o țară terță.

(3) Statele membre prevăd obligația ca sucursalele din țări terțe să se asigure că un aviz independent formulat în scris și motivat cu privire la punerea în aplicare și respectarea continuă a cerințelor prevăzute la prezentul articol este pregătit în mod periodic și este destinat autorității competente, incluzând constatări și concluzii.

(4) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza modalitățile de contabilizare pe care sucursalele din țări terțe trebuie să le aplice în sensul prezentului articol, în special în ceea ce privește:

(a) metodologia pentru a identifica și a păstra evidențe cuprinzătoare și precise ale activelor și pasivelor contabilizate de sucursala dintr-o țară terță în statul membru; și

(b) metodologia pentru identificarea și ținerea unei evidențe a elementelor extrabilanțiere și a activelor și pasivelor inițiate de o sucursală dintr-o țară terță și contabilizate sau deținute la distanță în alte sucursale sau filiale ale aceluiași grup în numele sau în beneficiul sucursalei inițiatoare dintr-o țară terță.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 10 ianuarie 2026.

Comisiei îi este delegată competența de a completa prezenta directivă prin adoptarea standardelor tehnice de reglementare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Subsecțiunea 3

Competența de a solicita autorizarea în temeiul titlului III și cerințele privind sucursalele din țări terțe care au o importanță sistemică

Articolul 48i

Competența de a impune obligația instituirii unei sucursale

(1) Statele membre se asigură că autoritățile competente au competența de a prevedea obligația ca sucursalele din țări terțe să solicite autorizația prevăzută la titlul III capitolul 1 cel puțin în cazul în care:

(a) sucursala dintr-o țară terță a desfășurat în trecut sau desfășoară în prezent activități dintre cele menționate la articolul 47 alineatul (1), fără a aduce atingere derogărilor menționate la articolul 48c alineatul (4) litera (d), cu clienți sau contrapărți din alte state membre;

(b) sucursala dintr-o țară terță întrunește indicatorii de importanță sistemică menționați la articolul 131 alineatul (3) sau este evaluată ca având importanță sistemică în conformitate cu articolul 48j și prezintă riscuri semnificative pentru stabilitatea financiară în Uniune sau în statul membru în care este stabilită; sau

(c) valoarea agregată a activelor tuturor sucursalelor din țări terțe stabilite în Uniune care aparțin aceluiași grup dintr-o țară terță este cel puțin egal cu 40 de miliarde EUR sau valoarea activelor sucursalei dintr-o țară terță deținute în evidențele sale contabile în statul membru în care este stabilită este cel puțin egală cu 10 miliarde EUR.

Competența menționată la primul paragraf de la prezentul alineat poate fi utilizată după aplicarea măsurilor prevăzute la articolele 48j sau 48o, după caz, sau în situațiile în care autoritatea competentă poate justifica, din alte motive decât cele enumerate la primul paragraf de la prezentul alineat, că măsurile respective ar fi insuficiente pentru a răspunde preocupărilor semnificative în materie de supraveghere.

(2) Înainte de a exercita competența menționată la alineatul (1), autoritățile competente consultă ABE și autoritățile competente din statele membre în care grupul relevant dintr-o țară terță și-a înființat alte sucursale din țări-terțe sau instituții-filiale.

În sensul alineatului (1) literele (b) și (c) de la prezentul articol și atunci când efectuează evaluarea menționată la articolul 48j, autoritățile competente sau, după caz, autoritățile desemnate iau în considerare indicatori adecvați pentru a evalua importanța sistemică a sucursalelor din țări terțe, care includ în special:

(a) dimensiunea sucursalei dintr-o țară terță;

(b) complexitatea structurii, a organizării și a modelului de afaceri al sucursalei dintr-o țară terță;

(c) gradul de interconectare al sucursalei dintr-o țară terță cu sistemul financiar al Uniunii și al statului membru în care este stabilită;

(d) posibilitatea de substituire a activităților, serviciilor sau operațiunilor desfășurate sau infrastructura financiară furnizată de sucursala dintr-o țară terță;

(e) cota de piață a sucursalei dintr-o țară terță în Uniune și în statul membru în care este stabilită în ceea ce privește activele bancare totale și în legătură cu activitățile și serviciile pe care le furnizează și cu operațiunile pe care le desfășoară;

(f) impactul probabil pe care l-ar avea suspendarea sau închiderea operațiunilor ori a activităților sucursalei dintr-o țară terță asupra lichidității sistemului financiar al statului membru în care este stabilită sucursala sau asupra sistemelor de plată, de compensare și de decontare din Uniune și din statul membru respectiv;

(g) rolul și importanța sucursalei dintr-o țară terță pentru activitățile, serviciile și operațiunile grupului dintr-o țară terță în Uniune și în statul membru în care este stabilită respectiva sucursală;

(h) rolul și importanța sucursalei dintr-o țară terță în contextul rezoluției sau al lichidării pe baza informațiilor furnizate de autoritatea de rezoluție;

(i) volumul activităților grupului dintr-o țară terță desfășurate prin intermediul sucursalelor din țări terțe, raportat la activitățile respectivului grup desfășurate prin intermediul instituțiilor-filială autorizate în Uniune și în statele membre în care sunt stabilite sucursalele dintr-o țară terță.

Articolul 48j

Evaluarea importanței sistemice și cerințele privind sucursalele din țări terțe care au o importanță sistemică

(1) Sucursala dintr-o țară terță face obiectul evaluării prevăzute la alineatul (2) de la prezentul articol în cazul în care toate sucursalele din țări terțe stabilite în Uniune care aparțin aceluiași grup dintr-o țară terță au o valoare agregată a activelor în Uniune, astfel cum sunt raportate în conformitate cu subsecțiunea 4, cel puțin egală cu 40 de miliarde EUR fie:

(a) în medie pentru cele trei perioade anuale de raportare imediat precedente, fie

(b) în valoare absolută, pentru cel puțin trei perioade anuale de raportare în cursul celor cinci perioade anuale de raportare imediat precedente.

Pragul activelor menționat la primul paragraf nu include activele deținute de sucursalele dintr-o țară terță în legătură cu operațiunile de piață ale băncii centrale derulate împreună cu băncile centrale din cadrul SEBC.

(2) Autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea unei sucursale dintr-o țară terță care aparține unui grup dintr-o țară terță în cadrul căruia toate sucursalele din țări terțe stabilite în Uniune au o valoare agregată a activelor în Uniune cel puțin egală cu 40 de miliarde EUR evaluează dacă sucursala dintr-o țară terță aflată sub supravegherea sa are o importanță sistemică și prezintă riscuri semnificative pentru stabilitatea financiară a Uniunii sau a statului membru în care este stabilită. În acest sens, autoritățile competente iau în considerare, în special, indicatorii de importanță sistemică menționați la articolul 48j alineatul (2) și la articolul 131 alineatul (3).

(3) Ca parte a evaluării menționate la alineatul (2), autoritatea competentă sau, după caz, autoritatea desemnată consultă ABE și autoritățile competente din statele membre în care grupul relevant dintr-o țară terță a înființat alte sucursale din țări terțe sau instituții-filiale pentru a evalua riscurile la adresa stabilității financiare pe care le prezintă sucursala relevantă dintr-o țară terță pentru alte state membre decât statul membru în care este stabilită.

Autoritatea competentă sau, după caz, autoritatea desemnată furnizează ABE și autorităților competente din statele membre în care grupul relevant dintr-o țară terță a înființat alte sucursale din țări terțe sau instituții-filiale evaluarea sa motivată cu privire la importanța sistemică a sucursalei dintr-o țară terță pentru Uniune sau pentru statul membru în care este stabilită.

În cazul în care autoritățile competente consultate nu sunt de acord cu evaluarea importanței sistemice a sucursalei dintr-o țară terță, acestea informează autoritatea competentă care a efectuat evaluarea menționată la alineatul (2) în termen de 10 zile lucrătoare de la primirea evaluării. Autoritățile competente depun, cu asistență din partea ABE, toate eforturile necesare pentru a ajunge la un consens cu privire la evaluare și, după caz, cu privire la cerințele specifice menționate la alineatul (4) în termen de cel mult trei luni de la data la care autoritatea competentă sau, după caz, autoritatea desemnată a formulat obiecții. După expirarea acestei perioade, autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea sucursalei dintr-o țară terță în curs de evaluare decide cu privire la evaluarea importanței sistemice a sucursalei dintr-o țară terță și cu privire la cerințele specifice menționate la alineatul (4).

(4) Acolo unde este necesar pentru a se aborda riscurile identificate, autoritatea competentă sau, după caz, autoritatea desemnată poate supune sucursala dintr-o țară terță unor cerințe specifice care pot include:

(a) impunerea obligației ca sucursala relevantă dintr-o țară terță să își restructureze activele sau activitățile, astfel încât aceasta să înceteze să se califice ca având importanță sistemică în conformitate cu alineatul (2) sau să înceteze să mai prezinte un risc nejustificat pentru stabilitatea financiară a Uniunii sau a statelor membre în care este stabilită; sau

(b) impunerea de cerințe prudențiale suplimentare pentru sucursala relevantă dintr-o țară terță.

În cazul în care autoritatea competentă sau, după caz, autoritatea desemnată consideră că o sucursală dintr-o țară terță are o importanță sistemică, dar decide să nu exercite niciuna dintre competențele menționate la primul paragraf litera (a) de la prezentul alineat sau la articolul 48i, aceasta transmite o notificare motivată ABE și autorităților competente din statele membre în care grupul relevant dintr-o țară terță a înființat alte sucursale din țări terțe sau instituții-filiale cu privire la motivele pentru care a decis să nu își exercite competențele respective.

(5) Până la 31 decembrie 2028, ABE raportează Parlamentului European, Consiliului și Comisiei cu privire la:

(a) evaluarea menționată la alineatul (3) de la prezentul articol, în special în ceea ce privește identificarea sucursalelor din țări terțe care aparțin aceleiași întreprinderi principale și funcționarea procesului de consultare prevăzut la alineatul respectiv;

(b) utilizarea competențelor de supraveghere prevăzute la alineatul (4) de la prezentul articol și la articolul 48i.

Subsecțiunea 4

Cerințe de raportare

Articolul 48k

Informații de reglementare și financiare privind sucursalele din țări terțe și privind întreprinderea principală

(1) Statele membre impun sucursalelor din țări terțe obligația de a raporta periodic autorităților lor competente informații cu privire la:

(a) activele și pasivele deținute în evidențele lor contabile în conformitate cu articolul 48h și activele și pasivele inițiate de sucursalele din țări terțe, cu o defalcare care să evidențieze:

(i) cele mai mari active și pasive înregistrate clasificate pe sectoare și tipuri de contrapărți, inclusiv, în particular, expunerile din sectorul financiar;

(ii) expunerea semnificativă și concentrările de surse de finanțare în raport cu anumite tipuri de contrapărți;

(iii) tranzacțiile interne semnificative cu întreprinderea principală și cu membrii grupului întreprinderii principale;

(b) respectarea de către sucursalele din țări terțe a cerințelor care li se aplică în temeiul prezentei directive;

(c) pe o bază ad-hoc, modalitățile de protecție a depozitelor puse la dispoziția deponenților în sucursalele din țări terțe, în conformitate cu articolul 15 alineatele (2) și (3) din Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului (**);

(d) cerințele de reglementare suplimentare impuse sucursalelor din țări terțe de către statele membre în temeiul dreptul intern.

În scopul raportării informațiilor privind activele și pasivele deținute în evidențele lor contabile în conformitate cu litera (a) de la primul paragraf, sucursalele din țări terțe aplică standardele internaționale de contabilitate astfel cum sunt aplicate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1606/2002 al Parlamentului European și al Consiliului (***) sau principiile contabile general acceptate aplicabile în statul membru în cauză.

(2) Statele membre prevăd obligația ca sucursalele din țări terțe să raporteze autorităților lor competente următoarele informații cu privire la întreprinderea lor principală:

(a) periodic, informații agregate privind activele și pasivele deținute sau, respectiv, contabilizate în Uniune de filialele și de alte sucursale din țări terțe ale respectivului grup al întreprinderii principale;

(b) periodic, respectarea de către întreprinderea principală, pe bază individuală și consolidată, a cerințelor prudențiale aplicabile;

(c) în mod ad-hoc, analize și evaluări semnificative de supraveghere, atunci când acestea sunt efectuate în raport cu întreprinderea principală, și deciziile de supraveghere subsecvente;

(d) planurile de redresare ale întreprinderii principale și măsurile specifice care ar putea fi luate cu privire la sucursalele din țări terțe în conformitate cu planurile respective, precum și orice actualizări și modificări ulterioare ale planurilor respective;

(e) strategia de afaceri a întreprinderii principale în ceea ce privește sucursalele din țări terțe și orice modificări ulterioare ale strategiei respective;

(f) serviciile furnizate de întreprinderea principală clienților stabiliți sau situați în Uniune, pe bază de solicitare inversă a serviciilor, în conformitate cu articolul 21c.

(3) Obligațiile de raportare prevăzute la prezentul articol nu împiedică o autoritate competentă să impună cerințe de raportare suplimentare sucursalelor din țări terțe în cazul în care consideră că informațiile suplimentare sunt necesare pentru a avea o imagine cuprinzătoare asupra operațiunilor, activităților sau solidității financiare ale sucursalelor din țări terțe sau ale întreprinderii lor principale, pentru a verifica respectarea de către sucursalele din țări terțe și de către întreprinderea lor principală a dreptului aplicabil și pentru a asigura respectarea de către sucursalele din țări terțe a actelor legislative respective.

Articolul 48l

Formulare și modele standard și frecvența raportării

(1) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica formate și definiții uniforme pentru raportare, precum și frecvența acesteia, și elaborează soluțiile informatice care urmează să fie aplicate în sensul articolului 48k.

Cerințele de raportare menționate la articolul 48k sunt proporționale cu clasificarea sucursalelor din țări terțe în clasa 1 sau în clasa 2.

ABE înaintează Comisiei respectivele proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 10 ianuarie 2026.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf al prezentului alineat, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(2) Informațiile de reglementare și financiare menționate la articolul 48k se raportează cel puțin de două ori pe an de către sucursalele din țări terțe din clasa 1 și cel puțin o dată pe an de către sucursalele din țări terțe din clasa 2.

(3) O autoritate competentă poate acorda o derogare totală sau parțială de la cerințele de raportare a informațiilor privind întreprinderea principală prevăzute la articolul 48k alineatul (2) pentru sucursalele calificate din țări terțe, cu condiția ca autoritatea competentă respectivă să poată să obțină informațiile relevante direct de la autoritățile de supraveghere din țara terță relevantă.

SECȚIUNEA III

Supravegherea

Articolul 48m

Supravegherea sucursalelor din țări terțe și programul de supraveghere prudențială

(1) Statele membre impun autorităților competente obligația de a respecta prezenta secțiune și, *mutatis mutandis*, titlul VII în scopul supravegherii sucursalelor din țări terțe.

(2) Autoritățile competente includ sucursalele din țări terțe în programul de supraveghere prudențială menționat la articolul 99.

Articolul 48n

Procesul de supraveghere și evaluare

(1) Statele membre prevăd obligația ca autoritățile competente să analizeze dispozițiile, strategiile, procedurile și mecanismele puse în aplicare de sucursalele din țări terțe pentru a se conforma dispozițiilor care li se aplică în temeiul prezentei directive și, după caz, oricăror cerințe suplimentare de reglementare în temeiul dreptul intern.

(2) Pe baza analizei menționate la alineatul (1), autoritățile competente evaluează dacă dispozițiile, strategiile, procedurile și mecanismele puse în aplicare de sucursalele din țări terțe, precum și capitalul de dotare și lichiditatea deținute de acestea asigură o gestionare și o acoperire adecvate ale riscurilor lor semnificative și viabilitatea sucursalelor din țări terțe.

(3) Autoritățile competente efectuează analiza și evaluarea menționate la alineatele (1) și (2) de la prezentul articol în conformitate cu criteriile de aplicare a principiului proporționalității publicate în conformitate cu articolul 143 alineatul (1) litera (c). În particular, autoritățile competente stabilesc un nivel al frecvenței și al intensității analizei menționate la alineatul (1) de la prezentul articol care să fie proporțional cu clasificarea ca sucursale din țări terțe din clasa 1 și din clasa 2 și care să ia în considerare alte criterii relevante, cum ar fi natura, amploarea și complexitatea activităților sucursalelor din țări terțe.

(4) În cazul în care o analiză, în special a cadrului de administrare a activității, a modelului de afaceri sau a activităților sucursalei dintr-o țară terță, oferă autorităților competente motive întemeiate pentru a suspecta că, în legătură cu respectiva sucursală dintr-o țară terță, se săvârșește sau s-a săvârșit o faptă ori o tentativă de spălare de bani sau de finanțare a terorismului în sensul articolului 1 din Directiva (UE) 2015/849 sau că există un risc crescut în acest sens, autoritatea competentă informează imediat ABE și autoritatea care este responsabilă pentru supravegherea sucursalei dintr-o țară terță în conformitate cu Directiva (UE) 2015/849. În cazul în care există un risc crescut de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului, autoritatea competentă și autoritatea care este responsabilă pentru supravegherea sucursalei dintr-o țară terță în conformitate cu Directiva (UE) 2015/849 cooperează și transmit imediat ABE evaluarea lor comună. Autoritatea competentă ia, după caz, măsuri în conformitate cu prezenta directivă, care pot include retragerea autorizației sucursalei dintr-o țară terță, în temeiul articolului 48d alineatul (2) litera (g) din prezenta directivă.

(5) Autoritatea competentă, unitatea de informații financiare și autoritatea care este responsabilă de supravegherea sucursalei dintr-o țară terță în conformitate cu Directiva (UE) 2015/849 cooperează îndeaproape în limitele competențelor lor respective și fac schimb de informații relevante în sensul prezentei directive, cu condiția ca această cooperare și acest schimb de informații să nu afecteze nicio anchetă, investigație sau procedură aflată în curs de desfășurare în temeiul dreptului penal sau administrativ al statului membru în care este situată autoritatea competentă, unitatea de informații financiare sau autoritatea care este responsabilă de supravegherea sucursalei dintr-o țară terță în conformitate cu Directiva (UE) 2015/849. ABE poate acorda asistență din proprie inițiativă autorităților competente și autorităților responsabile cu supravegherea sucursalei dintr-o țară terță în conformitate cu Directiva (UE) 2015/849 în caz de dezacord cu privire la coordonarea activităților de supraveghere în temeiul prezentului articol. Într-un astfel de caz, ABE acționează în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(6) Până la 10 iulie 2026, ABE emite ghiduri, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, pentru a preciza mai detaliat:

(a) procedurile și metodologiile comune pentru procesul de supraveghere și evaluare menționat la prezentul articol și pentru evaluarea modului în care sunt tratate riscurile semnificative;

(b) mecanismele de cooperare și schimb de informații dintre autoritățile menționate la alineatul (5) de la prezentul articol, în special în contextul identificării unor încălcări grave ale normelor privind combaterea spălării banilor sau a finanțării terorismului;

(c) autoritatea responsabilă cu supravegherea combaterii spălării banilor sau a finanțării terorismului în statul membru în conformitate cu Directiva (UE) 2015/849 în contextul aplicării articolului 27b alineatul (2), a articolului 48c alineatul (5) și a articolului 48d alineatul (3) din prezenta directivă.

În sensul literei (a) de la primul paragraf, procedurile și metodologiile menționate la litera respectivă se stabilesc într-un mod proporțional cu clasificarea sucursalelor din țări terțe în clasa 1 sau clasa 2, precum și cu alte criterii adecvate, cum ar fi natura, amploarea și complexitatea activităților lor.

Articolul 48o

Măsuri și competențe de supraveghere

(1) Autoritățile competente prevăd obligația ca sucursalele din țări terțe să ia măsurile necesare într-un stadiu incipient, astfel încât:

(a) să se asigure faptul că sucursalele din țări terțe respectă cerințele care li se aplică în temeiul prezentei directive și al dreptul intern sau să se restabilească respectarea cerințelor respective; și

(b) să se asigure faptul că riscurile semnificative la care sunt expuse sucursalele din țări terțe sunt acoperite și gestionate în mod corespunzător și suficient și că sucursalele respective rămân viabile.

(2) În sensul alineatului (1), competențele autorităților competente includ cel puțin competența de a impune sucursalelor din țări terțe obligația:

(a) de a deține capital de dotare într-un cuantum mai mare decât cerințele minime prevăzute la articolul 48e sau de a respecta alte cerințe suplimentare de capital; orice cuantum suplimentar al capitalului de dotare care trebuie deținut de sucursala dintr-o țară terță în conformitate cu prezenta literă respectă cerințele prevăzute la articolul 48e;

(b) de a întruni alte cerințe specifice de lichiditate, pe lângă cerințele prevăzute la articolul 48f; orice active lichide suplimentare care trebuie deținute de sucursala dintr-o țară terță în conformitate cu prezenta literă respectă cerințele prevăzute la articolul 48f;

(c) de a-și consolida mecanismele în materie de guvernanță, de gestionare a riscurilor sau contabilizare;

(d) de a restricționa sau limita domeniul de aplicare al operațiunilor lor sau al activităților pe care le desfășoară, precum și contrapărțile la activitățile respective;

(e) de a reduce riscul inerent activităților, produselor și sistemelor lor, inclusiv activităților externalizate, și de a nu se mai implica în astfel de activități sau de a nu mai oferi astfel de produse;

(f) de a respecta cerințe suplimentare de raportare în conformitate cu articolul 48k alineatul (3) sau de a mări frecvența raportării periodice;

(g) de a publica informații.

Articolul 48p

Cooperarea dintre autoritățile competente și colegiile de supraveghetori

(1) Autoritățile competente care supraveghează sucursalele din țări terțe și instituțiile-filiale ale aceluiași grup dintr-o țară terță cooperează îndeaproape și fac schimb de informații. Autoritățile competente instituie acorduri scrise de coordonare și cooperare în conformitate cu articolul 115.

(2) În sensul alineatului (1) de la prezentul articol, sucursalele din țări terțe din clasa 1 fac obiectul unei supravegheri cuprinzătoare exercitate de un colegiu de supraveghetori în conformitate cu articolul 116. Pentru aceste scopuri, se aplică următoarele cerințe:

(a) în cazul în care s-a înființat un colegiu de supraveghetori în legătură cu instituțiile-filiale ale unui grup dintr-o țară terță, sucursalele din țări terțe din clasa 1 din același grup se includ în sfera colegiului de supraveghetori respectiv;

(b) în cazul în care grupul dintr-o țară terță are sucursale din țări terțe din clasa 1 în mai multe state membre, dar nicio instituție-filială în Uniune care intră sub incidența articolului 116, se instituie un colegiu de supraveghetori pentru respectivele sucursale din țări terțe din clasa 1;

(c) în cazul în care grupul dintr-o țară terță are sucursale din țări terțe din clasa 1 în mai multe state membre sau cel puțin o sucursală din clasa 1 și una sau mai multe instituții-filiale în Uniune care nu intră sub incidența articolului 116, se instituie un colegiu de supraveghetori pentru respectivele sucursale din țări terțe și instituții-filiale.

(3) În sensul alineatului (2) literele (b) și (c) de la prezentul articol, statele membre se asigură că există o autoritate competentă principală care să îndeplinească același rol ca și supraveghetorul consolidant în conformitate cu articolul 116. Autoritatea competentă principală este cea a statului membru în care se află cea mai mare sucursală dintr-o țară terță din punctul de vedere al valorii totale a activelor contabilizate.

(4) Pe lângă sarcinile prevăzute la articolul 116, colegiul de supraveghetori:

(a) pregătește un raport privind structura și activitățile grupului dintr-o țară terță în Uniune și actualizează raportul respectiv în fiecare an;

(b) face schimb de informații cu privire la rezultatele procesului de supraveghere și evaluare menționat la articolul 48n;

(c) depune eforturi pentru a alinia aplicarea măsurilor și a competențelor în materie de supraveghere menționate la articolul 48o.

(5) Colegiul de supraveghetori asigură coordonarea și cooperarea corespunzătoare cu autoritățile de supraveghere relevante din țări terțe, după caz.

(6) ABE contribuie la promovarea și monitorizarea funcționării eficiente, efective și coerente a colegiilor de supraveghetori menționate în prezentul articol, în conformitate cu articolul 21 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(7) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza:

(a) mecanismele de cooperare și proiectele de modele de acorduri dintre autoritățile competente în sensul alineatului (1); și

(b) condițiile de funcționare a colegiilor de supraveghetori în sensul alineatelor (2)-(6).

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 10 ianuarie 2026.

Comisiei îi este delegată competența de a completa prezenta directivă prin adoptarea standardelor tehnice de reglementare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 48q

Notificarea către ABE

Autoritățile competente notifică ABE următoarele:

(a) toate autorizațiile acordate sucursalelor din țări terțe și orice modificări ulterioare ale acestor autorizații;

(b) totalul activelor și pasivelor contabilizate de sucursalele din țări terțe autorizate, astfel cum sunt raportate periodic;

(c) numele grupului dintr-o țară terță căruia îi aparține o sucursală autorizată dintr-o țară terță.

ABE publică pe site-ul său web o listă a tuturor sucursalelor autorizate din țări terțe să își desfășoare activitatea în Uniune în conformitate cu prezentul titlu, indicând statele membre în care sunt autorizate să funcționeze.

CAPITOLUL 2

RELAȚIILE CU ȚĂRI TERȚE

Articolul 48r

Cooperarea cu autoritățile de supraveghere ale țărilor terțe privind supravegherea pe bază consolidată

(1) Uniunea poate încheia acorduri cu una sau mai multe țări terțe cu privire la mijloacele de exercitare a supravegherii pe bază consolidată a:

(a) instituțiilor ale căror întreprinderi-mamă au sediile centrale într-o țară terță;

(b) instituțiilor situate în țări terțe ale căror întreprinderi-mamă, fie că sunt instituții, societăți financiare holding sau societăți financiare holding mixte, își au sediile centrale în Uniune.

(2) Acordurile menționate la alineatul (1) urmăresc, în special, să asigure faptul că:

(a) autoritățile competente din statele membre pot obține informațiile necesare pentru a supraveghea, pe baza situațiilor lor financiare consolidate, instituțiile, societățile financiare holding și societățile financiare holding mixte situate în Uniune care au ca filiale instituții sau instituții financiare situate într-o țară terță sau care dețin participații în astfel de entități;

(b) autoritățile de supraveghere ale țărilor terțe pot obține informațiile necesare pentru a supraveghea întreprinderile-mamă ale căror sedii centrale sunt situate pe teritoriile lor și care au ca filiale instituții sau instituții financiare situate în unul sau mai multe state membre sau care dețin participații în astfel de entități; și

(c) ABE poate obține de la autoritățile competente ale statelor membre informațiile primite de la autoritățile naționale ale țărilor terțe, în conformitate cu articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(3) Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 218 din TFUE, Comisia, cu sprijinul Comitetului bancar european, examinează rezultatul negocierilor menționate la alineatul (1) de la prezentul articol și situația rezultată.

(4) ABE sprijină Comisia în sensul prezentului articol, în conformitate cu articolul 33 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(*) Regulamentul delegat (UE) 2015/61 al Comisiei din 10 octombrie 2014 de completare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește cerința de acoperire a necesarului de lichiditate pentru instituțiile de credit (JO L 11, 17.1.2015, p. 1).

(**) Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind schemele de garantare a depozitelor (JO L 173, 12.6.2014, p. 149).

(***) Regulamentul (CE) nr. 1606/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 iulie 2002 privind aplicarea standardelor internaționale de contabilitate (JO L 243, 11.9.2002, p. 1).”

14. La articolul 53 alineatul (1), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Informațiile confidențiale pe care astfel de persoane, auditori sau experți le obțin în cursul îndeplinirii atribuțiilor lor pot fi divulgate numai sub formă de rezumat sau în formă agregată, astfel încât să nu se poată identifica instituțiile de credit individuale, fără a aduce însă atingere situațiilor care fac obiectul dreptului penal sau fiscal."

15. La articolul 56, se adaugă următorul alineat:

„Articolul 53 alineatul (1) și articolul 54 nu împiedică schimbul de informații între autoritățile competente și autoritățile fiscale din același stat membru în conformitate cu dreptul intern. În cazul în care informațiile provin dintr-un alt stat membru, schimbul acestora se efectuează astfel cum se menționează la prima teză a prezentului paragraf numai cu acordul expres al autorităților competente care le-au divulgat."

16. Articolele 65 și 66 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 65

Sancțiuni administrative, penalități cu titlu cominatoriu și alte măsuri administrative

(1) Fără a aduce atingere competențelor de supraveghere ale autorităților competente menționate la articolul 64 din prezenta directivă, nici dreptului statelor membre de a prevedea și impune sancțiuni penale, statele membre stabilesc norme privind sancțiunile administrative, penalitățile cu titlu cominatoriu și alte măsuri administrative cu privire la încălcări ale dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive, ale Regulamentului (UE) nr. 575/2013 și ale deciziilor adoptate de o autoritate competentă pe baza dispozițiilor respective sau a regulamentului menționat și iau toate măsurile necesare pentru a se asigura că acestea sunt puse în aplicare. Sancțiunile administrative, penalitățile cu titlu cominatoriu și alte măsuri administrative sunt efective, proporționale și disuasive.

(2) Statele membre se asigură că, în cazul în care obligațiile menționate la alineatul (1) de la prezentul articol se aplică instituțiilor, societăților financiare holding și societăților financiare holding mixte, autoritățile competente pot aplica, în eventualitatea unei încălcări a dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive, a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 sau a deciziilor emise de o autoritate competentă pe baza dispozițiilor respective sau a regulamentului menționat, sancțiuni administrative, penalități cu titlu cominatoriu și alte măsuri administrative, membrilor organului de conducere, conducerii superioare, persoanelor care dețin funcții-cheie, altor membri ai personalului ale căror activități profesionale au un impact semnificativ asupra profilului de risc al instituției, astfel cum se menționează la articolul 92 alineatul (3) din prezenta directivă, precum și altor persoane fizice, cu condiția ca aceste persoane și acești membri să fie responsabile (responsabili) de încălcare în temeiul dreptului intern.

(3) Aplicarea penalităților cu titlu cominatoriu nu împiedică autoritățile competente să impună sancțiuni administrative sau alte măsuri administrative pentru aceeași încălcare.

(4) Autoritățile competente au toate competențele de colectare a informațiilor și de investigare necesare pentru exercitarea funcțiilor lor. Respectivele competențe includ:

(a) competența de a solicita furnizarea tuturor informațiilor necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor care le revin autorităților competente, inclusiv a informațiilor care trebuie furnizate la intervale repetate și în formate specificate în scopuri de supraveghere și în scopuri statistice aferente, de la următoarele persoane fizice sau juridice:

(i) instituții cu sediul în statul membru în cauză;

(ii) societăți financiare holding cu sediul în statul membru în cauză;

(iii) societăți financiare holding mixte cu sediul în statul membru în cauză;

(iv) societăți holding cu activitate mixtă cu sediul în statul membru în cauză;

(v) persoane care aparțin entităților menționate la punctele (i)-(iv);

(vi) părți terțe către care entitățile menționate la punctele (i)-(iv) de la prezenta literă au externalizat anumite funcții sau activități, inclusiv furnizorii terți de servicii TIC menționați la capitolul V din Regulamentul (UE) 2022/2554 al Parlamentului European și al Consiliului (*);

(b) competența de a efectua toate investigațiile necesare în legătură cu orice persoană menționată la litera (a) punctele (i)-(vi) care e stabilită sau care se află în statul membru în cauză, atunci când acest lucru este necesar pentru îndeplinirea atribuțiilor autorităților competente, inclusiv competența:

(i) de a solicita prezentarea de documente;

(ii) de a examina registrele și evidențele persoanelor menționate la litera (a) punctele (i)-(vi) și de a ridica copii sau extrase ale acestor registre și evidențe;

(iii) de a obține explicații scrise sau orale de la orice persoană menționată la litera (a) punctele (i)-(vi) sau de la reprezentanții ori personalul acesteia;

(iv) de a chestiona orice altă persoană care își dă acordul în acest sens, în scopul colectării de informații referitoare la obiectul unei investigații; și

(v) sub rezerva altor condiții prevăzute de dreptul Uniunii, de a efectua toate inspecțiile necesare la sediile comerciale ale persoanelor juridice menționate la litera (a) punctele (i)-(vi) și la sediul oricărei alte întreprinderi incluse în supravegherea consolidată pentru care o autoritate competentă este supraveghetorul consolidant, sub rezerva notificării prealabile a autorităților competente în cauză; în cazul în care inspecția necesită o autorizare din partea unei autorități judiciare în conformitate cu dreptul intern, se solicită o astfel autorizare.

(5) Prin derogare de la alineatul (1), în cazul în care sistemul juridic al unui stat membru nu prevede sancțiuni administrative, prezentul articol se poate aplica astfel încât sancțiunea să fie inițiată de autoritatea competentă și impusă de o autoritate judiciară, garantându-se, în același timp, faptul că aceste mijloace juridice sunt eficiente și au un efect echivalent cu cel al sancțiunilor administrative impuse de autoritățile competente. În orice caz, sancțiunile impuse trebuie să fie efective, proporționale și disuasive.

Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre menționate la primul paragraf dispozițiile de drept intern pe care le adoptă în temeiul prezentului alineat până la 10 ianuarie 2026 și, fără întârziere, orice modificare ulterioară a acestora.

Articolul 66

Sancțiuni administrative, penalități cu titlu cominatoriu și alte măsuri administrative pentru încălcarea cerințelor de autorizare și a cerințelor privind achiziționarea sau cesionarea de deținere semnificative, transferurile semnificative de active și pasive, fuziunile sau divizările

(1) Statele membre se asigură că actele cu putere de lege și actele administrative naționale prevăd sancțiuni administrative, penalități cu titlu cominatoriu și alte măsuri administrative cel puțin în cazul în care:

(a) s-a început desfășurarea de activități specifice unei instituții de credit fără să se fi obținut în prealabil o autorizație, cu încălcarea articolului 8 din prezenta directivă;

(b) cel puțin una dintre activitățile menționate la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 este desfășurată de către o entitate care atinge pragul indicat la litera respectivă și care nu a obținut o autorizație pentru a funcționa ca instituție de credit, cu excepția entităților care solicită derogarea în temeiul articolului 8a din prezenta directivă;

(c) activitatea de preluare de depozite sau de alte fonduri rambursabile de la populație se desfășoară fără să se fi obținut o autorizație pentru a funcționa ca instituție de credit, cu încălcarea articolului 9 din prezenta directivă;

(d) o deținere calificată într-o instituție de credit este achiziționată, în mod direct sau indirect, sau majorată, în mod direct sau indirect, astfel încât proporția drepturilor de vot sau a capitalului deținut să atingă sau să depășească pragurile menționate la articolul 22 alineatul (1) din prezenta directivă sau astfel încât instituția de credit să devină filiala achizitorului, fără notificarea în scris a autorităților competente ale instituției de credit în cadrul căreia achizitorul intenționează să achiziționeze ori să majoreze deținerea calificată, în cursul termenului de evaluare sau în pofida opoziției autorităților competente, cu încălcarea articolului menționat;

(e) o deținere calificată într-o instituție de credit este cedată, în mod direct sau indirect, sau redusă și, drept urmare, proporția drepturilor de vot sau a capitalului deținut ar scădea sub pragurile menționate la articolul 25 din prezenta directivă sau instituția de credit ar înceta să mai fie o filială a persoanei juridice care cedează deținerea calificată, fără notificarea în scris a autorităților competente, cu încălcarea articolului menționat;

(f) o societate financiară holding sau o societate financiară holding mixtă care intră în domeniul de aplicare al articolului 21a alineatul (1) din prezenta directivă nu solicită aprobarea, cu încălcarea articolului respectiv sau a oricăror alte cerințe prevăzute la articolul respectiv;

(g) un potențial achizitor, în sensul articolului 27a alineatul (1) din prezenta directivă, nu notifică autorității competente relevante o achiziție directă sau indirectă a unei deținere semnificative, cu încălcarea articolului respectiv;

(h) oricare dintre entitățile menționate la articolul 27d din prezenta directivă nu notifică autorității competente relevante o cedare directă sau indirectă a unei deținere semnificative care depășește 15 % din capitalul eligibil al entității respective;

(i) oricare dintre entitățile menționate la articolul 27f alineatul (1) din prezenta directivă realizează un transfer semnificativ de active și pasive fără a notifica autoritățile competente, cu încălcarea articolului respectiv;

(j) oricare dintre entitățile menționate la articolul 27i alineatul (1) din prezenta directivă participă la un proces de fuziune sau de divizare, cu încălcarea articolului respectiv.

(2) Statele membre se asigură că, în cazurile menționate la alineatul (1), măsurile care se pot aplica includ cel puțin următoarele:

(a) sancțiuni administrative:

(i) în cazul unei persoane juridice, sancțiuni administrative pecuniare de până la 10 % din valoarea totală anuală netă a cifrei de afaceri a întreprinderii;

(ii) în cazul unei persoane fizice, sancțiuni administrative pecuniare de până la 5 milioane EUR sau, în statele membre a căror monedă nu este euro, valoarea echivalentă în moneda națională la 17 iulie 2013;

(iii) sancțiuni administrative pecuniare egale cu până la de două ori cuantumul profiturilor obținute sau al pierderilor evitate ca urmare a încălcării, în cazul în care respectivele profituri sau pierderi pot fi stabilite;

(b) penalități cu titlu cominatoriu:

(i) în cazul unei persoane juridice, penalități cu titlu cominatoriu de până la 5 % din valoarea netă zilnică medie a cifrei de afaceri pe care, în cazul unei încălcări continue, persoana juridică este obligată să le plătească pentru fiecare zi de încălcare până la restabilirea situației de respectare a unei obligații; penalitățile cu titlu cominatoriu pot fi impuse pe o perioadă de până la șase luni de la data prevăzută în decizia autorității competente prin care se solicită încetarea încălcării și prin care se impun penalitățile cu titlu cominatoriu;

(ii) în cazul unei persoane fizice, penalități cu titlu cominatoriu de până la 50 000 EUR sau, în statele membre a căror monedă nu este euro, valoarea echivalentă în moneda națională la 9 iulie 2024, pe care, în cazul unei încălcări continue, persoana fizică este obligată să le plătească pentru fiecare zi de încălcare până la restabilirea situației de respectare a unei obligații; penalitățile cu titlu cominatoriu pot fi impuse pe o perioadă de până la șase luni de la data prevăzută în decizia autorității competente prin care se solicită încetarea încălcării și prin care se impun penalitățile cu titlu cominatoriu;

(c) alte măsuri administrative:

(i) o declarație publică în care se indică persoana fizică, instituția, societatea financiară holding, societatea financiară holding mixtă sau întreprinderea-mamă din UE intermediară responsabilă și natura încălcării;

(ii) un ordin prin care i se cere persoanei fizice sau juridice responsabile să înceteze comportamentul respectiv și să se abțină de la repetarea comportamentului respectiv;

(iii) suspendarea drepturilor de vot ale acționarului sau acționarilor considerat (considerați) responsabil(i) de încălcările menționate la alineatul (1);

(iv) sub rezerva articolului 65 alineatul (2), sancționarea unui membru al organului de conducere sau a oricărei alte persoane fizice considerate responsabile de încălcare prin interzicerea temporară a exercitării de funcții în cadrul instituțiilor.

În sensul literei (b) de la primul paragraf, statele membre pot stabili un cuantum maxim mai mare pentru penalitățile cu titlu cominatoriu care trebuie aplicate pentru fiecare zi de încălcare.

Prin derogare de la litera (b) a primului paragraf, statele membre pot aplica penalități cu titlu cominatoriu pe bază săptămânală sau lunară. În acest caz, cuantumul maxim al penalităților cu titlu cominatoriu care trebuie aplicat pentru perioada săptămânală sau lunară relevantă în care are loc o încălcare nu depășește cuantumul maxim al penalităților cu titlu cominatoriu care s-ar aplica zilnic în conformitate cu litera respectivă pentru perioada relevantă.

Penalitățile cu titlu cominatoriu pot fi impuse la o anumită dată și pot începe să se aplice la o dată ulterioară.

(3) Valoarea totală anuală netă a cifrei de afaceri menționată la alineatul (2) litera (a) punctul (i) de la prezentul articol este suma următoarelor elemente, determinate în conformitate cu anexele III și IV la Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2021/451 al Comisiei (**):

(a) venituri din dobânzi;

(b) cheltuieli cu dobânzile;

(c) cheltuieli cu capitalul social rambursabil la cerere;

(d) venituri din dividende;

(e) venituri din onorarii și comisioane;

(f) cheltuieli cu onorarii și comisioane;

(g) câștiguri sau pierderi aferente activelor și datoriilor financiare deținute în vederea tranzacționării – net;

(h) câștiguri sau pierderi aferente activelor și datoriilor financiare desemnate la valoarea justă prin profit sau pierdere – net;

(i) câștiguri sau pierderi din contabilitatea de acoperire împotriva riscurilor – net;

(j) diferențe de curs de schimb (câștig sau pierdere) – net;

(k) alte venituri din exploatare;

(l) alte cheltuieli de exploatare.

În sensul prezentului articol, baza de calcul o reprezintă cele mai recente informații financiare anuale în materie de supraveghere care generează un indicator mai mare decât zero. În cazul în care persoana juridică menționată la alineatul (2) de la prezentul articol nu intră sub incidența Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2021/451, valoarea totală anuală netă relevantă a cifrei de afaceri este valoarea totală anuală netă a cifrei de afaceri sau tipul de venit corespunzător în conformitate cu cadrul contabil aplicabil. În cazul în care întreprinderea în cauză face parte dintr-un grup, valoarea totală anuală netă relevantă a cifrei de afaceri este valoarea totală anuală netă a cifrei de afaceri care rezultă din conturile consolidate ale întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang.

(4) Valoarea netă zilnică medie a cifrei de afaceri menționată la alineatul (2) litera (b) punctul (i) este valoarea totală anuală netă a cifrei de afaceri menționată la alineatul (3) împărțită la 365.

(*) Regulamentul (UE) 2022/2554 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 decembrie 2022 privind reziliența operațională digitală a sectorului financiar și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009, (UE) nr. 648/2012, (UE) nr. 600/2014, (UE) nr. 909/2014 și (UE) 2016/1011 (JO L 333, 27.12.2022, p. 1).

(**) Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2021/451 al Comisiei din 17 decembrie 2020 de stabilire a standardelor tehnice de punere în aplicare pentru aplicarea Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește raportarea în scopuri de supraveghere a instituțiilor și de abrogare a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 680/2014 (JO L 97, 19.3.2021, p. 1).”

17. Articolul 67 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(i) litera (d) se înlocuiește cu următorul text:

„(d) o instituție nu dispune de un cadru de administrare a activității și de politici de remunerare neutre din punctul de vedere al genului impuse de autoritățile competente în conformitate cu articolul 74;”;

(ii) literele (e), (f) și (i) se elimină;

(iii) litera (j) se înlocuiește cu următorul text:

„(j) o instituție nu menține un indicator de finanțare stabilă netă, cu încălcarea articolelor 413 sau 428b din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, sau nu dispune, în mod repetat și persistent, de active lichide, cu încălcarea articolului 412 din regulamentul menționat;”;

(iv) literele (k) și (l) se elimină;

(v) se adaugă următoarele litere:

„(r) o instituție nu îndeplinește cerințele de fonduri proprii prevăzute la articolul 92 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(s) o instituție sau o persoană fizică nu respectă în mod repetat o decizie impusă de autoritatea competentă în conformitate cu dispozițiile naționale de transpunere a prezentei directive sau în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(t) o instituție nu îndeplinește cerințele de remunerare prevăzute la articolele 92, 94 și 95 din prezenta directivă;

(u) o instituție acționează fără a avea permisiunea prealabilă a autorității competente în cazul în care dispozițiile naționale de transpunere a prezentei directive sau Regulamentul (UE) nr. 575/2013 impun instituției să obțină o astfel de permisiune prealabilă sau o instituție a obținut respectiva permisiune în baza unor declarații false sau nu respectă condițiile în care a fost acordată permisiunea;

(v) o instituție nu îndeplinește cerințele privind structura, condițiile, ajustările și deducerile legate de fondurile proprii, astfel cum sunt prevăzute în partea a doua din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(w) o instituție nu îndeplinește cerințele privind expunerile mari față de un client sau un grup de clienți aflați în legătură, astfel cum sunt prevăzute în partea a patra din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(x) o instituție nu îndeplinește cerințele privind calcularea ratei efectului de levier, inclusiv aplicarea derogărilor, astfel cum sunt prevăzute în partea a șaptea din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(y) o instituție nu transmite informații sau furnizează informații incomplete ori inexacte autorității competente cu privire la datele menționate la articolul 430 alineatele (1)-(3) și la articolul 430a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(z) o instituție nu respectă cerințele privind colectarea datelor și guvernanța prevăzute în partea a treia titlul III capitolul 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(aa) o instituție nu îndeplinește cerințele privind calcularea cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor sau a cerințelor de fonduri proprii ori nu a instituit cadrul de administrare a activității prevăzut în partea a treia titlurile II-VI din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(ab) o instituție nu îndeplinește cerințele legate de calcularea indicatorului de acoperire a necesarului de lichiditate sau a indicatorului de finanțare stabilă netă, astfel cum se prevede în partea a șasea titlurile I și IV din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în Regulamentul delegat (UE) 2015/61.";

(b) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Statele membre se asigură că, în cazurile menționate la alineatul (1), măsurile care se pot aplica includ cel puțin următoarele:

(a) sancțiuni administrative:

(i) în cazul unei persoane juridice, sancțiuni administrative pecuniare de până la 10 % din valoarea totală anuală netă a cifrei de afaceri a întreprinderii;

(ii) în cazul unei persoane fizice, sancțiuni administrative pecuniare de până la 5 milioane EUR sau, în statele membre a căror monedă nu este euro, valoarea echivalentă în moneda națională la 17 iulie 2013;

(iii) sancțiuni administrative pecuniare egale cu până la de două ori cuantumul profiturilor obținute sau al pierderilor evitate ca urmare a încălcării, în cazul în care respectivele profituri sau pierderi pot fi stabilite;

(b) penalități cu titlu cominatoriu:

(i) în cazul unei persoane juridice, penalități cu titlu cominatoriu de până la 5 % din valoarea netă zilnică medie a cifrei de afaceri pe care, în cazul unei încălcări continue, persoana juridică este obligată să le plătească pentru fiecare zi de încălcare până la restabilirea situației de respectare a unei obligații; penalitățile cu titlu cominatoriu pot fi impuse pe o perioadă de până la șase luni de la data prevăzută în decizia autorității competente prin care se solicită încetarea încălcării și prin care se impun penalitățile cu titlu cominatoriu;

(ii) în cazul unei persoane fizice, penalități cu titlu cominatoriu de până la 50 000 EUR sau, în statele membre a căror monedă nu este euro, valoarea echivalentă în moneda națională la 9 iulie 2024, pe care, în cazul unei încălcări continue, persoana fizică este obligată să le plătească pentru fiecare zi de încălcare până la restabilirea situației de respectare a unei obligații; penalitățile cu titlu cominatoriu pot fi impuse pe o perioadă de până la șase luni de la data prevăzută în decizia autorității competente prin care se solicită încetarea încălcării și prin care se impun penalitățile cu titlu cominatoriu;

(c) alte măsuri administrative:

(i) o declarație publică în care se indică persoana fizică, instituția, societatea financiară holding, societatea financiară holding mixtă sau întreprinderea-mamă din UE intermediară responsabilă și natura încălcării;

(ii) un ordin prin care i se cere persoanei fizice sau juridice responsabile să înceteze comportamentul respectiv și să se abțină de la repetarea comportamentului respectiv;

(iii) în cazul unei instituții, retragerea autorizației instituției în conformitate cu articolul 18;

(iv) sub rezerva articolului 65 alineatul (2), sancționarea unui membru al organului de conducere sau a oricărei alte persoane fizice considerate responsabile de încălcare prin interzicerea temporară a exercitării de funcții în cadrul instituțiilor.

În sensul literei (b) de la primul paragraf, statele membre pot stabili un cuantum maxim mai mare pentru penalitățile cu titlu cominatoriu care trebuie aplicate pentru fiecare zi de încălcare.

Prin derogare de la litera (b) a primului paragraf, statele membre pot aplica penalități cu titlu cominatoriu pe bază săptămânală sau lunară. În acest caz, cuantumul maxim al penalităților cu titlu cominatoriu care trebuie aplicat pentru perioada săptămânală sau lunară relevantă în care are loc o încălcare nu depășește cuantumul maxim al penalităților cu titlu cominatoriu care s-ar aplica zilnic în conformitate cu litera respectivă pentru perioada relevantă.

Penalitățile cu titlu cominatoriu pot fi impuse la o anumită dată și pot începe să se aplice la o dată ulterioară.";

(c) se adaugă următoarele alineate:

„(3) Valoarea totală anuală netă a cifrei de afaceri menționată la alineatul (2) litera (a) punctul (i) de la prezentul articol este suma următoarelor elemente, determinate în conformitate cu anexele III și IV la Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2021/451:

(a) venituri din dobânzi;

(b) cheltuieli cu dobânzile;

(c) cheltuieli cu capitalul social rambursabil la cerere;

(d) venituri din dividende;

(e) venituri din onorarii și comisioane;

(f) cheltuieli cu onorarii și comisioane;

(g) câștiguri sau pierderi aferente activelor și datoriilor financiare deținute în vederea tranzacționării – net;

(h) câștiguri sau pierderi aferente activelor și datoriilor financiare desemnate la valoarea justă prin profit sau pierdere – net;

(i) câștiguri sau pierderi din contabilitatea de acoperire împotriva riscurilor – net;

(j) diferențe de curs de schimb (câștig sau pierdere) – net;

(k) alte venituri din exploatare;

(l) alte cheltuieli de exploatare.

În sensul prezentului articol, baza de calcul o reprezintă cele mai recente informații financiare anuale în materie de supraveghere care generează un indicator mai mare decât zero. În cazul în care persoana juridică menționată la alineatul (2) de la prezentul articol nu intră sub incidența Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2021/451, valoarea totală anuală netă relevantă a cifrei de afaceri este valoarea totală anuală netă a cifrei de afaceri sau tipul de venit corespunzător în conformitate cu cadrul contabil aplicabil. În cazul în care întreprinderea în cauză face parte dintr-un grup, valoarea totală anuală netă relevantă a cifrei de afaceri este valoarea totală anuală netă a cifrei de afaceri care rezultă din conturile consolidate ale întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang.

(4) Valoarea netă zilnică medie a cifrei de afaceri menționată la alineatul (2) litera (b) punctul (i) este valoarea totală anuală netă a cifrei de afaceri menționată la alineatul (3) împărțită la 365."

18. Articolul 70 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 70

Aplicarea efectivă a sancțiunilor administrative și a altor măsuri administrative și exercitarea competențelor de a impune sancțiuni de către autoritățile competente

(1) Statele membre se asigură că, atunci când stabilesc tipul și nivelul sancțiunilor administrative sau al altor măsuri administrative, autoritățile competente iau în considerare toate circumstanțele relevante, inclusiv, după caz:

(a) gravitatea și durata încălcării;

(b) gradul de responsabilitate al persoanei fizice sau juridice responsabile de încălcare;

(c) capacitatea financiară a persoanei fizice sau juridice responsabile de încălcare, astfel cum este indicată, printre altele de cifra de afaceri totală a persoanei juridice sau de venitul anual al persoanei fizice;

(d) volumul profiturilor obținute sau al pierderilor evitate de către persoana fizică sau juridică responsabilă de încălcare, în măsura în care acestea pot fi stabilite;

(e) pierderile suferite de terți ca urmare a încălcării, în măsura în care acestea pot fi stabilite;

(f) măsura în care persoana fizică sau juridică responsabilă de încălcare cooperează cu autoritatea competentă;

(g) încălcări anterioare comise de persoana fizică sau juridică responsabilă de încălcare;

(h) orice posibile consecințe sistemice ale încălcării;

(i) sancțiuni penale aplicate anterior pentru aceeași încălcare persoanei fizice sau juridice responsabile de încălcarea respectivă.

(2) În exercitarea competențelor lor de a impune sancțiuni administrative și alte măsuri administrative, autoritățile competente cooperează îndeaproape pentru a se asigura că sancțiunile și măsurile respective produc rezultatele urmărite de prezenta directivă. Autoritățile competente își coordonează, de asemenea, acțiunile pentru a preveni acumularea și suprapunerea sancțiunilor administrative și ale altor măsuri administrative pe care le aplică în cazuri transfrontaliere.

(3) Autoritățile competente pot aplica sancțiuni unei persoane fizice sau juridice responsabile de aceleași fapte sau omisiuni în cazul cumulării unor proceduri administrative și penale referitoare la aceeași încălcare. Cu toate acestea, o astfel de cumulare de proceduri și de sancțiuni este strict necesară și proporțională pentru a se urmări obiective de interes general diferite și complementare.

(4) Statele membre dispun de mecanisme adecvate pentru a se asigura că autoritățile competente și autoritățile judiciare sunt informate în mod corespunzător, în timp util, în cazul în care sunt inițiate proceduri administrative și penale împotriva unei persoane fizice sau juridice care poate fi considerată responsabilă de același comportament în cadrul ambelor proceduri.

(5) Până la 18 iulie 2029, ABE înaintează Comisiei un raport privind cooperarea dintre autoritățile competente în contextul aplicării sancțiunilor administrative, a penalităților cu titlu cominatoriu și a altor măsuri administrative. În plus, ABE evaluează eventualele diferențe în aplicarea sancțiunilor administrative între autoritățile competente în acest sens. În special, ABE evaluează:

(a) nivelul de cooperare dintre autoritățile competente în contextul sancțiunilor aplicabile în cazurile transfrontaliere sau în cazul cumulării procedurilor administrative și penale;

(b) schimbul de informații între autoritățile competente atunci când se ocupă de cazuri transfrontaliere;

(c) bunele practici în domeniul sancțiunilor administrative, al penalităților cu titlu cominatoriu și al altor măsuri administrative, elaborate de orice autoritate competentă, care ar putea fi benefice pentru alte autorități competente;

(d) eficacitatea și gradul de convergență atins în ceea ce privește asigurarea respectării dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive și a Regulamentului (UE) nr. 575/2013, inclusiv a sancțiunilor administrative, a penalităților cu titlu cominatoriu și a altor măsuri administrative impuse persoanelor fizice sau juridice identificate ca fiind responsabile de încălcare în temeiul dreptului intern."

19. La articolul 73, primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Instituțiile dispun de strategii și proceduri solide, eficace și cuprinzătoare pentru a evalua și menține în mod constant cuantumurile, tipurile și repartizarea capitalului intern pe care le consideră adecvate pentru a acoperi natura și nivelul riscurilor la care sunt expuse sau ar putea fi expuse. Instituțiile țin seama în mod explicit de acoperirea riscurilor ESG pe termen scurt, mediu și lung."

20. La articolul 74, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Instituțiile dispun de un cadru de administrare a activității solid, care include:

(a) o structură organizatorică clară, cu linii de responsabilitate bine definite, transparente și coerente;

(b) procese eficace de identificare, administrare, monitorizare și raportare a riscurilor la care sunt sau ar putea fi expuse, inclusiv a riscurilor ESG pe termen scurt, mediu și lung;

(c) mecanisme adecvate de control intern, inclusiv proceduri administrative și contabile riguroase;

(d) rețele și sisteme informatice instituite și gestionate în conformitate cu Regulamentul (UE) 2022/2554;

(e) politici și practici de remunerare care să promoveze și să fie în concordanță cu o administrare sănătoasă și eficace a riscurilor, inclusiv prin luarea în considerare a apetitului pentru risc al instituțiilor în ceea ce privește riscurile ESG.

Politicile și practicile de remunerare menționate la primul paragraf litera (e) sunt neutre din punctul de vedere al genului."

21. Articolul 76 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că organul de conducere aprobă și, cel puțin o dată la doi ani, examinează strategiile și politicile de asumare, gestionare, monitorizare și diminuare a riscurilor la care instituția este expusă sau ar putea fi expusă, inclusiv a riscurilor determinate de mediul macroeconomic în care instituția respectivă își desfășoară activitatea, ținând cont de stadiul ciclului economic, și a riscurilor care rezultă din impactul actual și pe termen scurt, mediu și lung al factorilor de mediu, sociali și de guvernanță (ESG).

Statele membre, ținând seama de principiul proporționalității, pot să permită organelor de conducere ale instituțiilor mici și cu un grad redus de complexitate să examineze strategiile și politicile menționate la primul paragraf o dată la doi ani.";

(b) la alineatul (2) se introduc următoarele paragrafe:

„Statele membre se asigură că organul de conducere elaborează și monitorizează implementarea unor planuri specifice, care includ ținte cuantificabile și procese pentru a monitoriza și a aborda riscurile financiare care decurg pe termen scurt, mediu și lung din factorii ESG, inclusiv cele care decurg din procesul de ajustare și din tendințele de tranziție în contextul obiectivelor de reglementare și al actelor juridice relevante ale statelor membre și ale Uniunii în ceea ce privește factorii ESG, în special obiectivul de a realiza neutralitatea climatică, precum și, dacă acest lucru este relevant pentru instituțiile active pe plan internațional, în contextul obiectivelor juridice și de reglementare ale țărilor terțe.

Țintele cuantificabile și procesele pentru abordarea riscurilor ESG incluse în planurile menționate la al doilea paragraf de la prezentul alineat iau în considerare cele mai recente rapoarte și măsuri prevăzute de Consiliul științific consultativ european privind schimbările climatice, în special în ceea ce privește îndeplinirea obiectivelor climatice ale Uniunii. În cazul în care instituția publică informații privind aspecte ESG în conformitate cu Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*), planurile menționate la al doilea paragraf de la prezentul alineat sunt în concordanță cu planurile menționate la articolul 19a sau 29a din directiva respectivă și includ, în special, acțiuni cu privire la modelul de afaceri și strategia instituției care sunt coerente în cadrul ambelor planuri.

Statele membre asigură aplicarea proporțională a celui de al doilea și al treilea paragraf pentru organele de conducere ale instituțiilor mici și cu un grad redus de complexitate, indicând domeniile în care se poate aplica o derogare sau o procedură simplificată.

(*) Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19).";

(c) la alineatul (4), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Organul de conducere în funcția sa de supraveghere, precum și comitetul de risc, în cazul în care s-a înființat un astfel de comitet, stabilesc natura, cantitatea, formatul și frecvența informațiilor privind riscurile pe care urmează să le primească. Pentru a contribui la instituirea unor politici și practici de remunerare solide, comitetul de risc examinează, fără a aduce atingere sarcinilor comitetului de remunerare, dacă stimulentele oferite de sistemul de remunerare țin seama de riscuri, inclusiv de cele care rezultă din impactul factorilor ESG, de capital, de lichiditate, precum și de probabilitatea și calendarul câștigurilor.";

(d) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) În conformitate cu cerința privind proporționalitatea prevăzută la articolul 7 alineatul (2) din Directiva 2006/73/CE a Comisiei (*), statele membre se asigură că instituțiile au funcții de control intern independente de funcțiile operaționale și cu suficientă autoritate, importanță, resurse și acces la organul de conducere.

Statele membre se asigură că:

(a) funcțiile de control intern se asigură că toate riscurile semnificative sunt identificate, evaluate și raportate în mod corespunzător;

(b) funcțiile de control intern oferă o imagine completă asupra întregii game de riscuri la care este expusă instituția;

(c) funcția de administrare a riscurilor este implicată în mod activ în elaborarea strategiei de risc a instituției și în toate deciziile sale referitoare la administrarea riscurilor semnificative și deține controlul asupra punerii în aplicare efective a strategiei de risc;

(d) funcția de audit intern efectuează o examinare independentă a punerii în aplicare efective a strategiei de risc a instituției;

(e) funcția de conformitate evaluează și reduce riscul de conformitate și se asigură că strategia de risc a instituției ia în considerare riscul de conformitate și că riscul de conformitate este luat în considerare în mod adecvat în toate deciziile referitoare la administrarea riscurilor semnificative.

(*) Directiva 2006/73/CE a Comisiei din 10 august 2006 de punere în aplicare a Directivei 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind cerințele organizatorice și condițiile de funcționare ale întreprinderilor de investiții și termenii definiți în sensul directivei menționate (JO L 241, 2.9.2006, p. 26).";

(e) se adaugă următorul alineat:

„(6) Statele membre se asigură că funcțiile de control intern au acces direct la organul de conducere în funcția sa de supraveghere și îi pot raporta direct acestuia.

În acest scop, funcțiile de control intern sunt independente de membrii organului de conducere în funcția sa de conducere și de conducerea superioară și, în special, pot face sesizări și pot avertiza organul de conducere în funcția sa de supraveghere, atunci când este cazul sau dacă au loc evoluții specifice ale riscurilor care afectează sau pot să afecteze instituția, fără a aduce atingere responsabilităților pe care le are organul de conducere în conformitate cu prezenta directivă și cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Coordonatorii funcțiilor de control intern sunt cadre de conducere de nivel superior independente, cu responsabilități distincte pentru funcțiile de administrare a riscurilor, de conformitate și de audit intern. În cazul în care natura, amploarea și complexitatea activităților instituției nu justifică numirea unei anumite persoane pentru funcția de administrare a riscurilor sau pentru funcția de asigurare a conformității, o altă persoană de rang superior care îndeplinește alte sarcini în cadrul instituției poate îndeplini responsabilitățile pentru funcțiile de conformitate sau de administrare a riscurilor, cu condiția să nu existe niciun conflict de interese și ca persoana responsabilă de funcția de administrare a riscurilor și de funcția de conformitate:

(a) să îndeplinească criteriile de adecvare și cerințele în materie de cunoștințe, competențe și experiență care sunt necesare pentru diferitele domenii vizate; și

(b) să aibă timp suficient pentru a îndeplini în mod corect ambele funcții de control.

Funcția de audit intern nu se combină cu nicio altă linie de activitate sau funcție de control a instituției.

Coordonatorii funcțiilor de control intern nu se demit fără aprobarea prealabilă a organului de conducere în funcției sa de supraveghere."

22. Articolul 77 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Autoritățile competente încurajează instituțiile, ținând seama de dimensiunea lor și de organizarea lor internă, precum și de natura, amploarea și complexitatea activităților acestora să dezvolte o capacitate internă de evaluare a riscului de piață și să utilizeze mai frecvent modele interne de calculare a cerințelor de fonduri proprii pentru portofoliile cuprinzând pozițiile din portofoliul de tranzacționare, împreună cu modele interne de calculare

a cerințelor de fonduri proprii pentru riscul de nerambursare în cazul în care expunerile acestora față de riscul de nerambursare sunt semnificative în termeni absoluți și în cazul în care au un număr mare de poziții semnificative pe instrumente de datorie sau de capital tranzacționate ale unor emitenți diferiți.

Prezentul articol nu aduce atingere îndeplinirii criteriilor prevăzute în partea a treia titlul IV capitolul 1b din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.";

(b) la alineatul (4), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a defini conceptul de «expuneri față de riscul de nerambursare care sunt semnificative în termeni absoluți», menționat la alineatul (3) primul paragraf, și pragurile pentru numerele mari de contrapărți semnificative și poziții pe instrumente de datorie sau de capital tranzacționate ale unor emitenți diferiți."

23. Articolul 78 se modifică după cum urmează:

(a) titlul se înlocuiește cu următorul text:

„Analiza comparativă în scopuri de supraveghere a abordărilor privind calcularea cerințelor de fonduri proprii";

(b) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Autoritățile competente se asigură de toate elementele următoare:

(a) că instituțiile cărora li se permite să utilizeze abordări interne pentru calcularea cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor sau a cerințelor de fonduri proprii transmit rezultatele calculelor pentru expunerile sau pozițiile lor care sunt incluse în portofoliile de referință;

(b) că instituțiile care utilizează abordarea standardizată alternativă prevăzută în partea a treia titlul IV capitolul 1a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 transmit rezultatele calculelor pentru expunerile sau pozițiile lor care sunt incluse în portofoliile de referință, cu condiția ca dimensiunea operațiunilor bilanțiere și extrabilanțiere care prezintă un risc de piață ale instituțiilor să fie mai mare sau egală cu 500 de milioane EUR în conformitate cu articolul 325a alineatul (1) litera (b) din respectivul regulament;

(c) că instituțiile cărora li se permite să utilizeze abordări interne în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 3 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, precum și instituțiile relevante care aplică abordarea standardizată în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 2 din regulamentul respectiv transmit rezultatele calculelor abordărilor utilizate în scopul determinării cuantumului pierderilor de credit așteptate pentru expunerile sau pozițiile lor care sunt incluse în portofoliile de referință în cazul în care este îndeplinită oricare dintre următoarele condiții:

(i) instituțiile își întocmesc conturile conform standardelor internaționale de contabilitate, astfel cum sunt aplicate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1606/2002;

(ii) instituțiile efectuează evaluarea activelor și a elementelor extrabilanțiere și determinarea fondurilor lor proprii conform standardelor internaționale de contabilitate în temeiul articolului 24 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(iii) instituțiile efectuează evaluarea activelor și a elementelor extrabilanțiere în conformitate cu standarde de contabilitate în temeiul Directivei 86/635/CEE a Consiliului (*) și utilizează un model pentru pierderile de credite așteptate identic cu cel utilizat în standardele internaționale de contabilitate astfel cum sunt aplicate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1606/2002.

Instituțiile transmit rezultatele calculelor lor menționate la primul paragraf, împreună cu o explicație a metodologiilor utilizate pentru a produce aceste rezultate și orice informații calitative, astfel cum sunt solicitate de ABE, care pot explica impactul acestor calcule asupra cerințelor de fonduri proprii. Respectivele rezultate se transmit autorităților competente cel puțin o dată pe an. ABE poate desfășura un exercițiu de analiză comparativă în scopuri de supraveghere o dată la doi ani pentru fiecare abordare menționată la primul paragraf după ce exercițiul respectiv a fost derulat de cinci ori pentru fiecare abordare în parte.

(*) Directiva 86/635/CEE a Consiliului din 8 decembrie 1986 privind conturile anuale și conturile consolidate ale băncilor și ale altor instituții financiare (JO L 372, 31.12.1986, p. 1).";

(c) alineatul (3) se modifică după cum urmează:

(i) partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„Autoritățile competente monitorizează, pe baza informațiilor transmise de instituții în conformitate cu alineatul (1), diferitele valori ale expunerilor ponderate la risc sau ale cerințelor de fonduri proprii, după caz, pentru expunerile sau tranzacțiile din portofoliul de referință care rezultă din abordările instituțiilor respective. Autoritățile competente realizează o evaluare a calității abordărilor respective, cel puțin cu aceeași frecvență ca cea a exercițiului ABE menționat la alineatul (1) al doilea paragraf, acordând o atenție deosebită:";

(ii) litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) abordărilor în cazul cărora variabilitatea este deosebit de mare sau mică, precum și în cazul cărora subestimarea cerințelor de fonduri proprii este semnificativă și sistematică.";

(iii) al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„ABE produce un raport pentru a sprijini autoritățile competente în evaluarea calității abordărilor pe baza informațiilor menționate la alineatul (2).";

(d) la alineatul (5), teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„Autoritățile competente se asigură de faptul că deciziile lor privind caracterul adecvat al măsurilor corective menționate la alineatul (4) respectă principiul conform căruia aceste măsuri trebuie să mențină obiectivele abordărilor care intră în domeniul de aplicare a prezentului articol și, prin urmare:";

(e) alineatul (6) se înlocuiește cu următorul text:

„(6) ABE poate emite ghiduri și recomandări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 atunci când consideră că sunt necesare, pe baza informațiilor și evaluărilor menționate la alineatele (2) și (3) de la prezentul articol, pentru a îmbunătăți practicile de supraveghere sau practicile instituțiilor în ceea ce privește abordările care intră în sfera analizei comparative în scopuri de supraveghere.";

(f) alineatul (8) se modifică după cum urmează:

(i) la primul paragraf se adaugă următoarea literă:

„(c) lista instituțiilor relevante menționate la alineatul (1) litera (c).";

(ii) după primul paragraf se introduce următorul paragraf:

„În sensul literei (c), atunci când stabilește lista instituțiilor relevante, ABE ține seama de aspectele legate de proporționalitate."

24. La articolul 79 se adaugă următoarea literă:

„(e) instituțiile efectuează o evaluare *ex ante* a oricărei expuneri la criptoactive pe care intenționează să și-o asume și a caracterului adecvat al proceselor și procedurilor existente pentru gestionarea riscului de contraparte și raportează autorității lor competente cu privire la aceste evaluări."

25. Articolul 81 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 81

Riscul de concentrare

Autoritățile competente se asigură că riscul de concentrare care rezultă din expunerile față de fiecare contraparte, inclusiv față de contrapărțile centrale, grupurile de contrapărți aflate în legătură și contrapărțile din același sector economic, aceeași regiune geografică sau care desfășoară aceeași activitate sau furnizează aceeași marfă, ori care rezultă din aplicarea tehnicilor de diminuare a riscului de credit, inclusiv, în special, riscurile aferente expunerilor indirecte mari din credite, de exemplu, față de un singur emitent de garanții reale, este abordat și controlat, inclusiv prin intermediul unor politici și proceduri scrise. În cazul criptoactivelor fără un emitent identificabil, riscul de concentrare este evaluat din perspectiva expunerii la criptoactive cu caracteristici similare."

26. La articolul 83, se adaugă următorul alineat:

„(4) Autoritățile competente se asigură că instituțiile efectuează o evaluare *ex ante* a oricărei expuneri la criptoactive pe care intenționează să și-o asume și a caracterului adecvat al proceselor și procedurilor existente pentru gestionarea riscului de piață și raportează autorității lor competente cu privire la aceste evaluări."

27. La articolul 85, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Autoritățile competente se asigură că instituțiile pun în aplicare politici și proceduri pentru evaluarea și gestionarea expunerilor la riscul operațional, inclusiv la riscurile care decurg din acordurile de externalizare și din expunerile directe și indirecte la criptoactive și la prestatorii de servicii de criptoactive, precum și pentru acoperirea evenimentelor cu frecvență redusă, dar extrem de grave. Instituțiile stabilesc ce anume constituie risc operațional în sensul politicilor și procedurilor respective."

28. Se introduce următorul articol:

„Articolul 87a

Riscuri de mediu, sociale și de guvernanță

(1) Autoritățile competente se asigură că instituțiile dispun, ca parte a cadrului lor de administrare a activității, inclusiv a cadrului de administrare a riscurilor prevăzut la articolul 74 alineatul (1), de strategii, politici, procese și sisteme robuste de identificare, măsurare, gestionare și monitorizare a riscurilor ESG pe termen scurt, mediu și lung.

(2) Strategiile, politicile, procesele și sistemele menționate la alineatul (1) sunt proporționale cu amploarea, natura și complexitatea riscurilor ESG ale modelului de afaceri și cu sfera activităților instituției și iau în considerare un interval de timp scurt și mediu și un orizont de timp lung de cel puțin 10 ani.

(3) Autoritățile competente se asigură că instituțiile își testează reziliența la efectele negative pe termen lung ale factorilor ESG, atât în cadrul scenariului de referință, cât și al scenariilor nefavorabile într-un interval de timp dat, începând cu factorii legați de climă. În ceea ce privește o astfel de testare a rezilienței, autoritățile competente se asigură că instituțiile includ o serie de scenarii ESG care să reflecte impactul potențial al schimbărilor de mediu și sociale și al politicilor publice conexe asupra mediului de afaceri pe termen lung. Autoritățile competente se asigură că, în procesul de testare a rezilienței, instituțiile utilizează scenarii credibile, bazate pe scenariile elaborate de organizațiile internaționale.

(4) Autoritățile competente evaluează și monitorizează evoluția practicilor instituțiilor în ceea ce privește strategiile lor de ESG și administrarea riscurilor, inclusiv planurile care cuprind ținte cuantificabile și procese pentru monitorizarea și abordarea riscurilor ESG apărute pe termen scurt, mediu și lung, planuri care urmează să fie elaborate în conformitate cu articolul 76 alineatul (2). Respectiva evaluare ține seama de oferta de produse legate de durabilitate a instituțiilor, de politicile lor de finanțare a tranziției, de politicile conexe de inițiere a împrumuturilor și de țintele și limitele legate de ESG. Autoritățile competente evaluează soliditatea planurilor respective în cadrul procesului de supraveghere și evaluare.

Dacă este cazul, pentru evaluarea menționată la primul paragraf, autoritățile competente pot coopera cu autoritățile sau cu organismele publice responsabile cu supravegherea schimbărilor climatice și a mediului.

(5) Până la 10 ianuarie 2026, ABE emite ghiduri în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 pentru a preciza:

(a) standardele minime și metodologiile de referință pentru identificarea, evaluarea, gestionarea și monitorizarea riscurilor ESG;

(b) conținutul planurilor care urmează să fie elaborate în conformitate cu articolul 76 alineatul (2), care include termene specifice și ținte și obiective intermediare cuantificabile pentru a monitoriza și a aborda riscurile financiare care decurg din factorii ESG, inclusiv cele care decurg din procesul de ajustare și tendințele de tranziție în contextul obiectivelor de reglementare și al actelor juridice relevante ale Uniunii și ale statelor membre în ceea ce privește factorii ESG, în special obiectivul de a realiza neutralitatea climatică, precum și, acolo unde este relevant pentru instituțiile active la nivel internațional, obiectivele juridice și de reglementare ale țărilor terțe;

(c) criteriile calitative și cantitative pentru evaluarea impactului riscurilor ESG asupra profilului de risc și solvabilității instituțiilor pe termen scurt, mediu și lung;

(d) criteriile de stabilire a scenariilor menționate la alineatul (3), inclusiv parametrii și ipotezele care trebuie utilizate în fiecare dintre scenarii, riscurile specifice și intervalele de timp.

Dacă este cazul, metodologiile și ipotezele care stau la baza țintelor, angajamentelor și deciziilor strategice comunicate public prin intermediul conținutului planurilor menționate la articolul 19a sau 29a din Directiva 2013/34/UE sau al altor cadre relevante de comunicare publică și de diligență necesară sunt în concordanță cu criteriile, metodologiile și țintele menționate la primul paragraf de la prezentul alineat, precum și cu ipotezele și angajamentele incluse în planurile respective.

ABE actualizează periodic ghidurile menționate în primul paragraf pentru a reflecta progresele înregistrate în măsurarea și gestionarea riscurilor ESG, precum și evoluțiile obiectivelor de reglementare ale Uniunii în materie de durabilitate."

29. Articolul 88 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1) al doilea paragraf, litera (e) se înlocuiește cu următorul text:

„(e) președintele organului de conducere în funcția sa de supraveghere a unei instituții nu exercită simultan și funcția de director executiv în cadrul aceleiași instituții.";

(b) se adaugă următorul alineat:

„(3) Fără a aduce atingere responsabilității colective generale a organului de conducere, statele membre se asigură că instituțiile întocmesc, mențin și actualizează declarații individuale în care sunt prezentate rolurile și atribuțiile tuturor membrilor organului de conducere în funcția sa de conducere, ale conducerii superioare și ale persoanelor care dețin funcții-cheie, precum și un document privind atribuțiile conferite, incluzând detalii privind liniile de raportare, privind liniile de responsabilitate, precum și privind persoanele care fac parte din cadrul de administrare a activității menționat la articolul 74 alineatul (1) și privind atribuțiile acestora.

Statele membre se asigură că declarațiile individuale privind responsabilitățile și documentul privind atribuțiile conferite sunt puse în orice moment la dispoziția autorităților competente și sunt comunicate acestora, inclusiv pentru obținerea autorizației astfel cum se prevede la articolul 8, în timp util, la cerere."

30. Articolul 91 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 91

Organul de conducere și evaluarea adecvării

(1) Instituțiile și societățile financiare holding și societățile financiare holding mixte cărora li s-a acordat aprobarea în conformitate cu articolul 21a alineatul (1), (denumite în continuare «entitățile») au responsabilitatea principală de a se asigura că membrii organului de conducere au în orice moment o reputație suficient de bună, acționează cu onestitate, integritate și pe baza unei gândiri independente, posedă suficiente cunoștințe, competențe și experiență pentru a-și exercita atribuțiile și îndeplinesc criteriile și cerințele prevăzute la alineatele (2)-(6) de la prezentul articol, cu excepția administratorilor temporari numiți de autoritățile competente în temeiul articolului 29 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE și a administratorilor speciali numiți de autoritățile de rezoluție în temeiul articolului 35 alineatul (1) din respectiva directivă. Absența unei condamnări penale sau a unei urmăriri penale în curs pentru o infracțiune nu este suficientă în sine pentru a îndeplini cerința de a avea o bună reputație și de a acționa cu onestitate și integritate.

(1a) Entitățile se asigură că membrii organului de conducere îndeplinesc în orice moment criteriile și cerințele prevăzute la alineatele (2)-(6) și evaluează adecvarea membrilor organului de conducere ținând seama de așteptările în materie de supraveghere, înainte ca aceștia să-și preia funcțiile și periodic, astfel cum se prevede în actele cu putere de lege și reglementările aplicabile, în orientările și politicile interne privind adecvarea.

Cu toate acestea, în cazul în care majoritatea membrilor organului de conducere urmează să fie înlocuiți în același timp cu membri nou-numiți, iar aplicarea primului paragraf ar conduce la o situație în care evaluarea adecvării noilor membri ar urma să fie efectuată de membrii aflați la sfârșit de mandat, statele membre pot permite ca evaluarea să aibă loc după ce membrii nou-numiți și-au preluat funcțiile. Atunci când depune cererea la autoritatea competentă, în conformitate cu alineatul (1f), entitatea confirmă, de asemenea, existența condițiilor respective.

(1b) În cazul în care entitățile conchid, pe baza evaluării interne a adecvării menționate la alineatul (1a), că membrul sau membrul potențial în cauză nu îndeplinește criteriile și cerințele prevăzute la alineatul (1), entitățile:

(a) se asigură că membrul potențial în cauză nu preia funcția vizată în cazul în care evaluarea respectivă este finalizată înainte ca membrul potențial să preia funcția respectivă;

(b) demit un astfel de membru din organul de conducere în timp util; sau

(c) iau, în timp util, măsurile suplimentare necesare pentru a se asigura că un astfel de membru este sau devine adecvat pentru funcția în cauză.

(1c) Entitățile se asigură că informațiile privind adecvarea membrilor organului de conducere sunt actualizate. Entitățile furnizează aceste informații, la cerere, autorității competente prin mijloacele stabilite de respectiva autoritate competentă.

(1d) Statele membre se asigură că, cel puțin pentru următoarele entități, autoritatea competentă primește o cerere privind adecvarea fără întârzieri nejustificate și de îndată ce există intenția clară de a numi un membru al organului de conducere în funcția sa de conducere sau președintele organului de conducere în funcția sa de supraveghere și, în orice caz, cel târziu cu 30 de zile lucrătoare înainte ca membrii potențiali să își preia funcția:

(a) instituțiile-mamă din UE care se califică drept instituții mari;

(b) instituțiile-mamă dintr-un stat membru care se califică drept instituții mari, cu excepția cazului în care sunt afiliate unui organism central;

(c) organismele centrale care se califică drept instituții mari sau care supraveghează instituții mari afiliate lor;

(d) instituțiile de sine stătătoare din Uniune care se califică drept instituții mari;

(e) filialele mari, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 147 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(f) societățile financiare holding mamă dintr-un stat membru, societățile financiare holding mixte mamă dintr-un stat membru, societățile financiare holding mamă din UE și societățile financiare holding mixte mamă din UE care au instituții mari în cadrul grupului lor, cu excepția celor care intră sub incidența articolului 21a alineatul (4) din prezenta directivă.

(1e) Cererea privind adecvarea menționată la alineatul (1d) este însoțită de:

(a) un chestionar privind adecvarea și un *curriculum vitae*;

(b) evaluarea internă a adecvării menționată la alineatul (1a), cu excepția cazului în care se aplică al doilea paragraf al respectivului alineat;

(c) cazierul judiciar, de îndată ce este disponibil;

(d) orice alte documente necesare în temeiul dreptului intern, de îndată ce sunt disponibile;

(e) orice alte documente conform listei indicate de autoritatea competentă, de îndată ce sunt disponibile; și

(f) indicarea datei numirii și a datei la care atribuțiile vor fi preluate efectiv.

Entitățile furnizează cererea privind adecvarea și documentele aferente autorității competente prin mijloacele stabilite de autoritatea competentă.

În cazul în care o autoritate competentă nu deține suficiente informații pentru a efectua evaluarea adecvării, pe baza elementelor menționate la primul paragraf de la prezentul alineat, aceasta poate solicita ca membrul potențial să nu preia funcția înainte de furnizarea informațiilor solicitate, cu excepția cazului în care autoritatea competentă respectivă este convinsă că nu este posibil ca informațiile respective să fie furnizate.

În cazul în care autoritatea competentă are îndoieli cu privire la îndeplinirea de către membrul potențial a criteriilor și cerințelor prevăzute la alineatele (2)-(6) de la prezentul articol, aceasta se angajează într-un dialog aprofundat cu instituția pentru a aborda preocupările identificate, cu scopul de a se asigura că membrul potențial este sau devine adecvat în momentul preluării funcției.

ABE emite ghiduri, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, pentru a specifica modul în care urmează să se desfășoare dialogul aprofundat pentru a se răspunde preocupărilor legate de adecvare.

(1f) Statele membre se asigură că autoritățile competente evaluează dacă membrii organului de conducere îndeplinesc în orice moment criteriile și cerințele prevăzute la alineatele (2)-(6). Entitățile furnizează autorității competente, prin mijloacele stabilite de această autoritate, cererea privind adecvarea și orice alte informații necesare pentru evaluarea adecvării membrilor organului lor de conducere.

Autoritățile competente pot solicita informații sau documente suplimentare, inclusiv interviuri sau audieri.

(1g) Autoritățile competente verifică în special dacă sunt îndeplinite în continuare criteriile și cerințele prevăzute la alineatele (2)-(6) de la prezentul articol în cazul în care există motive întemeiate pentru a suspecta că este săvârșită sau a fost săvârșită o faptă ori o tentativă de spălare de bani sau de finanțare a terorismului în sensul articolului 1 din Directiva (UE) 2015/849 sau că există un risc crescut în acest sens în legătură cu entitatea.

(1h) În cazul în care membrii organului de conducere nu îndeplinesc în orice moment criteriile și cerințele prevăzute la alineatele (2)-(6), statele membre se asigură că autoritățile competente dispun de competențele necesare:

(a) în cazul evaluării *ex ante*, pentru a îi împiedica pe membrii respectivi să facă parte din organul de conducere sau pentru a-i demite din acesta;

(b) în cazul evaluării *ex post*, pentru a-i demite pe membrii respectivi din organul de conducere; sau

(c) pentru a le impune entităților în cauză să ia măsurile suplimentare necesare pentru a se asigura că membrii respectivi sunt sau devin adecvați pentru funcția în cauză.

De îndată ce se cunosc orice fapte noi sau alte aspecte care ar putea afecta adecvarea membrilor organului de conducere, entitățile reevaluează adecvarea membrilor respectivi și informează în acest sens, fără întârzieri nejustificate, autoritatea competentă.

În cazul în care autoritatea competentă constată că informațiile relevante privind adecvarea membrilor organului de conducere s-au schimbat și că o astfel de modificare ar putea afecta adecvarea membrilor în cauză, autoritatea competentă reevaluează adecvarea lor.

Autoritățile competente nu au obligația de a reevalua adecvarea membrilor organului de conducere cu ocazia reînnoirii mandatului lor, cu excepția cazului în care s-au modificat anumite informații relevante care sunt cunoscute de autoritățile competente și această modificare poate afecta adecvarea membrului în cauză.

(1i) Autoritățile competente pot solicita autorității responsabile cu supravegherea combaterii spălării banilor sau a finanțării terorismului în conformitate cu Directiva (UE) 2015/849 să consulte, în contextul verificărilor lor și în funcție de riscuri, informațiile relevante referitoare la membrii organului de conducere. Autoritățile competente pot solicita, de asemenea, accesul la baza de date centrală CSB/CFT menționată în Regulamentul (UE) 2024/1620 al Parlamentului European și al Consiliului (*). Autoritatea pentru Combaterea Spălării Banilor și a Finanțării Terorismului instituită prin respectivul regulament (denumită în continuare «Autoritatea pentru Combaterea Spălării Banilor și a Finanțării Terorismului») decide dacă acordă sau nu un astfel de acces.

(1j) Cel puțin în ceea ce privește numirea membrilor organului de conducere pentru o funcție în cadrul entităților menționate la alineatul (1d), autoritățile competente iau în considerare în mod corespunzător stabilirea unei perioade maxime pentru finalizarea evaluării adecvării. Această perioadă maximă poate fi prelungită, după caz.

(2) Fiecare membru al organului de conducere dedică suficient timp pentru a-și îndeplini funcțiile în cadrul entităților.

(2a) Fiecare membru al organului de conducere are o bună reputație și acționează cu onestitate, integritate și pe baza unei gândiri independente pentru a evalua și contesta în mod eficace deciziile organului de conducere atunci când este necesar și pentru a supraveghea și monitoriza în mod eficace procesul decizional în materie de conducere. Calitatea de membru al organului de conducere al unei instituții de credit afiliate în mod permanent unui organism central nu constituie în sine un obstacol în calea acționării pe baza unei gândiri independente.

(2b) Organul de conducere posedă la nivel colectiv cunoștințe, competențe și experiență adecvate pentru a putea înțelege activitățile entității, precum și riscurile asociate la care este expusă și impactul pe care îl generează pe termen scurt, mediu și lung, ținând seama de factorii ESG. Întreaga componență a organului de conducere este suficient de diversificată încât să reflecte o gamă adecvat de largă de domenii de experiență.

(3) Numărul de funcții de conducere pe care le poate deține simultan un membru al organului de conducere se stabilește în funcție de circumstanțele specifice și de natura, amploarea și complexitatea activităților entității. Cu excepția cazului în care membrii organului de conducere reprezintă interesele unui stat membru, membrii organului de conducere al unei entități care este semnificativă din punctul de vedere al dimensiunii și al organizării sale interne, precum și al naturii, obiectului și complexității activităților sale dețin simultan, începând cu 1 iulie 2014, cel mult una dintre următoarele combinații de funcții de conducere:

(a) o funcție de conducere executivă cu două funcții de conducere neexecutive;

(b) patru funcții de conducere neexecutive.

(4) În sensul alineatului (3), următoarele sunt considerate ca fiind o singură funcție de conducere:

(a) funcțiile de conducere executive sau neexecutive deținute în cadrul aceluiași grup;

(b) funcțiile de conducere executive sau neexecutive deținute în oricare dintre următoarele:

(i) entități care sunt membre ale aceluiași sistem instituțional de protecție, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 113 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, sau entități în cadrul cărora același sistem instituțional de protecție deține o deținere calificată;

(ii) întreprinderi, inclusiv entități nefinanciare, în cadrul cărora entitatea deține o deținere calificată.

În sensul literei (a) de la primul paragraf al prezentului alineat, un grup înseamnă un grup de întreprinderi care au legături între ele, astfel cum se descrie la articolul 22 din Directiva 2013/34/UE, sau un grup de întreprinderi care sunt filiale ale aceleiași societăți financiare holding sau ale aceleiași societăți financiare holding mixte.

(5) Funcțiile de conducere în organizațiile care nu urmăresc, în mod predominant, obiective comerciale nu sunt avute în vedere în sensul alineatului (3).

(6) Autoritățile competente pot autoriza membri ai organului de conducere să dețină o funcție de conducere neexecutivă suplimentară.

(7) Entitățile alocă resurse umane și financiare adecvate pentru integrarea și formarea membrilor organului de conducere, inclusiv în ceea ce privește riscurile și impactul ESG și riscurile TIC, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 52c din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(8) Statele membre sau autoritățile competente impun entităților și comitetelor lor de numire respective, dacă sunt instituite astfel de comitete, să facă apel la o gamă largă de calități și competențe atunci când recrutează membri și să promoveze în mod proporțional diversitatea și echilibrul de gen în cadrul organului de conducere. În acest sens, entitățile pun în aplicare o politică de promovare a diversității în cadrul organului de conducere.

(9) Autoritățile competente colectează informațiile publicate în conformitate cu articolul 435 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și utilizează informațiile respective pentru a compara practicile în materie de diversitate. Autoritățile competente transmit ABE aceste informații. ABE utilizează aceste informații pentru a compara practicile în materie de diversitate la nivelul Uniunii.

(10) În sensul prezentului articol și al articolului 91a, ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru entitățile enumerate la alineatul (1d) de la prezentul articol pentru a detalia conținutul minim al chestionarului privind adecvarea, al *curricula vitae* și al evaluării interne a adecvării care trebuie transmise autorităților competente în vederea efectuării evaluării adecvării menționate la alineatul (1f) de la prezentul articol și la articolul 91a alineatul (5).

Statele membre se asigură că sunt elaborate standarde adecvate pentru alte entități decât cele menționate la alineatul (1d) de la prezentul articol.

ABE înaintează Comisiei proiectele de standarde tehnice de reglementare menționate la primul paragraf până la 10 iulie 2026.

Comisiei îi este delegată competența de a completa prezenta directivă prin adoptarea standardelor tehnice de reglementare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(11) Până la 10 iulie 2026, ABE emite ghiduri, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, în legătură cu următoarele:

(a) noțiunea de dedicare a unui timp suficient de către un membru al organului de conducere pentru îndeplinirea funcțiilor sale, în raport cu circumstanțele specifice și natura, amploarea și complexitatea activităților entității;

(b) noțiunile de bună reputație, onestitate, integritate și gândire independentă ale unui membru al organului de conducere, astfel cum sunt menționate la alineatul (2a);

(c) noțiunea de deținere de către organul de conducere la nivel colectiv de cunoștințe, competențe și experiență adecvate, astfel cum este menționată la alineatul (2b);

(d) noțiunea de alocare de resurse umane și financiare adecvate pentru integrarea și instruirea membrilor organului de conducere, astfel cum este menționată la alineatul (7);

(e) noțiunea de luare în considerare a diversității la selectarea membrilor organului de conducere, astfel cum este menționată la alineatul (8);

(f) criteriile pentru a stabili dacă există motive întemeiate de a suspecta că se săvârșește sau s-a săvârșit o faptă ori o tentativă de spălare de bani sau de finanțare a terorismului în sensul articolului 1 din Directiva (UE) 2015/849 sau că există un risc crescut în acest sens în legătură cu entitatea.

În sensul primului paragraf litera (f), ABE cooperează îndeaproape cu ESMA și cu Autoritatea pentru Combaterea Spălării Banilor și a Finanțării Terorismului.

(12) Până la 31 decembrie 2029, ABE, în strânsă cooperare cu BCE, examinează aplicarea alineatelor (1d)-(1j) și eficacitatea acestora în asigurarea faptului că respectivul cadru în materie de evaluare a adecvării este adecvat scopului și raportează cu privire la aceste aspecte, ținând seama de principiul proporționalității. ABE transmite raportul respectiv Parlamentului European și Consiliului. Pe baza raportului respectiv, Comisia prezintă o propunere legislativă, dacă este cazul.

(13) Prezentul articol și articolul 91a nu aduc atingere dispozițiilor statelor membre referitoare la reprezentarea angajaților în cadrul organului de conducere.

(14) Prezentul articol și articolul 91a nu aduc atingere dispozițiilor statelor membre privind numirea membrilor organului de conducere în funcția sa de supraveghere de către organele alese la nivel regional sau local sau privind numirile în cazul cărora organul de conducere nu are nicio competență în procesul de selecție și numire a membrilor săi. În aceste cazuri, se instituie garanții adecvate pentru a asigura adecvarea acestor membri ai organului de conducere.

(*) Regulamentul (UE) 2024/1620 al Parlamentului European și al Consiliului din 31 mai 2024 de instituire a Autorității pentru Combaterea Spălării Banilor și a Finanțării Terorismului și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010, (UE) nr. 1094/2010 și (UE) nr. 1095/2010 (JO L, 2024/1620, 19.6.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1620/oj).”

31. Se introduce următorul articol:

„*Articolul 91a*

Persoane care dețin funcții-cheie și evaluarea adecvării

(1) Entitățile menționate la articolul 91 alineatul (1) au responsabilitatea principală de a se asigura că persoanele care dețin funcții-cheie au în orice moment o reputație suficient de bună, acționează cu onestitate și integritate și au suficiente cunoștințe, competențe și experiență pentru îndeplinirea sarcinilor lor. Absența unei condamnări penale sau a unei urmăriri penale în curs pentru o infracțiune nu este suficientă în sine pentru a îndeplini cerința de a avea o bună reputație și de a acționa cu onestitate și integritate.

(2) Entitățile se asigură că persoanele care dețin funcții-cheie îndeplinesc în orice moment criteriile și cerințele prevăzute la alineatul (1) și evaluează adecvarea persoanelor care dețin funcții-cheie înainte ca acestea să își preia funcțiile și periodic, ținând seama de așteptările în materie de supraveghere, astfel cum se prevede în actele cu putere de lege și reglementările aplicabile, în orientările și politicile interne privind adecvarea.

(3) În cazul în care entitățile conchid, pe baza evaluării interne a adecvării menționate la alineatul (2), că o persoană nu îndeplinește criteriile și cerințele prevăzute la alineatul (1), entitățile:

(a) nu numesc persoana respectivă în calitatea de persoană care deține o funcție-cheie, în cazul în care evaluarea respectivă este finalizată înainte ca persoana să preia funcția;

(b) demit persoana respectivă din funcția-cheie în timp util; sau

(c) iau, în timp util, măsurile suplimentare necesare pentru a se asigura că o astfel de persoană este sau devine adecvată pentru funcția în cauză.

Entitățile iau toate măsurile necesare pentru a asigura funcționarea adecvată a funcției unei persoane care deține o funcție-cheie, inclusiv înlocuirea persoanei care deține funcția-cheie în cazul în care persoana respectivă nu mai îndeplinește criteriile și cerințele de adecvare.

(4) Entitățile se asigură că informațiile privind adecvarea persoanelor care dețin funcții-cheie sunt actualizate. Entitățile furnizează aceste informații, la cerere, autorității competente prin mijloacele stabilite de autoritatea competentă.

(5) Statele membre se asigură că autoritățile competente evaluează îndeplinirea în orice moment de către coordonatorii funcțiilor de control intern și directorul financiar a criteriilor și cerințelor prevăzute la alineatul (1) în cazul în care respectivii coordonatori ai funcțiilor de control intern sau respectivul director financiar sunt numiți în funcții cel puțin în următoarele entități:

(a) instituțiile-mamă din UE care se califică drept instituții mari;

(b) instituțiile-mamă dintr-un stat membru care se califică drept instituții mari, cu excepția cazului în care sunt afiliate unui organism central;

(c) organismele centrale care se califică drept instituții mari sau care supraveghează instituții mari afiliate lor;

(d) instituțiile de sine stătătoare din Uniune care se califică drept instituții mari;

(e) filialele mari, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 147 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(f) societățile financiare holding mamă dintr-un stat membru, societățile financiare holding mixte mamă dintr-un stat membru, societățile financiare holding mamă din UE și societățile financiare holding mixte mamă din UE care au instituții mari în cadrul grupului lor, cu excepția celor care intră sub incidența articolului 21a alineatul (4) din prezenta directivă.

(6) În cazul în care coordonatorii funcțiilor de control intern și directorul financiar nu îndeplinesc în orice moment criteriile și cerințele prevăzute la alineatul (1), statele membre se asigură că autoritățile competente dispun de competențele necesare:

(a) în cazul evaluării *ex ante*, pentru a-i împiedica pe coordonatorii funcțiilor de control intern sau pe directorul financiar respectivi să preia funcția sau pentru a-i demite din funcție;

(b) în cazul evaluării *ex post*, pentru a-i demite pe coordonatorii funcțiilor de control intern sau pe directorul financiar respectivi sau pentru a-i impune entității să îi demită din funcție;

(c) pentru a le impune entităților în cauză să ia măsurile suplimentare necesare pentru a se asigura că coordonatorii funcțiilor de control intern sau directorul financiar respectivi sunt sau devin adecvați pentru funcția în cauză.

De îndată ce se cunosc orice fapte noi sau alte aspecte care ar putea afecta adecvarea coordonatorilor funcțiilor de control intern și a directorului financiar, entitățile menționate la alineatul (5) reevaluează adecvarea coordonatorilor funcțiilor de control intern și a directorului financiar respectivi și informează în acest sens, fără întârzieri nejustificate, autoritatea competentă.

În cazul în care autoritatea competentă constată că informațiile relevante privind adecvarea coordonatorilor funcțiilor de control intern și a directorului financiar s-au schimbat și că o astfel de modificare ar putea afecta adecvarea coordonatorilor funcțiilor de control intern sau a directorului financiar în cauză, autoritatea competentă reevaluează adecvarea lor.

Autoritățile competente nu au obligația de a reevalua adecvarea coordonatorilor funcțiilor de control intern sau a directorului financiar respectivi cu ocazia reînnoirii sau prelungirii contractului lor, cu excepția cazului în care s-au modificat anumite informații relevante care sunt cunoscute de autoritățile competente și această modificare poate afecta adecvarea coordonatorilor funcțiilor de control intern sau a directorului financiar în cauză.

Cel puțin în ceea ce privește numirea coordonatorilor funcțiilor de control intern și a directorului financiar respectivi pentru funcții în cadrul entităților menționate la alineatul (5), autoritățile competente iau în considerare în mod corespunzător stabilirea unei perioade maxime pentru finalizarea evaluării adecvării. Această perioadă maximă poate fi prelungită, după caz.

(7) Autoritățile competente pot solicita autorității responsabile cu supravegherea combaterii spălării banilor sau a finanțării terorismului în conformitate cu Directiva (UE) 2015/849 să consulte, în contextul verificărilor lor și în funcție de riscuri, informațiile relevante referitoare la coordonatorii funcțiilor de control intern si la directorul financiar. Autoritățile competente pot solicita, de asemenea, accesul la baza de date centrală CSB/CFT menționată în Regulamentul (UE) 2024/1620. Autoritatea pentru Combaterea Spălării Banilor și a Finanțării Terorismului decide dacă acordă sau nu un astfel de acces.

(8) Până la 10 iulie 2026, ABE emite ghiduri, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, în legătură cu următoarele:

(a) noțiunile de bună reputație, onestitate și integritate, astfel cum sunt menționate la alineatul (1);

(b) noțiunea de deținere de cunoștințe, competențe și experiență suficiente, astfel cum este menționată la alineatul (1);

(c) criteriile pentru a stabili dacă există motive întemeiate de a suspecta că se săvârșește sau s-a săvârșit o faptă ori o tentativă de spălare de bani sau de finanțare a terorismului în sensul articolului 1 din Directiva (UE) 2015/849 sau că există un risc crescut în acest sens în legătură cu entitatea.

În sensul primului paragraf litera (c), ABE cooperează îndeaproape cu ESMA și cu Autoritatea pentru Combaterea Spălării Banilor și a Finanțării Terorismului.”

32. Articolul 92 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (2), literele (e) și (f) se înlocuiesc cu următorul text:

„(e) membrii personalului care dețin funcții de control intern sunt independenți de unitățile operaționale pe care le supraveghează, dețin autoritatea corespunzătoare și sunt remunerați în funcție de realizarea obiectivelor legate de funcțiile lor, indiferent de performanțele sectoarelor operaționale pe care le controlează;

(f) remunerarea coordonatorilor funcțiilor de control intern este supravegheată direct de către comitetul de remunerare menționat la articolul 95 sau, în cazul în care nu a fost înființat un astfel de comitet, de către organul de conducere în funcția sa de supraveghere;";

(b) la alineatul (3), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) membrii personalului cu responsabilități de conducere asupra funcțiilor de control intern sau a unităților operaționale importante ale instituției;".

33. Articolul 94 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) atunci când remunerația este corelată cu performanța, la stabilirea valorii totale a remunerației se iau în considerare performanțele individuale și cele ale unității operaționale în cauză, precum și rezultatele generale ale instituției, iar la evaluarea performanțelor individuale se ține seama de criterii financiare și nefinanciare, inclusiv de tratarea riscurilor menționate la articolul 76 alineatul (2);";

(b) la alineatul (2) al treilea paragraf, litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) responsabilități de conducere și funcții de control intern;";

(c) la alineatul (3), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) unei instituții care nu este o instituție mare și ale cărei active au în medie și pe bază individuală, în conformitate cu prezenta directivă și cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013, o valoare egală cu cel mult 5 miliarde EUR în perioada de patru ani imediat anterioară exercițiului financiar curent;".

34. La articolul 97 alineatul (4), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„La efectuarea analizei și a evaluării menționate la alineatul (1) de la prezentul articol, autoritățile competente aplică principiul proporționalității în conformitate cu criteriile publicate în temeiul articolului 143 alineatul (1) litera (c). În special, în scopul efectuării analizei și evaluării unei instituții, autoritatea competentă poate analiza dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) instituția nu este o G-SII, o G-SII din afara UE sau o entitate G-SII în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(b) instituția nu a fost identificată ca fiind o altă instituție de importanță sistemică (O-SII) în conformitate cu articolul 131 alineatele (1) și (3) din prezenta directivă;

(c) instituția face parte dintr-un grup în care instituția-mamă și marea majoritate a instituțiilor-filiale au legături unele cu altele, astfel cum se descrie în articolul 22 din Directiva 2013/34/UE;

(d) instituțiile-filiale menționate la litera (c) de la prezentul paragraf îndeplinesc toate condițiile următoare:

(i) ele sau marea majoritate a acestora se califică drept societăți mutuale, organizații cooperatiste de credit sau instituții de economii în conformitate cu articolul 27 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, iar dreptul intern aplicabil include un plafon sau o restricție privind nivelul maxim de distribuiri;

(ii) pe bază individuală sau subconsolidată, activele lor totale nu depășesc 30 de miliarde EUR."

35. Articolul 98 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1) se adaugă următoarea literă:

„(k) măsura în care instituțiile au instituit politici și acțiuni operaționale adecvate legate de țintele și obiectivele intermediare cuantificabile stabilite în planurile care urmează să fie elaborate în conformitate cu articolul 76 alineatul (2).";

(b) se adaugă următoarele alineate:

„(9) Analiza și evaluarea efectuate de autoritățile competente includ evaluarea proceselor instituțiilor de guvernanță și de administrare a riscurilor pentru abordarea riscurilor ESG, precum și a expunerilor instituțiilor la riscurile ESG. Atunci când determină adecvarea proceselor și expunerilor instituțiilor, autoritățile competente țin seama de modelele de afaceri ale instituțiilor respective.

Expunerile instituțiilor la riscurile ESG se evaluează și pe baza planurilor instituțiilor care urmează să fie elaborate în conformitate cu articolul 76 alineatul (2). Procesele de guvernanță și de administrare a riscurilor ale instituțiilor în ceea ce privește riscurile ESG sunt aliniate la obiectivele stabilite în planurile respective.

Analiza și evaluarea efectuate de autoritățile competente includ evaluarea planurilor instituțiilor care urmează să fie elaborate în conformitate cu articolul 76 alineatul (2), precum și a progreselor înregistrate în ceea ce privește abordarea riscurilor ESG care decurg din procesul de ajustare în vederea atingerii obiectivului neutralității climatice și a altor obiective de reglementare relevante ale Uniunii în relație cu factorii ESG.

(10) Analiza și evaluarea efectuate de autoritățile competente includ evaluarea proceselor de guvernanță și de administrare a riscurilor ale instituțiilor pentru expunerile la criptoactive și furnizarea de servicii de criptoactive, inclusiv luând în considerare politicile și procedurile instituțiilor pentru identificarea riscurilor, precum și caracterul adecvat al rezultatelor evaluărilor menționate la articolul 79 litera (e) și la articolul 83 alineatul (4).”

36. La articolul 100 se introduc următoarele alineate:

„(3) Instituțiile și părțile terțe care acționează în calitate de consultant față de instituții în contextul exercițiilor de simulare de criză se abțin de la desfășurarea de activități care pot afecta simulările de criză, cum ar fi evaluarea comparativă, schimbul de informații între ele, înțelegeri privind comportamente comune sau optimizarea elementelor pe care le prezintă pentru simulările de criză. Fără a aduce atingere altor dispoziții relevante prevăzute în prezenta directivă și în Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente dețin toate competențele de colectare a informațiilor și de investigare care sunt necesare pentru detectarea activităților respective.

(4) ABE, EIOPA și ESMA, prin intermediul Comitetului comun menționat la articolul 54 din Regulamentele (UE) nr. 1093/2010, (UE) nr. 1094/2010 și (UE) nr. 1095/2010, elaborează ghiduri pentru a se asigura că în simulările de criză în cazul riscurilor ESG sunt integrate aspectele legate de consecvență, considerații pe termen lung și standarde comune pentru metodologiile de evaluare. Comitetul comun publică respectivele ghiduri până la 10 ianuarie 2026. ABE, EIOPA și ESMA analizează, prin intermediul Comitetului comun respectiv, modalitățile în care riscurile legate de aspectele sociale și de guvernanță pot fi integrate în simulările de criză.”

37. La articolul 101, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) În cazul în care, pentru un birou de tranzacționare care utilizează un model intern pentru riscul de piață, rezultatele testării ex-post sau ale testului de atribuire a profiturilor și a pierderilor indică faptul că modelul nu mai este suficient de precis, autoritățile competente revizuiesc condițiile de acordare a permisiunii de utilizare a modelului intern sau impun măsuri corespunzătoare pentru a asigura îmbunătățirea imediată a modelului.”

38. Articolul 104 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(i) partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„În sensul articolului 97, al articolului 98 alineatele (1), (4), (5), (9) și (10), al articolului 101 alineatul (4) și al articolului 102 din prezenta directivă și al aplicării Regulamentului (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente au cel puțin următoarele competențe:”;

(ii) litera (e) se înlocuiește cu următorul text:

„(e) de a restrânge sau a limita activitățile, inclusiv în ceea ce privește acceptarea de depozite, operațiunile sau rețeaua instituțiilor, ori de a solicita cesiunea activităților care prezintă riscuri excesive pentru soliditatea unei instituții;”;

(iii) se adaugă următoarele litere:

„(m) de a le impune instituțiilor obligația să reducă riscurile care decurg, pe termen scurt, mediu și lung, din factorii ESG, inclusiv pe cele care decurg din procesul de ajustare și din tendințele de tranziție în contextul obiectivelor juridice și de reglementare relevante ale Uniunii, ale statelor membre sau ale țărilor terțe, prin ajustări ale strategiilor lor de afaceri, ale guvernanței și ale administrării riscurilor pentru care ar putea fi solicitată o consolidare a obiectivelor, a măsurilor și a acțiunilor incluse în planurile lor care urmează să fie elaborate în conformitate cu articolul 76 alineatul (2);

(n) de a cere instituțiilor să efectueze simulări de criză sau analiza scenariilor pentru a evalua riscurile care decurg din expunerile la criptoactive și din furnizarea de servicii de criptoactive.";

(b) se adaugă următorul alineat:

„(4) ABE emite ghiduri, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, pentru a specifica modul în care autoritățile competente pot identifica posibilitatea ca riscurile legate de ajustarea evaluării creditului ale instituțiilor, menționate la articolul 381 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, să reprezinte riscuri excesive pentru soliditatea instituțiilor respective."

39. Articolul 104a se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (3), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul în care sunt necesare fonduri proprii suplimentare pentru abordarea riscului asociat folosirii excesive a efectului de levier care nu este acoperit suficient de articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente stabilesc nivelul fondurilor proprii suplimentare necesare în conformitate cu alineatul (1) litera (a) de la prezentul articol ca diferența dintre capitalul considerat adecvat în temeiul alineatului (2) de la prezentul articol, cu excepția celui de al cincilea paragraf de la alineatul respectiv, și cerințele de fonduri proprii relevante prevăzute în părțile a treia și a șaptea din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.";

(b) se adaugă următoarele alineate:

„(6) În cazul în care o instituție intră sub incidența pragului privind cerințele de capital prevăzut la articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, se aplică următoarele:

(a) valoarea nominală a fondurilor proprii suplimentare solicitate de autoritatea competentă a instituției în conformitate cu articolul 104 alineatul (1) litera (a) pentru a aborda alte riscuri decât riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier nu trebuie să crească ca urmare a faptului că instituția intră sub incidența pragului privind cerințele de capital;

(b) autoritatea competentă a instituției examinează, fără întârziere și în orice caz cel târziu la data încheierii următorului proces de supraveghere și evaluare, fondurile proprii suplimentare pe care le-a solicitat instituției în conformitate cu articolul 104 alineatul (1) litera (a) și elimină orice parte a acestora care ar duce la dubla contabilizare a riscurilor care sunt deja acoperite integral prin faptul că instituția intră sub incidența pragului privind cerințele de capital;

(c) de îndată ce autoritatea competentă a finalizat examinarea menționată la litera (b) de la prezentul paragraf, litera (a) de la prezentul paragraf nu se mai aplică.

În sensul prezentului articol și al articolelor 131 și 133 din prezenta directivă, se consideră că o instituție intră sub incidența pragului privind cerințele de capital atunci când cuantumul total al expunerii la risc al instituției, calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, depășește cuantumul total al expunerii la risc fără aplicarea pragului calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (4) din regulamentul respectiv.

(7) Până la 10 aprilie 2025, ABE emite ghiduri, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, pentru a preciza mai detaliat modul în care se operaționalizează cerințele menționate la alineatul (6) de la prezentul articol și în special:

(a) modul în care autoritățile competente trebuie să reflecte în procesul lor de supraveghere și evaluare faptul că o instituție a intrat sub incidența pragului privind cerințele de capital;

(b) modul în care autoritățile competente și instituțiile trebuie să comunice și să facă public impactul asupra cerințelor de supraveghere al faptului că o instituție intră sub incidența pragului privind cerințele de capital.

(8) În sensul alineatului (2), atât timp cât o instituție intră sub incidența pragului privind cerințele de capital, autoritatea competentă a instituției nu impune o cerință de fonduri proprii suplimentare care ar duce la dubla contabilizare a riscurilor care sunt deja acoperite integral prin faptul că instituția intră sub incidența pragului privind cerințele de capital."

40. La articolul 104b se introduce următorul alineat:

„(4a) În cazul în care o instituție intră sub incidența pragului privind cerințele de capital, autoritatea sa competentă își poate revizui orientările cu privire la fondurile proprii suplimentare comunicate instituției respective pentru a se asigura că rămâne adecvată calibrarea sa."

41. La articolul 106, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre abilitează autoritățile competente:

(a) să solicite instituțiilor să publice informațiile menționate în partea a opta din Regulamentul (UE) nr. 575/2013mai frecvent decât se prevede la articolele 433-433c din regulamentul respectiv;

(b) să stabilească termene pentru ca instituțiile, altele decât instituțiile mici și cu un grad redus de complexitate, să transmită informațiile care trebuie publicate către ABE în vederea publicării acestora pe site-ul web al ABE pentru publicări centralizate;

(c) să prevadă obligația ca instituțiile să utilizeze mijloace de informare și locuri de publicare specifice, altele decât site-ul web al ABE pentru publicări centralizate sau situațiile financiare ale instituțiilor.

Până la 10 iulie 2025, ABE, ținând seama de partea a opta din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, emite ghiduri, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, pentru a preciza cerințele menționate la alineatul (1) de la prezentul articol.";

42. La titlul VII capitolul 3, se introduce următoarea secțiune înainte de secțiunea I:

„*SECȚIUNEA -I*

Aplicarea prezentului capitol în cazul grupurilor de firme de investiții

Articolul 110a

Domeniul de aplicare în cazul grupurilor de firme de investiții

Prezentul capitol se aplică grupurilor de firme de investiții, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 25 din Regulamentul (UE) 2019/2033, în cazul în care cel puțin o firmă de investiții din grupul respectiv face obiectul Regulamentului (UE) nr. 575/2013 în temeiul articolului 1 alineatul (2) sau (5) din Regulamentul (UE) 2019/2033.

Prezentul capitol nu se aplică grupurilor de firme de investiții dacă nicio firmă de investiții din grupul respectiv nu intră sub incidența Regulamentului (UE) nr. 575/2013 în temeiul articolului 1 alineatul (2) sau (5) din Regulamentul (UE) 2019/2033."

43. Articolul 121 se înlocuiește cu următorul text:

„*Articolul 121*

Calificarea membrilor organului de conducere

Statele membre prevăd obligația ca membrii organului de conducere al unei societăți financiare holding sau al unei societăți financiare holding mixte, altele decât cele care au primit aprobare în conformitate cu articolul 21a alineatul (1), să aibă o reputație suficient de bună și să posede suficiente cunoștințe, competențe și experiență, astfel cum se prevede la articolul 91 alineatul (1), pentru a exercita aceste atribuții, având în vedere rolul specific al unei societăți financiare holding sau al unei societăți financiare holding mixte. Societățile financiare holding sau societățile financiare holding mixte sunt principalele responsabile pentru asigurarea adecvării membrilor organului lor de conducere."

44. Articolul 131 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (5a), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În termen de șase săptămâni de la primirea notificării menționate la alineatul (7) de la prezentul articol, CERS transmite Comisiei un aviz în care precizează dacă amortizorul O-SII este considerat adecvat. De asemenea, ABE îi poate transmite Comisiei avizul său referitor la amortizor, în conformitate cu articolul 16a alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.";

(b) la alineatul (6), se adaugă următoarea literă:

„(c) în cazul în care un O-SII intră sub incidența pragului privind cerințele de capital, autoritatea sa competentă sau autoritatea desemnată revizuiește, cel târziu până la data reexaminării anuale menționate la litera (b), cerința privind amortizorul O-SII aplicabilă instituției pentru a se asigura că calibrarea sa este în continuare adecvată.";

(c) la alineatul (15), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul în care suma dintre rata amortizorului de risc sistemic, astfel cum este calculată în sensul articolului 133 alineatul (10), (11) sau (12), și rata amortizorului O-SII sau rata amortizorului G-SII al cărui obiect îl face aceeași instituție ar fi mai mare de 5 %, se aplică procedura stabilită la alineatul (5a) de la prezentul articol. În sensul prezentului alineat, în cazul în care decizia de a stabili un amortizor de risc sistemic, un amortizor O-SII sau un amortizor G-SII duce la o scădere a ratelor stabilite anterior sau la menținerea acelorași niveluri ale respectivelor rate, nu se aplică procedura prevăzută la alineatul (5a) de la prezentul articol."

45. Articolul 133 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Fiecare stat membru se asigură că există posibilitatea de a stabili un amortizor de risc sistemic constituit din fonduri proprii de nivel 1 de bază pentru sectorul financiar ori pentru unul sau mai multe subseturi ale sectorului, aplicabil tuturor expunerilor sau unui subset al acestora, astfel cum se menționează la alineatul (5) de la prezentul articol, pentru a preveni și a atenua riscurile macroprudențiale sau sistemice, inclusiv riscurile macroprudențiale sau sistemice care decurg din schimbările climatice, care nu sunt acoperite de Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și de articolele 130 și 131 din prezenta directivă, cu alte cuvinte un risc de perturbare a sistemului financiar care poate să genereze consecințe negative semnificative pentru sistemul financiar și pentru economia reală dintr-un anumit stat membru.";

(b) alineatul (8) se modifică după cum urmează:

(i) litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) amortizorul de risc sistemic nu trebuie utilizat pentru a aborda vreunul dintre următoarele elemente:

(i) riscurile care sunt acoperite de articolele 130 și 131 din prezenta directivă;

(ii) riscurile care sunt integral acoperite de calculul prevăzut la articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;";

(ii) se adaugă următoarea literă:

„(d) în cazul în care un amortizor de risc sistemic se aplică cuantumului total al expunerii la risc a unei instituții, iar instituția respectivă intră sub incidența pragului privind cerințele de capital, autoritatea sa competentă sau autoritatea desemnată reexaminează, până cel târziu la data reexaminării bienale menționate la litera (b) de la prezentul alineat, cerința privind amortizorul de risc sistemic a instituției pentru a se asigura că calibrarea sa rămâne adecvată.";

(c) alineatele (11) și (12) se înlocuiesc cu următorul text:

„(11) În cazul în care stabilirea sau restabilirea unei rate sau a unor rate a (ale) amortizorului de risc sistemic pentru orice set sau subset de expuneri menționate la alineatul (5) care fac obiectul unuia sau al mai multor amortizoare de risc sistemic are drept rezultat o rată combinată a amortizorului de risc sistemic mai mare de 3 %, dar mai mică de 5 % pentru oricare dintre expunerile respective, autoritatea competentă sau autoritatea desemnată din statul membru care stabilește amortizorul respectiv solicită, în notificarea transmisă în conformitate cu alineatul (9), avizul Comisiei și pe cel al CERS.

În termen de o lună de la primirea notificării menționate la alineatul (9), CERS transmite Comisiei un aviz în care precizează dacă rata sau ratele amortizorului de risc sistemic sunt considerate adecvate. Ținând seama de avizul CERS, Comisia emite avizul său în termen de două luni de la primirea notificării.

În cazul în care Comisia emite un aviz negativ, autoritatea competentă sau autoritatea desemnată, după caz, din statul membru care stabilește respectivul amortizor de risc sistemic respectă avizul în cauză sau prezintă motivele pentru care nu face acest lucru.

În cazul în care una sau mai multe instituții cărora li se aplică una sau mai multe rate ale amortizorului de risc sistemic sunt filiale ale unei întreprinderi-mamă stabilite într-un alt stat membru, CERS și Comisia analizează, de asemenea, în avizele lor dacă aplicarea ratei sau a ratelor amortizorului de risc sistemic în cazul instituțiilor respective este considerată adecvată.

În cazul în care autoritățile filialei și întreprinderii-mamă nu sunt de acord cu privire la rata sau ratele amortizorului de risc sistemic aplicabile instituției respective și în cazul unui aviz negativ atât din partea Comisiei, cât și a CERS, autoritatea competentă sau autoritatea desemnată, după caz, poate sesiza ABE și solicita asistența acesteia în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. Decizia privind stabilirea ratei sau a ratelor amortizorului de risc sistemic pentru expunerile respective se suspendă până la luarea unei decizii de către ABE.

În sensul prezentului alineat, recunoașterea unei rate a amortizorului de risc sistemic stabilite de alt stat membru în conformitate cu articolul 134 nu este inclusă în calculul pragurilor menționate la primul paragraf de la prezentul alineat.

(12) În cazul în care stabilirea sau restabilirea unei rate sau a unor rate a (ale) amortizorului de risc sistemic pentru orice set sau subset de expuneri menționate la alineatul (5) care fac obiectul unuia sau al mai multor amortizoare de risc sistemic are drept rezultat o rată combinată a amortizorului de risc sistemic mai mare de 5 % pentru oricare dintre expunerile respective, autoritatea competentă sau autoritatea desemnată, după caz, solicită autorizația Comisiei înainte să pună în aplicare un amortizor de risc sistemic.

În termen de șase săptămâni de la primirea notificării menționate la alineatul (9) de la prezentul articol, CERS transmite Comisiei un aviz în care precizează dacă amortizorul de risc sistemic este considerat adecvat. De asemenea, ABE îi poate transmite Comisiei avizul său referitor la respectivul amortizor de risc sistemic în conformitate cu articolul 16a alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, în termen de șase săptămâni de la primirea notificării respective.

În termen de trei luni de la primirea notificării menționate la alineatul (9), Comisia, ținând seama de evaluarea realizată de CERS și ABE, după caz și în cazul în care consideră că rata sau ratele amortizorului de risc sistemic nu implică efecte negative disproporționate asupra sistemului financiar, în ansamblu sau în parte, al altor state membre sau al Uniunii în ansamblu, care să constituie sau să creeze un obstacol pentru funcționarea corespunzătoare a pieței interne, adoptă un act prin care autorizează autoritatea competentă sau autoritatea desemnată, după caz, să adopte măsura propusă.

În sensul prezentului alineat, recunoașterea unei rate a amortizorului de risc sistemic stabilite de alt stat membru în conformitate cu articolul 134 nu este inclusă în calculul pragului menționat la primul paragraf de la prezentul alineat."

46. Articolul 142 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (2), litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) un plan și un calendar pentru majorarea fondurilor proprii în vederea îndeplinirii pe deplin a cerinței amortizorului combinat sau, după caz, a cerinței amortizorului pentru indicatorul efectului de levier;";

(b) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Autoritatea competentă evaluează planul de conservare a capitalului și îl aprobă doar dacă consideră că este probabil, în mod rezonabil, ca punerea sa în aplicare să conducă la conservarea sau majorarea unui capital suficient, care să îi permită instituției să îndeplinească cerința de amortizor combinat sau, după caz, cerința amortizorului pentru indicatorul efectului de levier într-un termen pe care autoritatea competentă îl consideră adecvat.";

(c) la alineatul (4), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) își exercită competențele prevăzute la articolul 102 pentru a aplica restricții privind distribuirile mai stricte decât cele prevăzute la articolele 141 și 141b, după caz."

47. Articolul 161 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (3) se elimină;

(b) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Până la 31 decembrie 2016, Comisia analizează și întocmește un raport privind rezultatele obținute în conformitate cu articolul 91 alineatul (9), inclusiv oportunitatea comparării practicilor privind diversitatea, ținând seama de toate evoluțiile relevante din Uniune și pe plan internațional, și transmite raportul său Parlamentului European și Consiliului însoțit, dacă este cazul, o propunere legislativă."

Articolul 2

Transpunere

(1) Statele membre adoptă și publică până la 10 ianuarie 2026 actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Statele membre aplică aceste acte începând cu 11 ianuarie 2026.

Cu toate acestea, statele membre aplică actele necesare pentru a se conforma modificărilor prevăzute la articolul 1 punctele 9 și 13 de la 11 ianuarie 2027.

Prin derogare de la al treilea paragraf din prezentul alineat, statele membre aplică actele necesare pentru a se conforma modificărilor prevăzute la articolul 1 punctul 13 din prezenta directivă în ceea ce privește articolele 48k și 48l din Directiva 2013/36/UE începând cu 11 ianuarie 2026 și modificărilor prevăzute la articolul 1 punctul 9 din prezenta directivă în ceea ce privește articolul 21c alineatul (5) din Directiva 2013/36/UE începând cu 11 iulie 2026.

Atunci când statele membre adoptă dispozițiile respective, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 3

Intrare în vigoare și aplicare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 1 punctul 44 litera (c) și punctul 45 litera (c) se aplică de la 29 iulie 2024.

Articolul 4

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 31 mai 2024.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*
R. METSOLA	H. LAHBIB